

Giới thiệu Adeline bên sợi dây đàn

Adeline bên sợi dây đàn là một câu chuyện tình yêu, một truyền thuyết về tình yêu và những kỳ tích của nó đến giờ vẫn chưa có ai tìm được, liệu giữa bọn họ có xuất hiện điều này?

Câu chuyện xoay quanh hai nhân vật. Cô là một con người xinh đẹp, thích theo đuổi theo những ước mơ của mình và không ngừng phấn đấu mặc dù đó là một con người từ nhỏ đã phải mồ côi cha lẫn mẹ, anh là một chàng trai giàu có xuất thân trong một gia đình danh giá nhưng lại bị đối xử phân biệt. Điều này đã khiến anh trở thành một người lạnh lùng, thờ ơ với mọi người, không còn niềm tin vào cuộc sống.

Truyền thuyết về nàng Adeline và vị vua Pygmalion là một cuộc tình khiến mọi người phải cảm phục về sự hồi sinh của nàng, liệu truyền thuyết ấy có tồn tại trong bọn họ?!!

Bạn đang đọc truyện *Adeline bên sợi dây đàn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: May mắn bất ngờ

- * Đôi cánh thiên thần trắng muốt, xinh đẹp.
- * Chiếc gậy thần với những viên đá quý sáng lấp lánh.
- * Thần may mắn mỉm cười, vạch một tia sáng trên bầu trời.
- * Nỗ lực hết mình để nắm lấy nó. Nó sẽ đưa bạn đến vương quốc mộng mơ.

Một buổi chiều mùa hạ dịu mát, những cơn gió nhẹ nhàng lướt qua người, không để lại bất kỳ cảm giác nóng dính nào. Mặt trời đỏ lựng hắt lên ánh hào quang, nhuộm không gian thành sắc đỏ của anh đào, rực rỡ nhưng không chói mắt. Những bông hoa sen kiêu hãnh nở trên hồ nước trong sân trường, không hề bận tâm đến những chú cá nhỏ đang làm nũng dưới mặt lá xanh mon mon, quây mình tạo thành những gợn sóng lăn tăn.

Thỉnh thoảng có mấy tia sáng nghịch ngợm hắt qua song cửa sổ, rọi chiếu vào phòng nhạc. Những hạt bụi bay bay dưới ánh nắng, như đang thì thầm to nhỏ về tiếng đàn du dương trầm bổng.

Phòng nhạc trống trải nhưng sáng sủa. Cách bài trí giá để bản nhạc và bàn ghế ở đây theo phong cách cổ điển. Mùi hương của gỗ lan tỏa khắp mọi nơi.

Giữa phòng nhạc là một cây đàn tranh cổ tao nhã. Một cô gái thanh tú hơi ngả người về phía trước, hai mắt khép hờ, những ngón tay nhẹ lướt trên dây đàn. Phần từng hương lẫn với tiếng đàn bay lượn trong không trung, càng tăng thêm phần hấp dẫn cho người chơi đàn.

Mái tóc đen nhánh dài đến eo được vén gọn gàng sau tai. Mười ngón tay dài và trắng mịn. Ngón tay lướt nhẹ tạo thành đường cong hoàn mỹ trong không trung rồi lại từ từ hạ xuống. Những nốt nhạc như nhảy múa giữa không trung, tiếng nhạc du dương trầm bổng say đắm lòng người.

Bản nhạc kết thúc, tiếng vỗ tay vang lên giòn giã.

Người phụ nữ trung niên đứng trước cửa sổ, quay lưng về phía cô gái lúc ấy cũng quay người lại, mỉm cười và nói: “Rất tốt, rất tốt”.

Người phụ nữ nhìn cô học trò giỏi giang của mình với ánh mắt tán thưởng, không tiếc lời khen ngợi: “Bản nhạc Khổng tước đông nam phi (1) này rất khó. Cô còn lo không biết có phải mình chọn sai bản nhạc cho em không. Nhưng em đã hoàn thành rất xuất sắc, ngoài cả sự mong đợi của cô. Dù là kỹ thuật diễn tấu, cách biểu hiện tình cảm hay phương pháp biểu diễn đều rất tốt. Cô tin rằng chắc chắn em sẽ vượt qua vòng phỏng vấn vào trường cấp ba thuộc Học viện Âm nhạc Trung Quốc lần này”.

“Thật ạ? Thật sự có thể được ạ?”. Hiểu Tranh nói, nhìn cô Diệp bằng ánh mắt rất chân thành. Đôi mắt to tròn dưới đôi lông mày rậm sáng lấp lánh, toát lên vẻ trẻ con đáng yêu.

“Ừ, đúng rồi, trường mình có một suất trao đổi học sinh sang Hàn Quốc. Em đã nghe nói chưa?”. Cô Diệp bước lại gần, khẽ hỏi Hiểu Tranh.

“Rồi ạ, nhưng em nghĩ chuyện ấy không liên quan đến em. Nhiệm vụ quan trọng hàng đầu của em bây giờ là vượt qua kỳ thi phỏng vấn của trường cấp ba Học viện Âm nhạc”. Hiểu Tranh gấp bản nhạc, ngừng đầu nhìn cô Diệp với ánh mắt ẩn chứa sự tò mò.

“Nếu em đến Hàn Quốc sẽ có thể gặp một người. Cô ấy là một trong những nghệ sĩ đàn tranh vô cùng nổi tiếng hiện nay”. Cô Phó chậm rãi nói.

“Sao lại thế được ạ? Đàn tranh là nhạc cụ truyền thống của Trung Quốc. Nghệ sĩ đàn tranh giỏi nhất sao lại là người nước ngoài ạ?”. Hiểu Tranh ngạc nhiên hỏi.

Cô Phó không nói gì, hướng ánh mắt ra ngoài cửa sổ, ngược nhìn bầu trời đêm u tối, dường như ký ức đang quay trở về với những năm tháng xa xôi trước đây.

“Cô ấy tên là Hàn Âm Ái, là người Trung Quốc. Từ nhỏ đã theo học đàn tranh của giáo sư Tăng, bậc thầy về đàn tranh thời bấy giờ. Về sau, cô ấy dạy học trong Học viện Âm nhạc Trung Quốc. Lúc ấy, cô vẫn là học sinh của Học viện Âm nhạc. Kỹ thuật chơi đàn của cô ấy mang phong cách rất đặc biệt, khiến người khác không khỏi thán phục. Nhưng sau này không biết vì lý do gì mà vội vàng rời khỏi Trung Quốc, không hề có tin tức gì. Nghe người ta nói cô ấy dạy học trong một trường đại học của Seoul. Trường học mà chương trình trao đổi học sinh đưa sang chính là trường cấp ba trực thuộc Đại học Seoul. Cô nghĩ đây là một cơ hội tốt. Em có thể thử xem sao”. Cô Diệp mỉm cười, ánh mắt của cô ẩn chứa sự khích lệ.

“Vâng ạ, vậy thì em sẽ cố gắng hết sức”. Hiểu Tranh gật đầu. Lúc này, trong lòng cô hàng ngàn ngọn sóng trào dâng. Dòng suy nghĩ có chút rối bời.

Đêm khuya yên tĩnh, Hiểu Tranh ngồi trước bàn học, đắm chìm trong suy tư. Seoul, một thành phố ở phía bắc xa xôi. Đối với cô, thành phố ấy có một thứ tình cảm rất đặc biệt. Nhưng với điều kiện kinh tế hiện nay của cô, sống ở Hàn Quốc là một chuyện vô cùng khó khăn. Cho dù là học sinh được cử đi, không cần lo học phí, nhưng tiền ăn ở đi lại cũng không phải là một khoản nhỏ. Nhưng, dù có khó khăn thế nào, Hiểu Tranh vẫn muốn cố gắng hết sức. Bởi vì ở đó, cô không chỉ có thể nâng cao tài nghệ chơi đàn tranh, quan trọng hơn là cô được gặp một người. Một người mà cô ngày đêm mong nhớ. Chiếc đồng hồ treo tường đồ chuông ding dang. Hiểu Tranh mở ngăn kéo, cẩn thận nâng tập phiếu chuyển tiền đặt vào một chiếc hộp được trang trí tinh xảo. Ánh đèn màu vàng cam nhạt chiếu rọi vào khuôn mặt rạng rỡ của cô. Lòng quyết tâm đã khắc sâu trong trái tim cô.

(1): Không Tước đông nam phi là tên một bài Nhạc phủ thời Hán, kể về mối tình của chàng Tiêu Trọng Khanh và nàng Lưu Lan Chi, cũng là tên của khúc nhạc

Bước ra từ phòng giáo viên chủ nhiệm, Hiểu Tranh mỉm cười rạng rỡ. Cô thở phào nhẹ nhõm, ngược nhìn bầu trời cao vời vợi.

Ánh nắng chan hòa, bầu trời trong xanh, giống như một tấm gương khổng lồ. Những đám mây trắng đáng yêu trôi bồng bềnh, tô điểm cho bầu trời.

Thời tiết thật đẹp, dường như bầu trời cũng đang mỉm cười. Cô miễn cưỡng nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, sau đó men theo hành lang dài tít tắp về phòng học của mình.

Khi đi qua các lớp học khác, những nam sinh ngồi gần cửa sổ nhìn thấy bóng dáng của cô lại thì nhau thò đầu ra cửa sổ để nhìn ngắm.

Tâm trạng thực sự rất vui, cô không kìm được mỉm cười.

Nụ cười của cô giống như đóa hoa của mùa xuân ấm áp. Trong nháy mắt, đóa hoa ấy nở rộ, rực rỡ, lay động lòng người.

Phía sau lưng vang lên tiếng huýt sáo, tiếng thì thầm to nhỏ, tiếng bàn ghế xô xệch, tiếng sách vở đồ dùng rơi xuống đất.

Cô không ngoảnh đầu lại mà tiếp tục đi về lớp của mình.

“Nụ cười hết chỗ nói!”.

“Cô ta tưởng mình là ai cơ chứ? Lúc nào cũng ra vẻ ta đây”.

“Mới đầu thì vờ như thanh cao, bây giờ chẳng phải cũng sốt sắng chạy đi đăng ký sao?”.

Một đám nữ sinh mồm năm miệng mười, bàn tán xôn xao.

“Cũng không suy nghĩ xem khả năng của mình đến đâu, cô ta có tư cách đăng ký không? Dù là du học không mất tiền nhưng tiền sinh hoạt vẫn phải tự mình bỏ ra. Mức sinh hoạt của người dân Hàn Quốc cao như thế, một đứa nghèo kiết xác như cô ta dựa vào cái gì mà đòi đi?”. Trương Mỹ Lệ, người giàu có nhất lớp mĩa mai nói. Trên khuôn mặt tròn như cái đĩa tây là nụ cười rất khó coi.

Bình thường cô ta thấy chương mắt nhất là Tần Hiểu Tranh. Chẳng phải là học giỏi hơn một chút thôi sao, có gì ghê gớm cơ chứ? Trương Mỹ Lệ sò lên khuôn mặt phúng phính của mình, nổi phần nộ trong lòng lại trào dâng.

“Đúng thế, đúng thế”.

Thấy mọi người đồng thanh tán thưởng, Trương Mỹ Lệ càng tỏ ra đắc chí: “Cô ta không lượng sức mình đi đăng ký cũng được thôi, cho cô ta biết thế nào là mất mặt. Ha ha”.

“Ha ha ha...”. Tiếng cười vang dội khắp nơi.

Hiểu Tranh không nói gì. Khuôn mặt bình tĩnh như mặt nước hồ phẳng lặng. Có lẽ những lời chế nhạo, bàn tán và mĩa mai như thế này bao nhiêu năm nay cô đã quen rồi. Trước đây cô còn ầm ức, chạy ra nói lại vài câu, nhưng thời gian trôi đi, thêm vào đó, một lòng say mê chơi đàn khiến cô trở nên bình tĩnh hơn.

Cô khẽ thở dài rồi bước vào lớp như chưa có chuyện gì xảy ra.

Sự xuất hiện của cô khiến tất cả mọi người im bật. Bỗng chốc lớp học lặng phắc như tờ.

Cô nhẹ nhàng ngồi xuống ghế của mình.

Bình thân đọc sách. Đôi hàng mi rậm rạp, khẽ xòa xuống khiến người ta không nhìn rõ ánh mắt của cô, nhưng có thể cảm nhận được nghị lực và sự mạnh mẽ toát ra từ con người ấy.

Phòng học lớp 9A.

Bây giờ đang là giờ học lớp. Cô Tôn chủ nhiệm đeo cặp kính viền đen, đứng trên bục giảng, nhắc đi nhắc lại với cả lớp đến lần thứ N (N tuyệt đối lớn hơn 100) lời căn dặn cũ rích mà không hề thấy nhàm chán: “Bây giờ các em sắp tốt nghiệp rồi. Các em cần chuyên tâm, chăm chỉ ôn tập. Cố gắng bằng tất cả sự nỗ lực của mình để đạt được thành tích cao nhất...”.

Phía dưới, tất cả học sinh đều cố gắng hết sức để giữ yên lặng, chăm chú lắng nghe bài “ngữ văn” đã thuộc lâu lâu như lòng bàn tay. Nhưng tâm trí thì đã bay ra ngoài phòng học từ lâu.

Hôm nay là một ngày trọng đại. Ngày công bố danh sách học sinh lọt vào vòng trong chương trình trao đổi học sinh Trung – Hàn. Dùng đầu ngón chân cũng có thể tưởng tượng được, chắc chắn là bây giờ học sinh toàn trường đều nóng lòng chờ đợi tiếng chuông tan học. Nhưng cô Tôn vẫn nói không ngừng nghỉ. Đúng là khiến người ta không thể chịu đựng được. Trên khuôn mặt của một số học sinh đã lộ vẻ mặt đau khổ, đáng thương.

Cô Tôn không hề nhận thấy sự khác lạ của lũ học trò mà vẫn tiếp tục bài thuyết giáo của mình: “Phải biết rằng thi được vào trường cấp ba trọng điểm có nghĩa là đã bước được một chân vào cánh cửa trường đại học...”.

Trương Văn huyếch tay Hiếu Tranh, khẽ nói với cô bằng giọng điệu hết sức khó chịu: “Bài thuyết giáo của cô Tôn cứ như là vãi bó chân ấy, vừa thôi vừa dài, chán chết đi được”.

Hiếu Tranh hơi nghiêng đầu, đặt tay lên miệng rồi khẽ “suyt” một tiếng.

Nhưng cô Tôn với đôi tai nhanh nhạy đã nghe thấy tiếng động và nhìn về phía họ. Cô dùng thước gỗ xuống bàn, tức giận nói: “Ai đang nói? Bây giờ là giờ học, có biết không hả? Trương Văn, biết ngay là em mà. Cả lớp chỉ có một mình em không chuyên tâm. Nhìn lại thành tích thi thử của em lần này đi. Tôi thật lo thay cho em. Bây giờ em vẫn còn mặt mũi để nói chuyện trong giờ học à?”.

Trương Văn không sợ chết mà khẽ nói: “Nhưng hôm nay là ngày công bố danh sách những người lọt vào vòng trong mà. Cô ơi, cô cho về sớm đi ạ”.

“Đúng đấy ạ”. Cả lớp nhìn cô với ánh mắt mong đợi.

“Cái gì?”. Cô Tôn hơi ngạc nhiên.

“Chính là chương trình trao đổi học sinh Trung – Hàn ấy ạ. Hôm nay là ngày công bố danh sách những người lọt vào vòng trong. Cả lớp mình đều đang ký tham gia. Mong cô cho tan sớm một chút ạ”.

“Đúng đấy ạ, đúng đấy ạ”. Cả lớp đồng thanh nói.

Thì ra là thế. Cuối cùng thì cô Tôn đã hiểu. Cái bọn học sinh cứng đầu này, đúng là không biết sống chết.

Tuy trong lòng rất tức giận nhưng cô Tôn không hề biểu lộ ra mặt. Cô dùng tay đẩy cặp kính sắp rơi xuống, mỉm cười với cả lớp rồi nói: “Nếu đã như vậy thì...”. Cô cố tình kéo dài âm cuối. Cả lớp nín thở đợi chờ.

“Sao ạ?”. Cả lớp đồng thanh nói.

“Vậy thì tan học muộn hơn mọi ngày”.

Hả?

Đầu óc có chút u mê không thể hiểu nổi. Cả lớp ngơ ngác nhìn cô.

Nụ cười vụt tắt trên khuôn mặt của cô Tôn. Thay vào đó là âm thanh chói tai của chiếc thước kẻ và tiếng “gầm rú” của “bà la sát”: “Đang nằm mơ giữa ban ngày hả? Dám yêu cầu tôi cho tan học sớm. Cũng không nghĩ xem học sinh trao đổi chỉ có một, lẽ nào ai cũng có phần sao? Không chịu khó ôn tập để thi cho tốt mà cứ ôm lấy cái giấc mộng hão huyền ấy. Đúng là không thể chấp nhận được. Tức chết đi được”. Cô thở hỗn hển rồi nghiêm giọng nói: “Các em nghe cho rõ đây, hãy chăm chỉ mà ôn tập cho tôi. Chuẩn bị thật tốt cho kỳ thi mới là điều mà các em nên làm. Nghe rõ chưa?”.

Sặc! Cô Tôn mà nổi trận lôi đình thì quả vô cùng đáng sợ!

Cả lớp lập tức im bật, sợ đến nỗi không dám hé nửa lời.

Cô Tôn miễn nguyện nhìn những chú nai con ngoan ngoãn. Trong lòng không khỏi đắc chí – ha ha, cũng không nghĩ xem ta đã giành được bằng khen chủ nhiệm xuất sắc trong ba năm liền. Sao có thể chỉ là hư danh được?

Cuối cùng tiếng chuông tan học cũng vang lên.

Những khuôn mặt vốn tiêu ngùi, uể oải nằm gác xuống bàn bỗng chốc tràn trề sức sống như được tiếp thêm nguồn sinh khí mới.

Cô Tôn nhìn mọi người mà vừa tức vừa buồn cười. Thôi, không làm khó bọn chúng nữa.

“Cả lớp nghỉ”.

“Ồi, tan học rồi”.

Tiếng vỗ tay vang lên giòn giã. Những học sinh đã sớm ở trong tư thế sẵn sàng lập tức lao ra bảng tin gần sân vận động như những mũi tên đã được kéo căng. Những lớp khác cũng vậy, bỗng chốc trường học xuất hiện cảnh tượng náo nhiệt giống như hàng vạn con “ngựa” phi âm âm, bụi cuốn mù mịt.

Cô Tôn lo lắng, vội vàng chạy ra phòng học nói to: “Đừng chạy, như thế sẽ rất dễ xảy ra chuyện. Đừng chạy, mau dừng lại...”.

Nhưng lúc ấy đâu có học sinh nào chịu nghe lời cô nói. Cô chỉ có thể ủ rũ đi vào lớp, thu dọn đồ dùng.

Trong lớp vẫn còn một hình bóng nữa chưa rời đi.

Cô Tôn vui vẻ nói: “Chỉ có Hiểu Tranh là ngoan nhất, nghe lời nhất. Em yên tâm, cô tin chắc chắn em sẽ lọt vào vòng trong...”.

Hiểu Tranh mỉm cười khiêm tốn. Ánh mắt hướng ra cửa sổ, nhìn về phía bảng tin đang bị bao vây trong biển người.

“Mình có thể lọt vào vòng trong không?”. Hiểu Tranh thầm nói với mình.

Hiểu Tranh ngồi trước cây đàn tranh, luyện tập bản nhạc mà mình sẽ chơi trong buổi phỏng vấn. Đột nhiên cô dừng lại, không biết vì đàn sai điệu hay là quên nhạc.

“Hiểu Tranh, Hiểu Tranh”. Một giọng nói phấn khích vang lên ngoài cửa sổ.

Cô đang băn khoăn không biết rốt cuộc vấn đề ở chỗ nào thì một anh chàng đẹp trai chạy vào phòng nhạc.

Cơ thể hoàn mỹ trong bộ thể thao mới nhất của Adidas, mái tóc ngắn sành điệu càng làm tôn lên vẻ đẹp trai của anh.

Đó là Nghị Vĩ.

Đôi lông mày đang chau lại bỗng giãn ra. Cô nhìn Nghị Vĩ mở hời đăm đăm, mỉm cười trêu đùa: “Làm gì mà chạy hớt hơ hớt hải thế. Chạy nhanh như vậy cứ như sợ em không biết anh là tiền đạo chủ lực của đội bóng ỹ”.

“Muốn nhanh chóng thông báo tin mừng cho em mà”. Nghị Vĩ vuốt mái tóc mềm mượt của cô, vui mừng nói: “Hiểu Tranh, chúc mừng em, em lọt vào vòng trong rồi”.

“Thật sao?”. Hiểu Tranh ngược mắt nhìn anh, đôi mắt đẹp lấp lánh ánh sáng rực rỡ, khó mà giấu được nỗi vui mừng.

“Ha ha, anh cứ tưởng em không quan tâm cơ đấy. Thì ra em cũng rất căng thẳng”. Trần Nghị Vĩ cũng trêu chọc cô.

Hiểu Tranh nhún mày: “Ai bảo em không quan tâm?”.

“Thế sao mọi người đều đến bảng tin xem còn em thì không đi?”. Nghị Vĩ tò mò hỏi. Cả trường vây quanh bảng tin như một đàn ong vỡ tổ, vì sao Hiểu Tranh lại có thể kiếm chế được?

“Bây giờ đi chẳng phải là chen chúc khổ sở sao? Em không vội, dù sao thì sớm hay muộn cũng sẽ biết. Hơn nữa...”. Cô mỉm cười rồi thật thà nói: “Em tin mình có thể lọt vào vòng trong”.

“Khoác lác”. Nghị Vĩ bóp mũi cô rồi tươi cười nói. Chỉ có điều, Hiểu Tranh xuất sắc như thế, có thể lọt vào vòng trong cũng không có gì là đáng ngạc nhiên.

“Đi thôi, anh giúp em vác đàn”. Anh vừa nói vừa giúp cô cất cây đàn vào hộp. “Về nhà nói cho bố mẹ anh biết, không biết họ sẽ vui mừng như thế nào...”.

Hiểu Tranh mỉm cười xách túi theo sau Nghị Vĩ. Chiếc đàn tranh nặng nề trở nên nhỏ bé khi ở trên lưng một anh chàng cao to đẹp trai như Nghị Vĩ. Cô thầm nghĩ: Có một người anh trai như thế này thật là hạnh phúc.

“Keng...”.

Mấy đồng xu rơi xuống đất qua lỗ thùng của chiếc cặp sách cũ nát, sau đó lăn vào bụi cỏ xanh rì ở góc vườn.

Hiểu Tranh buồn rầu nhìn lỗ thùng dưới cặp sách, hít một hơi thật sâu. Chiếc cặp sách này bố Nghị Vĩ tặng khi mới vào cấp hai. Dùng được hơn hai năm rồi, đã bắt đầu cũ nát. Cô đập tay vào cặp sách rồi khẽ nói: “Nốt học kỳ này là tốt nghiệp rồi, mày không chịu kiên trì một chút nữa sao?”.

Sau một hồi phân nân về chiếc cặp sách, cô bắt đầu đi vào bụi cỏ, cúi người tìm kiếm mấy đồng xu đã “chạy trốn”. Đây là tiền ăn sáng của mấy ngày liền, nhất định phải tìm thấy. Hiểu Tranh tự nhủ.

Cách đó không xa, mấy nữ sinh vây quanh một nữ sinh vênh vào hồng hách, chậm chậm đi tới.

“Ly Ly, cậu giỏi thật đấy. Cuộc thi tuyển chọn học sinh trao đổi lần này có mấy trăm học sinh đăng ký, nhưng cậu đã là một trong năm người lọt vào vòng trong. Thật không hổ là hoa khôi tài sắc song toàn của lớp 9B chúng mình”. Một cô gái nịnh nọt.

“Cái gì, Ly Ly là hoa khôi của trường trung học Quang Hoa chúng ta?”. Một cô gái khác nhanh chóng nâng cấp từ “hoa khôi của lớp” sang “hoa khôi của trường” để đòi lấy nụ cười đắc chí của cô gái tên là Ly Ly kia.

“Úi giời, mấy người làm gì mà ngạc nhiên thế. Chẳng qua chỉ là lọt vào vòng trong của chương trình trao đổi học sinh Trung – Hàn thôi mà? Đó là chuyện còn con không đáng nhắc đến. Đối với Ly Ly ta thì chuyện ấy là cái quái gì cơ chứ?”. Ly Ly nói với giọng điệu hết sức kiêu ngạo.

“Đúng thế, đúng thế”. Đám a dua tăng bốc vội hòa theo: “Lọt vào vòng trong thi đã là gì chứ? Chắc chắn Ly Ly của chúng ta sẽ trở thành người đại diện cho toàn trường sang Hàn du học”.

Nói thế còn nghe được. Lưu Ly Ly nở nụ cười hài lòng.

“Nhưng...”. Một nữ sinh nghi ngờ nói: “Chắc là cạnh tranh rất ác liệt. Những người lọt vào vòng trong đều là những người rất xuất sắc. Hơn nữa mọi người đều nói chắc chắn là Tần Hiểu Tranh của lớp 9A sẽ giành chiến thắng. Minh cũng thấy rất có lý. Cô ta là người đa tài, thành tích học tập, tài năng, tướng mạo đều xuất chúng”.

Cái gì? Dám nghi ngờ Ly Ly ta không thể thắng được con nhỏ đó sao? Lưu Ly Ly tức giận trợn mắt nhìn cô nữ sinh không biết điều kia.

Chết rồi, công chúa tức giận rồi. Hai cô nữ sinh thấy vậy, vội vàng gỡ vào đầu người gây ra tai họa rồi tức giận nói: “Nói nhăng nói quấy gì thế? Cũng không nghĩ xem con nhỏ Tần Hiểu Tranh nghèo nhất trường làm sao có thể thắng được công chúa của chúng ta? Đúng là cái đồ không có đầu óc”.

“Biết rồi”. Người gây ra tai họa nhăn nhó xoa đầu, tuy không dám nói gì nhưng trong lòng vẫn nghi ngờ Ly Ly không thể thắng được Tần Hiểu Tranh.

Lưu Ly Ly nghĩ rằng sự nghi ngờ chất vấn ấy là nỗi nhục to lớn, vì thế quyết định dùng sự thật không thể chối cãi để thuyết phục mọi người.

Cô ta ngó nghiêng liếc nhìn xung quanh. Ha ha, không có ai ở đây cả. Làm ra vẻ rất thần bí, cô ta hạ thấp giọng nói: “Mấy người đều là chị em tốt của ta, vì thế ta sẽ nói cho mấy người biết một bí mật. Chỉ có điều, không được phép tiết lộ với người khác, biết chưa?”.

Bí mật? Những kẻ bội đờ có vẻ rất phấn khích. Ba cái đầu chụm lại, đồng thanh hỏi: “Bí mật gì vậy?”.

“Thực ra cuộc thi tuyển chọn học sinh trao đổi Trung – Hàn lần này ta đã có chân trong rồi. Ha ha, vì thế, cái con ranh Tần Hiểu Tranh kia làm sao mà thắng được”.

Thì ra là thế! Mấy nữ sinh kia gật đầu lia lịa, không hề có chút nghi ngờ nào nữa. Cũng đúng thôi, bố của Ly Ly chính là hiệu trưởng của trường. Vì thế miếng mồi béo bở sao có thể để cho người khác xoi được? Haizz, thật là đồ kị, sao cô ta lại may mắn thế cơ chứ.

“Vì thế mình đã nói rồi mà, Ly Ly của chúng ta chắc chắn sẽ thắng”. Những kẻ nịnh bợ vội nói.

Nhìn thấy dáng vẻ tin tưởng và ngưỡng mộ của các chị em tốt, Lưu Ly Ly cười khoái chí: “Hôm nay ta rất vui, mời các người đi ăn Macdonald”.

“Thật chứ?”. Giọng nói vô cùng phấn khích.

“Đĩ nhiên rồi, tiểu thư ta đây đã bao giờ nói dối chưa? Đi thôi”.

“Ha ha, Ly Ly của chúng ta thật là hào phóng...”.

Bóng của các cô gái khuất dần, phía sau bụi cây thấp là một khuôn mặt tái nhợt.

Tay trái cầm mấy đồng xu đã tìm thấy dưới gốc cây, Hiểu Tranh buồn bã đứng dậy. Cô hoàn toàn không thể ngờ rằng vì ngồi ở đây tìm mấy đồng xu mà lại nghe được chuyện kinh thiên động địa này. Thì ra, thì ra danh hiệu học sinh trao đổi đã sớm thuộc về con gái của hiệu trưởng. Vậy thì việc gì phải công khai tuyển chọn? Chẳng phải là lừa gạt mọi người sao? Bàn tay phải thanh mảnh nắm chặt quai cặp sách, nỗi phẫn nộ trong lòng dần dần lan ra toàn thân.

Nhưng phẫn nộ thì có ích gì chứ? Nghĩ đến đây, cô buông tay ra, ngã người vào gốc cây gần đó. Cô bất lực nhắm mắt. Nghĩ đến giấc mơ đàn tranh của mình giờ đây khó mà thực hiện được, nghĩ đến người mà cô ngày nhớ đêm mong.

Nước mắt trào dâng trên khóe mi.

Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Bầu trời cao xanh vời vợi, cái nắng gay gắt thiêu đốt con người. Nhưng lúc này Hiểu Tranh chỉ thấy toàn thân lạnh run. Cái lạnh thấu vào tim gan.

Lại là thời gian mười phút nghỉ giữa giờ quý báu. Hành lang phòng học và sân vận động là nơi mà học sinh tụ tập, hít thở không khí trong lành. Dĩ nhiên, căng tin trường còn đông hơn, người đông nườm nượp. “Có thực mới vực được đạo” mà. Các bạn học sinh quán triệt câu nói ấy một cách triệt để.

Ngoài ăn, chức năng quan trọng khác của miệng dĩ nhiên là nói. Vì thế gần như học sinh toàn trường đều tranh thủ mười phút quý báu này để nói bô bô không ngừng. Chủ đề náo nhiệt nhất hiện nay dĩ nhiên là danh hiệu học sinh trao đổi Trung – Hàn sẽ thuộc về ai.

Hiệu Tranh đứng trước cửa sổ, giống như một đứa trẻ dùng ngón tay vẽ các nốt nhạc trên tấm cửa kính phủ đầy bụi, lặng lẽ lắng nghe những âm thanh vang lên bên tai.

“Sao thế, một mình ủ rũ đứng đó về gì thế? Có tâm sự gì sao?”. Nhìn thấy Hiệu Tranh đứng trước cửa sổ một mình, Nghị Vĩ lại gần vỗ vai cô, mỉm cười và hỏi.

“Anh à, không có gì”. Hiệu Tranh cúi đầu, nhưng tay vẫn không ngừng vẽ.

“Hiệu Tranh, em có chuyện gì thì nói cho anh biết đi”. Đột nhiên Hiệu Tranh dừng tay, ngược nhìn Nghị Vĩ, ánh mắt toát lên nỗi ám ức.

“Hả? Có chuyện đó sao?”. Sau khi biết thông tin mà Hiệu Tranh đã nghe được, Nghị Vĩ vừa ngạc nhiên vừa tức giận. Đôi lông mày đẹp như tranh vẽ chau lại.

Hiệu Tranh buồn bã quay đầu, bắt gặp hướng ánh mắt về phía sân vận động rộng lớn. Cánh cửa tự động của trường từ từ mở ra, hai chiếc xe đen sang trọng tiến vào sân trường...

Hiệu Tranh cảm thấy kỳ lạ. Theo quy định của nhà trường, thông thường xe con không được vào trường. Không biết đây là nhân vật quan trọng như thế nào mà có thể lái xe vào trường?

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu: Lễ nào là...

Cánh cửa màu đen mở ra, mấy người mặc complet sang trọng trông giống như lãnh đạo bước xuống. Hiệu trưởng hỏi đầu cung kính đứng trước xe tiếp đón.

Bỗng nhiên cô thấy kích động hẳn lên. Chương trình trao đổi học sinh Trung – Hàn lần này không phải chỉ đơn thuần là cuộc tuyển chọn học sinh ưu tú của trường mà là cuộc tuyển chọn của thành phố. Vậy thì chắc chắn sẽ phải được sự thẩm định của những ngành cấp cao có liên quan. Nếu như vậy thì mình vẫn còn cơ hội.

Hiệu Tranh vẫn chưa kịp suy nghĩ sâu xa hơn thì Nghị Vĩ không nói một lời mà kéo tay cô chạy về phía đám người kia.

Cô chạy phía sau anh, bước chân loạn nhịp, vừa ngạc nhiên vừa lo lắng nói: “Anh, anh định làm gì vậy?”.

Nghị Vĩ ngoảnh đầu, mỉm cười đắc chí.

Một anh chàng đẹp trai kéo tay một cô gái xinh đẹp chạy giữa sân trường. Cảnh tượng ấy thu hút ánh nhìn của học sinh toàn trường.

Nghị Vĩ không quan tâm đến điều đó. Lúc này, trong đầu anh chỉ có một ý nghĩ duy nhất, đó là hy vọng có thể ngăn những người kia lại trước khi họ bước vào phòng hiệu trưởng.

Mấy người đó đã đi tới cửa phòng hiệu trưởng. Anh lao nhanh với tốc độ của ánh sáng. Hiệu trưởng Lưu béo ú đã tươi cười rạng rỡ đứng đón ở cửa: “Chào mừng các lãnh đạo đến với trường chúng tôi”.

Mấy người đó lịch sự gật đầu, đang chuẩn bị bước vào thì nghe thấy một giọng nói vang dội: “Xin bác chờ một chút...”.

Mấy người đó ngạc nhiên ngoảnh đầu lại, chỉ thấy một nam sinh cao to đẹp trai đang chạy như bay về phía mình. Phía sau còn có một nữ sinh xinh xắn, thanh tú. Họ dừng bước, tò mò chờ đợi hai học sinh đang chạy tới.

Hiệu trưởng Lưu tức giận nhìn hai người. Mặt ông ta sa sầm xuống: “Hai cô cậu không vào lớp học mà chạy đến đây làm gì? Mấy vị đây đều là lãnh đạo thành phố, sao cô cậu có thể vô lễ như thế được? Còn không mau về lớp học đi”. Nói xong, ông ta quay đầu lại nói với mấy vị khách như muốn lấy lòng: “Thật ngại quá, các lãnh đạo đừng để ý đến hai em học sinh không hiểu biết này”.

Người đàn ông trung niên dẫn đầu mỉm cười và nói: “Không sao, ông đừng trách chúng”. Sau đó, ông ta quay đầu lại nhìn hai em học sinh trước mặt, nhẹ nhàng hỏi: “Hai cháu có chuyện gì sao?”.

Đúng vậy, chuyện gì? Hiệu Tranh nhìn Nghị Vĩ mới ánh mắt đầy nghi ngờ.

Mặc dù tim đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực nhưng Nghị Vĩ vẫn dững cảm nói: “Xin hỏi có phải các bác đến tuyển chọn học sinh trao đổi Trung – Hàn đúng không ạ?”.

Nhìn hai đứa trẻ có chút liều lĩnh trước mặt, mọi người đều tỏ vẻ ngạc nhiên. Người đàn ông trung niên dẫn đầu đoàn mỉm cười và hỏi Nghị Vĩ: “Đúng vậy, cháu có chuyện gì sao?”.

Hiệu trưởng Lưu tức giận nhìn Nghị Vĩ và Hiểu Tranh, trong đầu ông ta có hàng tá câu hỏi không có lời giải. Ông ta vẫn còn đang suy nghĩ thì Nghị Vĩ đã lớn tiếng nói: “Cháu muốn giới thiệu một người”.

Vừa nghe thấy câu nói ấy, hiệu trưởng Lưu giật bản cả mình. Cái thằng ranh này định giờ trò quỷ quái gì đây? Nghị Vĩ vừa nói, vừa đẩy Hiểu Tranh lên trước.

“Chính là cô ấy, Tàn Hiểu Tranh, cháu muốn giới thiệu Tàn Hiểu Tranh”.

Tất cả những chuyện bất ngờ này khiến Hiểu Tranh ngây người, người cô đông cứng như một pho tượng.

“Giới thiệu cô bé này, ha ha”. Mấy người đàn ông trung niên nhìn nhau rồi bật cười.

“Chẳng phải trường cháu công khai tuyển chọn sao? Lẽ nào cháu không được chọn?”

Hiểu Tranh chỉ đứng ngây ra đó giống như bị người ta điểm huyết vậy. Cô không nói được lời nào, chỉ thấy đầu óc trống rỗng.

“Em nói đi, Hiểu Tranh”. Nghị Vĩ đứng sau thúc giục Hiểu Tranh.

“Nếu cháu không có gì để nói thì chúng ta đi đây”. Một người đàn ông trung niên nghiêm nghị nói.

Thấy Hiểu Tranh đứng ngây như một pho tượng, Nghị Vĩ sốt ruột nói: “Xin hãy cho chúng cháu thêm một chút thời gian. Thực ra cô ấy là một trong năm người lọt vào vòng trong. Chỉ có điều...”. Nghị Vĩ nhìn hiệu trưởng Lưu đang toát mồ hôi vì căng thẳng với ánh mắt đầy khinh bỉ và nói: “Cuộc thi tuyển ở trường chưa chắc đã công bằng”.

“Thật sao?”. Người đàn ông trung niên quay sang nhìn hiệu trưởng. Chỉ thấy hiệu trưởng Lưu có vẻ lúng túng, sắc mặt tái nhợt. Ông ta nghĩ một lúc rồi nói: “Tuy không đúng với trình tự tuyển chọn, nhưng nếu các cháu đã đến đây rồi, chỉ cần thuyết phục được mọi người thì trong quá trình tuyển chọn nhất định các bác sẽ đảm bảo công bằng tuyệt đối”.

“Thật ă?”. Hiểu Tranh như lấy lại được tinh thần, nhìn họ với ánh mắt ngạc nhiên vui mừng. Sau khi nhận được ánh mắt khẳng định, cô hít một hơi thật sâu, không ngừng tự nói với mình: “Tàn Hiểu Tranh, nhất định phải nắm lấy cơ hội này, thể hiện bản thân thật tốt. Giấc mơ đến Hàn Quốc học kỹ thuật đánh đàn tranh xuất chúng và gặp người tài trợ đều phụ thuộc vào sự thể hiện của mày lúc này”.

Cô tự tin ngẩng mặt, nhìn Nghị Vĩ bằng ánh mắt kiên định, sau đó quay đầu lại, tự tin nói: “Thứ nhất, cháu tự học tiếng Hàn đã bảy năm rồi. Có thể giao tiếp tiếng Hàn thành thạo, hiểu về văn hóa, lịch sử của Hàn Quốc”.

Mọi người chăm chú lắng nghe, có người gật đầu, người đàn ông trung niên kia nhìn Hiểu Tranh bằng ánh mắt hết sức ngạc nhiên.

Nghị Vĩ đứng sau cô, mỉm cười vui sướng.

Nhìn thấy phản ứng của mọi người, Hiểu Tranh càng tự tin hơn. Cô nói tiếp: “Thứ hai, cháu có năng khiếu nghệ thuật. Cháu yêu đàn tranh và đã giành được rất nhiều giải thưởng. Nếu là học sinh trao đổi Trung – Hàn thì cháu nghĩ không chỉ trao đổi con người mà còn trao đổi văn hóa truyền thống của hai quốc gia”.

“Hơn nữa, ước mơ của cháu là kế thừa di nguyện của mẹ cháu, trở thành nghệ sĩ đàn tranh xuất sắc, để nhiều người hiểu về loại nhạc cụ dân tộc cổ xưa này. Cô giáo năng khiếu của cháu nói, có một nghệ sĩ đàn tranh vô cùng ưu tú đang dạy học ở đại học Seoul. Học sinh trao đổi Trung – Hàn lần này được cử sang trường cấp ba của Đại học Seoul. Như vậy chẳng phải là cháu sẽ có cơ hội để học tập kỹ năng biểu diễn đàn tranh xuất sắc nhất sao?”

Không ngờ cô bé này lại có những hiểu biết sâu sắc và hoài bão lớn lao như thế. Mọi người đều nhìn cô bằng ánh mắt tán thưởng. Một lãnh đạo không kìm được hỏi: “Di nguyện? Đó là...”.

Hiểu Tranh rất ít khi nhắc đến bố mẹ quá cố của mình. Nhưng hôm nay cô không thể kìm nén được tình cảm của mình. Hiểu Tranh xúc động nói: “Bố mẹ cháu mất trong một lần tai nạn xe. Cháu trở thành trẻ mồ côi. Lúc mà cuộc sống của cháu khó khăn nhất, lúc mà cháu không biết dựa vào ai thì một người Hàn Quốc tốt bụng đã chủ động tài trợ cho cháu. Vì thế mà cháu mới tiếp tục được đi học. Cháu hy vọng một ngày nào đó mình được đến Hàn Quốc, có thể gặp người ấy để nói lời cảm ơn. Vì thế bao nhiêu năm nay cháu đều tự học tiếng Hàn. Nếu cháu có thể trở thành học sinh trao đổi Trung – Hàn thì cháu có thể thực hiện được ước mơ của mình. Hơn nữa lựa chọn cháu càng thể hiện được ý nghĩa của chương trình trao đổi học sinh Trung – Hàn”.

Sự kiên định và niềm khao khát trong đôi mắt của Hiểu Tranh đã truyền sang tất cả những người có mặt ở đó.

Người đàn ông trung niên kia mỉm cười hỏi Hiểu Tranh: “Cháu nói hay lắm. Cháu tên là gì? Học lớp nào?”.

“Cháu là Tàn Hiểu Tranh, học sinh lớp 9A”. Hiểu Tranh vui mừng trả lời

Bạn đang đọc truyện *Adeline bên sọt dây đàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Sự xuất hiện của chàng hoàng tử bạch mã

* Một đất nước với bao điều mới lạ.

* Những nguy hiểm rình rập.

* Cô gái xinh đẹp khóc trong nỗi hoang mang.

* Chàng hoàng tử bạch mã khôi ngô tuấn tú xuất hiện.

Đêm đã khuya, cái nắng nóng oi bức đã tan dần, gió mát rượi khiến người ta cảm thấy sáng khoái.

Sáng nay, hiệu trưởng công bố học sinh giao lưu Trung – Hàn trước toàn trường. Hiểu Tranh cảm thấy tâm trạng của mình hơi phức tạp. Cô đến công viên bên cạnh, ngồi trên chiếc xích đu cô đơn, lặng lẽ ngắm nhìn bầu trời.

Bầu trời đêm thật đẹp, ánh trăng đang mỉm cười dịu dàng, bên cạnh đó là những ngôi sao nghịch ngợm đang chớp mắt.

Buổi tối đẹp trời như thế này, bố mẹ ở trên trời có nhìn thấy mình không nhỉ? Chắc hẳn họ cũng sẽ thấy vui vì mình... Nghĩ đến đây, Hiểu Tranh thấy sống mũi cay cay, hai mắt đỏ hoe.

Hàn Quốc, một đất nước vừa quen vừa lạ. Khi vẫn chưa chắc chắn là học sinh trao đổi, Hiểu Tranh vô cùng khao khát điều đó. Nhưng bây giờ lại cảm thấy sợ hãi. Ở bên ấy không có người quen, không có ai quan tâm đến mình. Sống trong môi trường xa lạ, tất cả đều phải thích nghi từ đầu, phải tự mình đối mặt với bao nhiêu khó khăn. Mặc dù cô đã tự lập từ nhỏ, nhưng nếu có bố mẹ ở đây... Cảm giác cô đơn, bất lực như nước thủy triều trào dâng trong tim, hai hàng nước mắt lấp lánh chảy xuống khuôn mặt đẹp như ngọc của Hiểu Tranh...

Bỗng nhiên xích đu khẽ đung đưa. Hiểu Tranh ngoảnh đầu lại.

Một hình bóng cao lớn lặng lẽ đứng sau cô.

Nhìn những giọt nước mắt trên mặt Hiểu Tranh, Nghị Vĩ chợt hiểu cô đang nghĩ gì. Một người kiên cường như Hiểu Tranh chỉ khi nào nhớ đến bố mẹ mới khóc thầm như thế này.

Nghị Vĩ mỉm cười nhìn bầu trời sao lung linh và nói: “Chắc hẳn bố mẹ em sẽ rất vui. Em sắp đi du học rồi”.

Hiểu Tranh lau nước mắt, khẽ nói: “Có đúng là bố mẹ em sẽ biết không?”.

“Dĩ nhiên rồi, bởi vì em là cô con gái mà họ yêu nhất. Dù em có đến Hàn Quốc thì họ ở trên trời vẫn sẽ dõi theo em. Vì thế em sẽ không cô đơn”. Nghị Vĩ dịu dàng nhìn cô.

Hiểu Tranh xúc động nhìn anh. Từ nhỏ tới lớn, Nghị Vĩ luôn là người hiểu cô nhất. Chỉ cần nhìn là anh biết ngay cô đang nghĩ gì.

“Em đang lo lắng đúng không? Sống trong một môi trường xa lạ, nhất định sẽ phải đối mặt với rất nhiều khó khăn. Nhưng anh tin không khó khăn nào có thể đánh gục được em, bởi vì em là Tàn Hiểu Tranh kiên cường nhất, thông minh nhất”.

Hiểu Tranh cười.

Anh chàng này thật biết an ủi người khác.

Thấy Hiểu Tranh cười, Nghị Vĩ cũng cười: “Hơn nữa, chẳng phải người tài trợ của em ở Hàn Quốc sao? Em có thể gặp anh ấy rồi, chẳng phải là chuyện tốt sao? Anh nghĩ chắc hẳn anh ấy sẽ chăm sóc em. Hiểu Tranh, em thật hạnh phúc...”.

Đúng vậy, người tài trợ của mình ở Hàn Quốc, chẳng phải đó là chuyện rất hạnh phúc sao? Hiểu Tranh không giấu được nụ cười vui mừng.

“Tàn Hiểu Tranh, vì em sắp đi ra nước ngoài nên anh chịu thiệt thòi một chút... đẩy xích đu cho em”.

“Hay quá!”. Hiểu Tranh vui mừng nói. Hồi nhỏ, Nghị Vĩ thường đẩy xích đu cho cô.

“Ngồi vững nhé, bắt đầu!”.

Nghị Vĩ đẩy mạnh, xích đu đung đưa trong không trung, tiếng cười giòn giã theo gió bay đi khắp nơi.

Nghị Vĩ nhìn hình bóng uyển chuyển giống như chú bướm xinh đẹp, nỗi buồn trào dâng trong lòng. Cô sắp đến một vùng trời khác, sắp bước ra khỏi cuộc sống của anh. Cầu mong dưới vùng trời xa lạ ấy, cũng có người yêu thương cô, bảo vệ cô như anh, để cô không còn cảm thấy cô đơn...

Chuyến bay sang Hàn Quốc sắp cất cánh. Rất nhiều người đến sân bay tiễn Hiếu Tranh. Những khuôn mặt thân quen, những lời dặn dò và chúc phúc khiến nỗi buồn thương ly biệt trào dâng trong tim Hiếu Tranh...

Đúng lúc Hiếu Tranh tạm biệt mọi người, bước về phía cửa vào thì một tiếng gọi dịu dàng vang lên bên tai cô.

Là cô Diệp, Hiếu Tranh vui mừng chạy về phía cô.

Nhìn thấy người giáo viên thân thiết như mẹ của mình, Hiếu Tranh không kiềm được nước mắt. Cô ôm cô Diệp, òa khóc nức nở.

“Cô bé ngốc, sao lại khóc chứ?”. Cô Diệp khẽ vỗ vai Hiếu Tranh rồi dịu dàng nói, “Sống ở vùng trời xa lạ, chắc chắn sẽ phải đối mặt với rất nhiều khó khăn. Nhưng ở đó còn có rất nhiều điều tốt đẹp chờ em. Vì thế hãy vui lên nhé, hãy để đôi cánh ước mơ của mình thỏa sức tung bay, thực hiện hoài bão của mình”.

“Vâng ạ”. Hiếu Tranh đứng thẳng người nhìn cô Diệp rồi gật đầu đầy kiên định.

Tiếng loa gọi hành khách lên máy bay vang lên. Hiếu Tranh lưu luyến từ biệt mọi người, đi về phía cửa soát vé...

Cuối cùng Hiếu Tranh cũng đã đặt chân đến đất nước mà cô ngày đêm mong nhớ.

Màu xanh nhàn nhạt bao phủ bầu trời, trong suốt như một tấm gương khổng lồ, không chút tạp chất.

Có lẽ vì là quốc gia châu Á, những người xung quanh tuy xa lạ nhưng đều là người tóc đen, da vàng. Vì thế Hiếu Tranh không thấy lạ lẫm và sợ hãi như mình đã tưởng tượng. Nhưng, nghĩ đến cuộc sống mới sắp bắt đầu, Hiếu Tranh vừa thấy phấn khích, lại vừa thấy lo lắng.

Hiếu Tranh cầm tờ giấy ghi địa chỉ trên tay, xách túi lớn túi nhỏ, dĩ nhiên còn có cả cây đàn tranh mà cô yêu quý nhất, hỏi thăm hết người này đến người kia, cuối cùng cũng loạng choạng đến được trường học. Vì toàn thân mệt rã rời nên cô không có tâm trạng nào mà thưởng thức khung cảnh bên đường.

Khu ký túc xá số một thật khang trang và sạch sẽ.

Hiếu Tranh đi đến trước cửa thang máy, chuẩn bị nhấn nút thì nghe thấy tiếng “tạch”, đột nhiên cửa mở, năm sáu nam sinh vội vàng lao ra, quả bóng rổ trên tay họ bật nảy dưới đất. Hiếu Tranh đang định bước vào thang máy thì bị đẩy ra sau. Cô ngã lộn ra đất, đồ đạc trên tay rơi loảng xoảng, mì ăn liền và quần áo văng khắp nơi.

Còn những nam sinh vội vàng chạy ra sân bóng chỉ quay lại ra hiệu tay xin lỗi, sau đó quay người bước đi, không thèm quay đầu lại.

Cây đàn tranh dài bị kẹp giữa cửa thang máy, cửa thang máy sắp đóng lại.

Thấy vậy, Hiếu Tranh liền dùng thân mình để chặn cửa thang máy. Cánh cửa thang máy nặng nề như kẹp nát tim cô. Đây là thứ mà cô yêu quý hơn cả tính mạng của mình.

Đúng lúc cửa thang máy sắp đập vào đầu thì đột nhiên một bàn tay từ phía sau đặt lên đầu cô, chặn cửa thang máy lại.

Hiếu Tranh thờ phào vì đã thoát khỏi nguy hiểm. Cô quay người lại, một hộp mì ăn liền che mắt tầm nhìn của cô.

“Cái này là của em à”. Hộp mì từ từ hạ xuống, tuy ngược sáng nhưng vẫn nhận ra đây là một anh chàng cao to, đẹp trai. Những đường nét trên khuôn mặt anh hoàn mỹ như được chạm khắc vậy, không thể chê vào đâu được.

“Vâng, của em, cảm ơn”. Hiếu Tranh vừa nói vừa xoa đầu. Có lẽ vì dáng vẻ của mình quá thảm hại, lại bị một anh chàng đẹp trai như thế này nhìn thấy nên cô cảm thấy rất bối rối.

Nhặt xong “lương thực dự trữ” rơi đầy đất, Hiếu Tranh khó khăn lắm mới bước được vào thang máy.

Chỉ có hai người trong chiếc thang máy nhỏ hẹp. Hiếu Tranh mệt đến nỗi không còn chút hơi sức nào nữa, cô không còn tâm trạng để chú ý đến hình tượng của mình, ngã người vào góc thang máy rồi ngồi xuống, xoa bóp cơ thể ê ẩm của mình.

Ánh đèn sáng rực.

“Em không sao chứ?”. Chàng trai cúi đầu nhìn Hiếu Tranh, ánh mắt giống như cát mùa thu, mịn và dịu dàng.

“Cảm ơn anh”.

“Lúc này em đã cảm ơn rồi”.

“Lần này em thay mặt người bạn tốt nhất của em cảm ơn anh”.

“Bạn ư?”. Chàng trai không hiểu, nhìn Hiếu Tranh bằng ánh mắt ngạc nhiên.

Hiếu Tranh ngẩng đầu mỉm cười bí hiểm, sau đó vỗ vào cây đàn trước ngực mình và nói: “Đây là bạn của em. Bạn em còn nhờ em nói với anh rằng quả thực hôm nay rất thảm hại, nhưng rất vui vì được làm quen với anh”.

Chàng trai hiểu ý, mỉm cười và nói: “Ồ, thì ra là bạn em. Vậy em cũng thay anh chuyển lời tới bạn của em, nói là không cần khách sáo, anh rất sẵn lòng giúp đỡ những cô gái gặp khó khăn”. Sau đó, anh lịch sự gật đầu với Hiếu Tranh.

Hai người nhìn nhau cười. Cửa thang máy mở ra.

Chàng trai giúp Hiếu Tranh xách túi đến cửa ký túc. Hiếu Tranh đang định nói lời cảm ơn thì anh ấy nói trước: “À, đúng rồi, anh tên là Shin Chul Kang, nhờ em hãy chuyển lời tới bạn của bạn em, ăn quá nhiều mì ăn liền không tốt cho sức khỏe đâu”. Nói xong, anh quay người bước đi, vẫy tay qua đầu chào tạm biệt.

“Shin – Chul – Kang”. Hiếu Tranh cười rồi nhún vai, quay người mở cửa ký túc.

Rèm cửa hình hoa, đồ đạc màu trắng, căn phòng không rộng lắm, có hai chiếc giường kê sát tường, hình như bạn cùng phòng chưa đến. Hiếu Tranh đặt túi xách xuống đất rồi nằm vật xuống giường, chẳng mấy chốc mà chìm vào giấc ngủ.

Trong buổi meeting của trường cấp ba thuộc Đại học Seoul.

Cô quản lý học sinh thường ngày vẫn rất nghiêm khắc bỗng nhiên rạng rỡ lạ thường. Cô tươi cười nói với học sinh toàn trường: “Hôm nay là một ngày đặc biệt, bởi vì trường của chúng ta đón một vị khách đặc biệt, chắc chắn là mọi người đã nghe nói tới”.

Nói xong, cô quản lý ngừng một lát, thấy học sinh toàn trường đều bị lôi cuốn trước những lời nói của mình giống như dự đoán, cô mừng thầm trong bụng: Bình thường các ngươi không chịu nghe lời ta nói, cuối cùng bây giờ đã phải đóng tai lên nghe rồi, ha ha...

Học sinh phía dưới bắt đầu rì rầm bàn tán. Mọi người đều rất tò mò không biết đã xảy ra chuyện gì. Nhưng cô quản lý học sinh đáng ghét lại không chịu nói.

Cô quản lý hài lòng nhìn mọi người, lấy giọng nói tiếp: “Gần đây hàng loạt hoạt động giao lưu Trung – Hàn được triển khai rất sôi nổi. Trường của chúng ta rất vinh dự tham gia vào hoạt động này. Mọi người đều nghe nói đến cuộc tuyển chọn học sinh trao đổi Trung – Hàn vừa mới diễn ra rồi chứ? Bạn Lee Jun Tea của trường chúng ta đã vinh dự được chọn sang học tập ở trường Đại học Thanh Hoa nổi tiếng Trung Quốc”.

Cô vừa nói dứt lời, học sinh phía dưới bắt đầu bàn tán xôn xao. Có tiếng trầm trồ ngưỡng mộ, có tiếng than thở ừ ừ, nhiều nhất là tiếng của các bạn nữ sinh: Bạn Lee Jun Tea đẹp trai của chúng ta sắp đi rồi sao? Haizz, lại mất đi một anh chàng đẹp trai rồi...

“Dĩ nhiên, nếu đã là học sinh trao đổi, vậy thì phía Trung Quốc cũng cử một bạn học sinh rất xuất sắc đến Hàn Quốc học tập. Trường chúng ta là trường cấp ba thuộc Đại học Seoul, rất vinh dự được đón một bạn học sinh trao đổi rất xuất sắc. Bây giờ, chúng ta hãy cùng làm quen với bạn học sinh Trung Quốc xuất sắc này”. Nói xong, cô quản lý vỗ tay hoan hô.

Đúng lúc mọi người vẫn đang bàn tán xôn xao, hội trường bắt đầu ồ ạt thì bỗng nhiên phía sau tấm màn sân khấu vang lên tiếng nhạc du dương. Bản nhạc trầm bổng giống như mây trôi nước chảy, say đắm lòng người. Tiếng đàn thanh thoát xuyên qua tiếng người nói huyên náo, vang vọng bên tai mỗi người. Tất cả học sinh ngồi phía dưới đều bị cuốn hút. Mọi người đều yên tĩnh thưởng thức bản nhạc có sức hút mê hồn này. Toàn hội trường đều im phăng phắc, chỉ có tiếng đàn uyển chuyển bay bổng trong không trung...

Shin Chul Kang, hội trường hội âm nhạc của trường khẽ nhắm mắt, thả hồn mình vào tiếng đàn du dương trầm bổng này. Nếu anh không nhầm thì đây là âm thanh của đàn tranh, một loại nhạc cụ dân tộc của Trung Quốc. Cô giáo dạy nhạc của anh đã từng nói, loại nhạc cụ này được mệnh danh là “đương cầm của phương Đông”. Tuy anh không biết chơi đàn tranh nhưng nghe tiếng nhạc có thể thấy tài năng của người chơi đàn vô cùng cao siêu. Anh không khỏi tò mò: Rất cuộc nghệ sĩ này là người như thế nào?

Bản nhạc kết thúc, Hiếu Tranh bước ra sân khấu trong sự nín thở chờ đợi của mọi người. Đôi mắt đen nhánh giống như hai viên kim cương đen. Đôi lông mi dài. Cái mũi thanh tú. Đôi môi anh đào đỏ bóng gợi cảm. Làn da trắng như tuyết, giống như ngọc bội trắng không tỳ vết nhưng lại mềm và mịn, dường như chỉ cần thổi nhẹ là rách. Khác với những cô gái ép tóc, làm xoăn, mái tóc của cô thẳng tự nhiên, giống như tấm lụa đen bóng bồng bệnh trên bờ vai thon nhỏ. Vẻ đẹp của cô nhẹ nhàng mà thanh thoát, không rực rỡ chói lòa như mẫu đơn nhưng lại thanh tú thoát tục như hoa lan.

Vẻ đẹp dịu dàng và tài năng xuất chúng của cô thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người có mặt trong hội trường. Mọi người đều dõi theo từng cử chỉ của cô. Cô mỉm cười, bước đến trước micro chào mọi người theo cách chào truyền thống của Hàn, rồi nói tiếng Hàn rất lưu loát: “Chào mọi người, tôi là học sinh trao đổi đến từ Trung Quốc, tên tôi là Tần Hiếu Tranh, rất mong nhận được sự chỉ bảo và giúp đỡ của mọi người...”.

Khả năng sử dụng tiếng Hàn thành thạo của Hiếu Tranh khiến tất cả vỗ tay tán phục. Lần trong tiếng vỗ tay ấy là tiếng hò hét của nam sinh. Trong những buổi meeting ở trường, Hiếu Tranh chưa bao giờ thấy không khí nhộn nhịp như thế này, sự chào đón nhiệt tình của mọi người khiến cô không khỏi đỏ mặt.

Shin Chul Kang không rời mắt khỏi cô gái Trung Quốc trên sân khấu. Anh không dám tin vào mắt mình. Đó chính là cô gái thảm hại mà anh đã gặp ở thang máy. Cô giờ đây là một người đặc biệt, thanh tú thoát tục, say đắm lòng người, quả là khiến người ta không rời mắt được.

Rất cuộc đâu mới là con người thật của cô.

Một cảm giác kỳ diệu chưa từng có trào dâng trong lòng anh. Anh dịu dàng nhìn cô gái Trung Quốc đẹp như thiên thần kia rồi khẽ mỉm cười: “Thì ra cô

ấy tên là Tần Hiểu Tranh”.

Buổi meeting kết thúc, Hiểu Tranh vác đàn bước ra khỏi hội trường. Có lẽ vì cô đi khá sớm nên hành lang dài tít tắp chỉ có một mình cô, chỉ nghe thấy tiếng bước chân của mình và tiếng nói mơ hồ phát ra từ hội trường. Cô nhìn qua cửa kính, phòng học trống trải không một bóng người. Hiểu Tranh ngắm nghía rất kỹ nơi mà mình sắp học tập. Cũng không có gì đặc biệt, so với nơi cô học trước đây thì thiết bị dạy học đầy đủ hơn, hiện đại hơn, có máy chiếu, điều hòa, ti vi màn hình tinh thể lỏng treo tường. Ở một góc cuối phòng học còn có tủ lạnh và lò vi sóng. Hiểu Tranh cảm thấy mơ hồ, vì sao trong phòng học lại có những thứ này nhỉ?

Bước xuống dưới sân trường, cuối cùng cũng có thời gian rảnh rỗi để ngắm nhìn ngôi trường ngập tràn trong hương hoa. Nhà ăn, hội trường, phòng họp, ký túc, thư viện, mỗi tòa nhà đều cách nhau rất xa. Các tòa nhà màu trắng đứng sừng sững trên bãi cỏ xanh ròn, cao vút đến tận tầng mây. Hai màu xanh trắng hòa quện vào nhau một cách hài hòa.

Về ký túc, Hiểu Tranh thấy bụng mình sôi lên. Cô cúi đầu xoa bụng thì mới phát hiện bận rộn cả một ngày nên quên mất cái bụng của mình.

Hiểu Tranh nhìn bát mì úp, không ngừng xuyết xoa: “Thơm quá, thật không uổng công ta đã vất vả mang theo mỳ vượt qua đại dương mênh mông”. Nói xong, cô há miệng rất to, đang định đưa mì vào miệng thì nghe thấy tiếng “cạch”. Cửa ký túc mở ra, một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn với mái tóc ngắn bước vào. Cô ấy cũng há mồm nhìn Hiểu Tranh, ánh mắt đầy ngạc nhiên.

Hai người tròn mắt nhìn nhau.

“À, cậu là lưu học sinh Trung Quốc vừa mới biểu diễn trên sân khấu lúc nãy, tên là Tần – Hiểu – Tranh”. Hiểu Tranh vẫn chưa kịp nói gì thì cô gái tóc ngắn đã thốt lên.

Hiểu Tranh lập tức ngậm miệng lại, mỉm cười ngượng ngùng: “Ừ, là mình. Xin hỏi cậu là?”.

“Mình là Choi Da Woo. Ôi vui quá, không ngờ chúng mình lại ở cùng một phòng. Cậu chơi đàn thật hay. Mình rất ngưỡng mộ cậu”.

Cô gái không đợi Hiểu Tranh đáp lời mà thao thao bất tuyệt nói về sự ngưỡng mộ của mình dành cho cô, nói về sự yêu mến đất nước và con người Trung Quốc. Hiểu Tranh không nói gì, ngây người nhìn cô gái nhiệt tình, hoạt bát trước mắt.

“Sao cậu lại ăn cái này, đi, đi, đi, mình mời cậu đi ăn”. Cô gái vừa nói vừa kéo áo Hiểu Tranh.

“Cảm ơn cậu, không cần đâu”. Hiểu Tranh khéo léo từ chối.

“Đi đi mà, thưởng thức những món ăn đặc sắc của Hàn Quốc. Lần sau đi Trung Quốc, cậu có thể dẫn mình thưởng thức những món ăn Trung Quốc chính cống”.

Thấy cô ấy nhiệt tình như vậy, Hiểu Tranh không nỡ từ chối.

Cô ấy mỉm cười sung sướng, khuôn mặt đỏ hồng trông thật đáng yêu.

Nhà ăn.

Nhà ăn của trường chia thành hai tầng. Mỗi tầng có sức chứa hàng trăm người. Những chiếc bàn màu xanh được xếp ngay ngắn trong nhà ăn rộng rãi, sạch sẽ. Lúc này nhà ăn chật kín người. Mọi người cười nói vui vẻ, không khí rất náo nhiệt.

Hiểu Tranh và Da Woo ngồi trong góc, ăn bữa trưa kiểu Hàn Quốc.

Hiểu Tranh vẫn chưa quen cách ăn của người Hàn Quốc. Vì thế có chút e dè quan sát động tác của Da Woo.

Da Woo vừa ăn vừa nhiệt tình giảng giải: “Nước mình rất chú trọng lễ nghi ăn uống. Ví dụ không thể cầm cái bát này lên...”.

Hiểu Tranh vừa nghe vừa ghi nhớ trong lòng.

“Nào, cậu ăn cái này đi, một trong những món ăn cơ bản của người dân Hàn Quốc, món kim chi, mọi người ăn không biết chán”. Da Woo trịnh trọng giới thiệu với Hiểu Tranh.

Hiểu Tranh tò mò gắp một miếng kim chi.

“Á”. Khuôn mặt trắng như tuyết bỗng chốc đỏ bừng lên. Cô che miệng, tròn mắt nhìn Choi Da Woo: “Cậu... cậu...”.

“Sao thế?”. Choi Da Woo ngạc nhiên nhìn Hiểu Tranh đang rom róm nước mắt: “Đang bình thường, tại sao cậu lại khóc?”.

Hiểu Tranh uống hết bát canh rồi mới ầm ục nói: “Cậu không nói với mình là món kim chi này cay”.

“Đĩ nhiên kim chi phải cay rồi”. Choi Da Woo thần nhiên đáp.

“Cậu...”. Hiểu Tranh nói không thành tiếng, “Mình không ăn cay, chỉ cần ăn cay là mặt đỏ, mắt đỏ, giống như đang khóc ấy”.

“Oa, thật là thú vị”. Choi Da Woo bật miệng cười khoái chí.

“Minh thực sự không hiểu, cay như thế này sao mọi người lại thích ăn đến thế?”.

“Cậu không biết đấy chứ, tất cả người dân Hàn Quốc đều rất thích ăn những món ăn cay, ví dụ như kim chi này, tương ớt này... món gì cũng cay. Cậu đến đây phải biết nhập gia tùy tục mới đúng”.

“He he”, Hiểu Tranh mỉm cười lắc đầu. Điều này thì không thể nhập gia tùy tục được.

“Sau khi đã quen với việc ăn kim chi thì có thể học thêm được một thói quen nữa của nước mình”.

“Thói quen gì vậy?”. Hiểu Tranh tỏ ra rất hào hứng.

“Ha ha, mọi người ở đây đều thích đánh răng. Gắn như tất cả mọi người đều mang theo một chiếc bàn chải đánh răng trong túi của mình. Cậu không thấy răng của bọn mình đều rất trắng và đều sao?”.

“Vì sao lại thế?”.

“Đó là bởi vì mọi người đều thích ăn kim chi và đồ ăn cay. Những thức ăn này có mùi rất nồng, sẽ lưu lại trong miệng, hơn nữa ớt cũng dính ở các kẽ răng, vì thế sau mỗi lần ăn mọi người sẽ đánh răng súc miệng”. Da Woo kiên nhẫn giải thích với Hiểu Tranh.

“Ồ, thì ra là như thế”. Cuối cùng thì Hiểu Tranh đã hiểu.

“Tóm lại, vẫn còn rất, rất nhiều thói quen mà cậu chưa biết. Cậu cứ từ từ mà tìm hiểu. Nếu không sau này phạm phải điều cấm kỵ cũng không biết...”. Da Woo vừa ăn vừa cười giới thiệu cho Hiểu Tranh về các thói quen của người Hàn Quốc.

Hiểu Tranh mỉm cười nhìn Da Woo. Cô ấy là một cô gái tốt bụng nhiệt tình. Có một người bạn như thế này thật là hạnh phúc...

Bỗng nhiên, nhà ăn ồn ào hẳn lên. Hiểu Tranh tò mò nhìn lên.

Một đám nữ sinh vây quanh một góc nhà ăn, kèm theo đó là tiếng hét với độ decibel siêu cao của họ:

“Chul Kang, đẹp trai quá...”.

“Hội trường, em yêu anh...”.

“Ồi, anh ấy cười rồi, mình ngất mất thôi...”.

...

Hiểu Tranh nhìn mà tròn mắt há mồm, một lúc lâu sau, cô quay sang hỏi Da Woo: “Có ngôi sao đến đây sao?”.

“Ha ha”. Da Woo cười rồi nháy mắt với cô: “Không có, nhưng cũng gần như là thế. Đó là ngôi sao của trường chúng ta. Học sinh của trường không ai là không biết anh ấy”.

“Pro vậy sao? Anh ấy là người như thế nào?” – Hiểu Tranh tò mò hỏi.

“Anh ấy tên là Shin Chul Kang, là hội trưởng hội âm nhạc của trường chúng ta. Anh ấy chơi piano rất hay, đã từng đoạt nhiều giải thưởng tại các cuộc thi lớn trong nước, hơn nữa còn từng tổ chức live show. Quan trọng nhất là...”. Ánh mắt của Da Woo bỗng trở nên mơ mộng và ngọt ngào, “Anh ấy rất đẹp trai, hơn nữa rất dịu dàng, thực sự rất dịu dàng. Cậu không biết đâu, chỉ cần anh ấy cười, cậu sẽ có cảm giác dường như trái tim mình đang tan chảy. Vì thế, anh ấy là hoàng tử bạch mã trong mơ của tất cả các cô gái trong trường”.

Hiểu Tranh rất muốn nhìn mặt chàng hoàng tử bạch mã ấy. Đáng tiếc là anh ấy đã bị các cô gái vây kín, cô không thể nhìn thấy anh được.

“Ngoài hoàng tử bạch mã, trường mình còn có hoàng tử hắc mã”. Da Woo tỏ vẻ rất thần bí.

“Thật sao?”.

“Vừa nhắc là tới liền”. Da Woo nhìn về phía cửa nhà ăn, bên đó cũng đang bàn tán xôn xao, “Nhìn thấy chưa? Chàng trai áo đen đang đi vào nhà ăn. Anh ấy tên là Choi Joon Ho, là người thừa kế của tập đoàn nhà họ Choi nổi tiếng trong nước. Anh ấy rất đẹp trai, hơn nữa rất cool, rất cuốn hút. Anh ấy là thiên tài thể thao, chơi bóng rổ rất hay, không chỉ thế còn là cao thủ Taekwondo nữa”.

Hiểu Tranh hướng ánh nhìn về phía ấy, chỉ thấy một anh chàng cao to đẹp trai, mặc chiếc áo phông màu đen đang đứng ở cửa nhà ăn. Đi bên anh là một cô gái xinh đẹp với chiếc váy xanh baby dễ thương.

Lạnh quá! Tuy ngồi cách đó rất xa, không nhìn rõ khuôn mặt anh nhưng Hiểu Tranh có thể cảm nhận được hơi lạnh toát ra từ con người ấy. Bên cạnh anh có rất nhiều cô gái đang ngó nghiêng nhưng lại không dám đến gần anh.

“Đường như anh ấy rất lạnh lùng”.

“Ừ, anh ấy là người như thế. Chính vì điều đó mà mặc dù có rất nhiều cô gái mến mộ nhưng họ tuyệt đối không dám lại gần khi chưa được sự cho phép của anh ấy. Phải biết rằng anh ấy là cao thủ Taekwondo, không ai dám mạo hiểm tính mạng của mình”.

“Nhưng có một cô gái đi sát bên cạnh anh ấy”.

“Cậu nói cô ta á. Cô ta tên là Lee Ha Na, thiên kim của tập đoàn điện tử”. Da Woo nhìn cô gái bên cạnh anh rồi nói, “Cô ta thì khác. Hai gia đình qua lại nhiều năm, chơi với nhau từ nhỏ. Hơn nữa cô ta còn được chọn là con dâu của nhà họ Choi. Chỉ có điều, tuy Lee Ha Na rất thích Choi Joon Ho, suốt ngày dính lấy anh ấy, nhưng dường như Choi Joon Ho không hề rung động”.

Thật sao? Hiểu Tranh nhìn cô gái ấy. Cô ta đang ngược nhìn chàng trai tên là Choi Joon Ho kia với ánh mắt mến mộ, nhưng Choi Joon Ho không thèm nhìn cô ta lấy một lần, dường như bên cạnh anh không có người này.

Một chàng trai mười mấy tuổi sao lại có thể lạnh lùng đến thế nhỉ? Hiểu Tranh cảm thấy kỳ lạ.

“Nói tóm lại hai chàng hoàng tử này là thuốc bổ mắt cho nữ sinh trường chúng ta. Hai gia đình họ có mối quan hệ thân thiết, đều là thành viên hội đồng quản trị của nhà trường, cùng lớn lên bên nhau. Nếu cậu muốn biết họ đang đứng ở vị trí nào trong trường thì chỉ cần nhìn xem chỗ nào có tiếng rì rầm và hò hét là được”.

“Ha ha”. Hiểu Tranh bật cười trước những lời nói hài hước của Da Woo, chỉ có điều... cô nhìn Da Woo với ánh mắt nghi ngờ và hỏi: “Sao cậu biết rõ về hai người ấy đến vậy?”.

“Chuyện đó thì...”, Da Woo tỏ vẻ rất thần bí, “bí mật”.

Cuối tuần.

Hiểu Tranh không quên mục đích của mình trước khi đến Hàn Quốc. Mới sáng sớm, cô đã sang trường đại học Seoul ngay sát cạnh trường để hỏi thăm về tình hình của giáo sư Hàn Âm Ái.

Trường Đại học Seoul là trường đại học nổi tiếng nhất Hàn Quốc, nằm dưới chân núi Gwanak phong cảnh hữu tình. Hiểu Tranh bước vào cổng trường đi men theo con đường dài thơ mộng.

Trường Đại học Seoul nổi tiếng với phong cảnh đẹp, cây cối um tùm, rậm rạp, mỗi giảng đường được xây dựng theo những phong cách khác nhau. Nghe nói đây là nơi gìn giữ các chiếu thư, di vật từ thời vương triều Triều Tiên. Hiểu Tranh rất muốn đến đó xem, nhưng cô không quên mục đích đến đây hôm nay.

Khoa âm nhạc ở đâu nhỉ? Hiểu Tranh có chút lo lắng khi nhìn trường học khổng lồ này.

Một cô gái vác đàn violon đi ngang qua Hiểu Tranh.

Chắc chị ấy là sinh viên khoa âm nhạc? Hiểu Tranh mừng rỡ đuổi theo. Quả nhiên chị ấy là sinh viên khoa âm nhạc, vui vẻ nhận lời đưa Hiểu Tranh đến đó...

“Em muốn hỏi thăm về một người, chị có biết giáo sư Hàn Âm Ái không?”. Tiếng Hàn của Hiểu Tranh bây giờ đã rất thành thạo.

“Xin lỗi, mình cũng không rõ lắm”. Cô gái ngượng ngùng mỉm cười với Hiểu Tranh.

“Cô ấy dạy đàn tranh”. Hiểu Tranh vội vàng bổ sung, không tìm thấy giáo sư Hàn thì sẽ là một cú sốc lớn đối với cô.

“Đàn tranh? Chỉ có một giảng viên dạy đàn tranh, chỉ có điều cô ấy tên là Kim Ha Ji, có lẽ cô ấy đã không còn dạy học ở đây nữa”.

...

Hỏi hơn chục người nhưng ai cũng nói là không biết người nào tên là Hàn Âm Ái. Hiểu Tranh bắt đầu cảm thấy hoảng hốt. Lẽ nào thực sự không có người này sao? Liệu có phải cô Diệp nhầm lẫn gì không?

Hiểu Tranh buồn rầu ngồi xuống chiếc ghế băng ở một góc trong sân trường, chỉ thấy trái tim mình băng giá. Cô đã không còn nhớ đường đi từ Đại học Seoul về trường học nữa, trong lòng chỉ nghĩ duy nhất một điều: Ước mơ của mình sắp tan biến. Khó khăn lắm mới giành được suất đi du học này, một mình vượt nghìn trùng xa xôi đến đây nhưng cái đón đợi mình là điều mà mình không thể ngờ tới: Giáo sư Hàn Âm Ái đã không còn giảng dạy ở Đại học Seoul. Thậm chí mình còn không biết phải làm thế nào để tìm thấy cô ấy.

Cô Diệp ơi, em phải làm thế nào bây giờ? Nghĩ đến cô Diệp kính yêu, Hiểu Tranh lại thấy sống mũi cay cay, nước mắt tuôn rơi. Bây giờ ngay cả giáo viên hướng dẫn cũng không có, việc học đàn tranh của mình sau này sẽ phải làm thế nào đây? Không có giáo viên hướng dẫn thì làm sao có thể nâng cao tài năng được cơ chứ? Bỗng nhiên cô thấy tim mình thất lại, bắt đầu thấy ân hận vì đã đến Hàn Quốc. Nhưng lẽ nào bây giờ về Trung Quốc ư? Điều đó cũng không thể được. Haizz, cuối cùng thì Hiểu Tranh cũng biết thế nào là tiến thoái lưỡng nan rồi. Cô bất lực nhìn đôi tay đặt trên đầu gối, không gì có thể diễn tả được nỗi thất vọng của cô lúc này.

Thấp thoáng dưới bụi cây rậm rạp là một tòa nhà sơn màu vàng nhạt theo kiến trúc châu Âu. Một chàng thiếu niên khôi ngô tuấn tú bước ra từ cánh cửa vòng cung lộng lẫy. Bức tranh đẹp đẽ ấy giống như chàng hoàng tử bạch mã xuất hiện trong các câu chuyện cổ tích.

Shin Chul Kang thư thái bước ra từ giảng đường nghệ thuật. Anh chậm rãi đi dạo trên con đường nhỏ yên tĩnh. Hôm nay là cuối tuần nên sân trường rất vắng vẻ. Hiếm khi không bị những cô gái nhiệt tình vây quanh, anh cảm thấy vô cùng tự tại và dễ chịu.

Hôm nay thời tiết thật đẹp, bầu trời cao và trong xanh. Ánh mặt trời buổi chớm thu, thật dịu dàng, ấm áp, khiến người ta thấy hết sức dễ chịu. Những cây cối trong vườn đã nhuộm đầy sắc thu, lá cây vàng đỏ xen kẽ trông thật nổi bật giữa rừng lá xanh. Một cơn gió nhẹ nhàng thổi đến, những chiếc lá lìa khỏi cành, lá cây bay xào xạc như nhảy múa cùng với gió, sau đó rơi xuống đất.

Nụ cười ấm áp nở trên khuôn mặt anh, anh muốn đắm mình thưởng thức phong cảnh nên thơ trước mắt.

Bỗng nhiên, ánh mắt của anh dừng lại ở dưới một tán cây to cách đó không xa.

Dưới bóng cây cao lớn là một chiếc ghế băng được chạm trổ hoa văn theo phong cách châu Âu. Một bóng hình thanh mảnh trong chiếc váy trắng ngồi ở đó. Cô cúi đầu, bờ vai run run, hình như... đang khóc? Anh không kim được rảo bước về phía cô.

“Có chuyện gì buồn sao? Có cần tôi giúp gì không?”. Giọng nói của anh rất nhẹ, rất dịu dàng, giống như một cơn gió nhẹ lướt qua má.

Cô gái từ từ ngẩng đầu. Lúc ấy, anh mới nhìn rõ khuôn mặt của cô. Một khuôn mặt mộc xinh đẹp, thanh tú. Chính là cô ấy. Niềm vui bất ngờ trào dâng trong lòng Shin Chul Kang. Nhưng vì sao cô ấy lại ngồi khóc ở đây? Nhìn Hiếu Tranh đáng thương, anh thấy trái tim mình thắt lại.

Hiếu Tranh ngẩng đầu, chỉ là phút thoáng nhìn đã khiến cô ngây người đắm say.

Một chàng trai thật dịu dàng. Khuôn mặt của anh ấy thật khôi ngô, nho nhã, các đường nét trên khuôn mặt tinh xảo và hoàn mỹ: Dưới đôi lông mày đẹp như tranh vẽ là đôi mắt trong suốt, giống như mặt hồ phẳng lặng, dịu dàng và ấm áp; chiếc mũi cao và thẳng; những đường nét trên đôi môi mỏng thật đẹp và mềm mại; khóe môi lúc nào cũng ẩn chứa nụ cười ấm áp. Anh giống như cơn gió xuân khẽ lướt nhẹ qua nhành hoa, nhẹ nhàng, ấm áp. Nhưng cũng vừa giống màn sương mù dịu nhẹ trong đêm tối mùa xuân ấm áp, mềm mại, mang theo mùi hương thoang thoảng. Sự dịu dàng của anh khiến người ta ngất ngây.

Hiếu Tranh đã quên hết những hụt hẫng, buồn rầu và bị thương trong lòng, chỉ ngây người nhìn khuôn mặt của anh.

“Em không nhớ anh à?”. Giọng nói của anh dịu dàng và lịch sự. Hiếu Tranh dụi mắt và nói: “Ồ, là anh, anh chàng lịch thiệp rất sẵn lòng giúp các cô gái gặp khó khăn”.

Hiếu Tranh nhìn anh. Lúc này, anh chỉ mặc đồng phục của trường nhưng vẫn khiến người khác cảm thấy giống một chàng hoàng tử cao quý. Hiếu Tranh thầm nghĩ: Anh không chỉ có khuôn mặt đẹp trai mà còn có khí chất cao quý và sự ấm áp toát ra từ con tim khiến người ta rung động.

Nhìn dáng vẻ ngây người của Hiếu Tranh, Chul Kang không kim được mỉm cười dịu dàng. Ngay cả lúc ngây người cô ấy cũng rất đáng yêu, xinh đẹp.

Anh nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh cô rồi quay sang, dịu dàng hỏi: “Vì sao em khóc? Nhớ nhà à?”.

Hiếu Tranh lại thấy sống mũi cay cay, nước mắt lại trào ra. Cô vội vàng quay mặt đi, lau nước mắt rồi khẽ nói: “Không ạ”.

“Vậy thì gặp chuyện gì khó khăn à? Anh có thể giúp được gì không? Nếu em cần, anh sẽ cố gắng hết sức để giúp em”.

Hiếu Tranh nhìn Chul Kang. Sự chân thành của anh khiến cô vô cùng cảm động. Lẽ nào với người mới quen nào anh cũng nhiệt tình như thế?

Cô lắc đầu, thờ dãi rồi buồn rầu nói: “Đúng là em gặp chuyện khó khăn, nhưng không có ai có thể giúp được em”.

Nhìn khuôn mặt buồn rầu của cô, bỗng nhiên ý nghĩ muốn bảo vệ cô trào dâng trong lòng anh.

“Hãy nói cho anh biết, anh nguyện dốc hết sức lực vì em”.

Sự dịu dàng của anh đã khiến trái tim Hiếu Tranh rung động. Cô nhìn vào đôi mắt của anh rồi bắt đầu kể cho anh nghe mọi chuyện: “Thực ra em đến Hàn Quốc là vì...”.

Thì ra là thế, cuối cùng Chul Kang cũng biết nguyên nhân vì sao cô ấy khóc. Anh nhìn cô với ánh mắt khâm phục, niềm rung động trong lòng càng mãnh liệt hơn.

Anh do dự một lúc rồi mỉm cười nói: “Không sao, có thể là bây giờ giáo sư Hàn Âm Ái không còn giảng dạy ở trường Đại học Seoul nữa. Nhưng chỉ cần cô ấy vẫn còn ở Hàn Quốc thì em vẫn còn cơ hội để theo học cô ấy. Anh chắc chắn đấy”.

Nụ cười của anh như có sức mạnh thần kỳ, khiến mọi nỗi muộn phiền và lo lắng trong lòng Hiếu Tranh bỗng chốc tan biến. Lúc này, cô chỉ thấy trái tim của mình thật ấm áp.

“Bây giờ em chưa có giáo viên hướng dẫn, tạm thời không thể luyện đàn tranh được, vậy chắc là sẽ có khá nhiều thời gian rảnh rỗi. Em có muốn tham gia

vào câu lạc bộ âm nhạc của trường không? Câu lạc bộ của bọn anh có rất nhiều hoạt động như thường thức âm nhạc, biểu diễn âm nhạc. Nếu em tham gia vào câu lạc bộ thì sẽ thấy cuộc sống phong phú hơn, cũng có thể làm quen với rất nhiều bạn”. Chul Kang nhiệt tình nói.

Chul Kang trầm nghĩ: Nếu cô ấy gia nhập vào câu lạc bộ thì cô ấy sẽ quên đi những chuyện không vui. Hơn nữa, mình cũng có thể thường xuyên gặp cô ấy. “Em có muốn tham gia cùng bọn anh không?”. Anh nhìn cô với ánh mắt mong chờ.

“Được ạ”. Cô mỉm cười với anh.

Dường như trong nháy mắt, tất cả vạn vật đều mất đi màu sắc. Lúc này, trong mắt Chul Kang chỉ có nụ cười rạng rỡ như hoa của Hiểu Tranh.

Trên mặt cô vẫn còn đọng lại những giọt nước mắt trong suốt, lấp lánh. Anh không kìm được nhẹ nhàng đưa tay lên, dịu dàng lau những giọt nước mắt khiến tim mình thất lại.

Hiểu Tranh chỉ có thể ngậy người nhìn cử chỉ dịu dàng của anh, hai má đỏ ửng thẹn thùng, trông thật đáng yêu.

Một buổi sáng thật trong lành và yên cả. Cả khu trường như được bao phủ bởi một làn sương mờ giống như tấm vải voan mỏng. Ánh nắng ban mai vừa hé lộ, cả khu trường bỗng trở nên mờ ảo như cõi mộng mơ, giống như cõi bồng lai tiên cảnh trong truyện cổ tích.

Hiểu Tranh xinh tươi trong bộ váy đồng phục. Cô ôm tập sách trên tay, nhẹ nhàng đi ra khỏi ký túc. Bây giờ là sáu rưỡi sáng, các bạn vẫn đang chìm trong giấc mộng.

Hai hàng cây bên đường đổ bóng xuống. Cành cây rung rung như muốn đùa vui với gió mới. Mấy chú chim non tinh nghịch nhảy nhót trên cành cây, phát ra tiếng kêu thánh thót vui tai. Shin Chul Kang nhắm mắt, ngả người vào gốc cây, tận hưởng buổi sáng yên bình, tươi đẹp.

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân vang lên bên tai. Khóe môi gọi cảm nở nụ cười ấm áp. Anh biết là cô. Anh mở mắt, dịu dàng nhìn hình bóng xinh đẹp đang đến gần.

Hiểu Tranh trong bộ váy đồng phục màu trắng, thanh tú, dịu dàng giống như một bông hoa bách hợp. Mỗi khi có cơn gió nhẹ thổi tới, mái tóc đen nhánh, mượt mà như tơ lụa của cô khẽ tung bay, khiến vẻ đẹp nhẹ nhàng của cô càng khiến người ta đắm say.

Shin Chul Kang thấy tim đập rộn ràng. Vẻ đẹp của cô ấy giống như buổi sáng tinh khiết, khiến người ta đắm say. Làm sao có thể không rung động trước vẻ đẹp ấy được.

Anh dịu dàng gọi tên cô: “Hiểu Tranh”.

Hiểu Tranh đang nhắm lại bản nhạc, bỗng nhiên nghe thấy tiếng gọi nên không khỏi giật nảy mình. Khi ngược mắt nhìn Shin Chul Kang, cô mỉm cười nhẹ nhàng: “Em chào anh”.

Hôm nay, anh mặc áo sơ mi trắng kết hợp với áo gile len màu xanh da trời nhạt, quần bò xanh nhạt, trông rất trẻ trung và nhẹ nhàng. Hơn nữa càng làm tôn thêm vẻ dịu dàng của anh.

“Em dậy sớm như vậy để đến phòng nhạc sao?”. Ánh mắt của anh hướng về bản nhạc trên tay Hiểu Tranh. Sự chăm chỉ của cô quả là hiếm thấy.

“Em cũng chẳng còn cách nào”. Hiểu Tranh thở dài và nói, “nhà trường sắp xếp cho hai người dùng chung một phòng nhạc. Vì thế nếu chia trung bình thì thời gian luyện tập không nhiều. Em chỉ có thể dậy sớm, tranh thủ thêm một chút thời gian trong khi mọi người vẫn còn đang ngủ”.

Thì ra là vậy. Shin Chul Kang nghĩ một lúc rồi nói với Hiểu Tranh: “Nếu em thấy không đủ thời gian luyện đàn thì có thể đến phòng nhạc của anh”.

Xuất thân trong một gia đình nổi tiếng giàu có, lại là một thiên tài âm nhạc, mang về rất nhiều vinh dự cho nhà trường, vì thế mà nhà trường hết sức ưu ái Shin Chul Kang, cho anh toàn quyền sử dụng hội trường để luyện đàn. Trong hội trường có chiếc đàn piano ba góc cao cấp. Thông thường, hội trường là nơi dành riêng cho Shin Chul Kang luyện đàn. Nhưng bây giờ anh ấy lại muốn nhường lại nơi luyện tập vốn là của riêng anh cho mình? Hiểu Tranh trầm nghĩ.

Nhưng như thế chẳng phải sẽ ảnh hưởng đến việc luyện tập của anh ấy sao? Hiểu Tranh nghĩ một lúc rồi lắc đầu: “Sao có thể làm thế được? Như thế sẽ ảnh hưởng đến anh?”.

Anh hiểu nỗi lo ngại của cô, mỉm cười và nói: “Sẽ không ảnh hưởng đến anh đâu. Bởi vì hội trường rất lớn, hơn nữa phía sau sân khấu có phòng nghỉ và phòng thay đồ. Em có thể luyện đàn ở đó. Như thế trong lúc luyện tập, chúng ta sẽ không làm ảnh hưởng đến nhau. Lúc nghỉ còn có thể thảo luận một số vấn đề về âm nhạc. Chẳng phải là vẹn cả đôi đường sao?”.

“Có thật là như vậy không ạ?”. Hiểu Tranh vẫn còn đôi chút do dự.

“Ừ, ngày mai bắt đầu nhé. Anh sẽ đưa cho em chìa khóa của hội trường”. Anh mỉm cười gật đầu.

“Em không biết phải cảm ơn anh như thế nào”. Hiểu Tranh xúc động nói.

Chul Kang mỉm cười nhìn cô: “Em không cần cảm ơn anh. Thực ra anh chỉ muốn tìm cho mình một đối thủ cạnh tranh tài giỏi để khích lệ mình không ngừng vươn lên mà thôi”.

Hiếu Tranh nhìn anh trêu mếu, tuy anh nói như vậy nhưng trong lòng cô biết rất rõ, thực ra anh vì mình nên mới đề nghị như thế.

Cô không nói gì nữa, chỉ cảm động nhìn anh.

Trong khoảng thời gian quen Chul Kang, anh đã giúp đỡ cô rất nhiều, đưa cô tham gia vào câu lạc bộ âm nhạc, xem biểu diễn nhạc giao hưởng, đến hiệu sách chuyên về âm nhạc lớn nhất Seoul. Nhờ có sự giúp đỡ của anh mà Hiếu Tranh thích ứng với cuộc sống ở đây nhanh hơn cô tưởng tượng.

Ngày hôm sau, Chul Kang giúp Hiếu Tranh chuyển cây đàn mà cô yêu quý đến hội trường.

Kê đàn xong, Hiếu Tranh đứng trên sân khấu, nhìn một lượt quanh hội trường. Môi trường luyện tập tuyệt vời này khiến Hiếu Tranh vô cùng thích thú.

“Được luyện đàn ở đây đúng là thích thật, em cảm ơn anh nhiều lắm”. Hiếu Tranh chân thành nói.

Chul Kang mỉm cười: “Chỉ cần em thích là được”.

Hiếu Tranh tò mò chỉ về phía cây đàn piano ba góc màu trắng trên góc sân khấu và nói: “Bình thường anh luyện tập ở đó à?”.

“Ừ”.

“Có phải luyện tập trên sân khấu sẽ có cảm giác khác không ạ?”.

“Em có thể tự mình cảm nhận”. Chul Kang nói rồi dặt tay Hiếu Tranh về phía đàn piano.

“Không đâu, em không biết chơi piano”. Hiếu Tranh ngại ngùng nói.

“Không sao, thử ngồi xuống xem thế nào”. Anh đặt tay lên vai cô, nhẹ nhàng ấn cô ngồi xuống ghế, sau đó mỉm cười và nói: “Hãy nhắm mắt, tưởng tượng em là nghệ sĩ piano nổi tiếng thế giới, còn phía dưới sân khấu là những khán giả của em”. Cô làm theo lời anh nói. Một lúc sau, anh hỏi: “Hãy nói cho anh biết cảm giác của em lúc này”.

Cô nghĩ một lúc rồi cười và nói: “Em không tưởng tượng được mình là nghệ sĩ piano nổi tiếng, chỉ có điều, em cảm thấy mình giống mèo Tom không biết chơi đàn trong bộ phim hoạt hình Tom và Jerry”.

Dĩ nhiên Chul Kang đã từng xem bộ phim hoạt hình thú vị ấy. Nghĩ đến hình ảnh ngộ nghĩnh và hài hước của mèo Tom khi chơi đàn rồi nhìn Hiếu Tranh thanh tú, đáng yêu trước mắt, Chul Kang không kìm được bật cười. Thì ra Hiếu Tranh cũng là một người rất dí dỏm.

“Nhưng mèo Tom đã tìm thấy sân khấu của riêng mình”. Chul Kang nói.

Sân khấu của riêng mình ư? Bỗng nhiên Hiếu Tranh im lặng.

“Em đang nghĩ gì vậy?”. Chul Kang ngạc nhiên nhìn cô.

Hiếu Tranh chậm rãi nói: “Thực ra, em luôn mơ ước được biểu diễn đàn tranh trên sân khấu quốc tế để tất cả mọi người trên thế giới đều cảm nhận được sức hút của đàn tranh. Đây là di nguyện của mẹ em, cũng là ước mơ lớn nhất trong cuộc đời của em”.

“Nhất định em sẽ thực hiện được”. Chul Kang nhìn cô gái với những ước mơ đáng quý trước mắt.

“Đâu có dễ dàng như thế?”. Lại chạm vào nỗi niềm thầm kín, Hiếu Tranh khẽ thở dài, “Em đến Hàn Quốc, một lòng muốn theo học cô giáo đàn tranh ưu tú nhất để thực hiện mơ ước của mình. Nhưng kết quả hoàn toàn trái với mong đợi. Bây giờ, giáo viên hướng dẫn cũng không có, em cảm thấy mơ ước của mình ngày càng xa vời”.

Chul Kang dịu dàng an ủi Hiếu Tranh: “Em đừng buồn quá. Anh đã nhờ người hỏi thăm rồi nhưng cần có thời gian. Em yên tâm, anh sẽ giúp em tìm thấy giáo sư Hàn, hãy tin anh”.

“Cảm ơn anh”. Hiếu Tranh chân thành nói.

Chul Kang nhìn cô trêu mếu, thầm nghĩ, không cần cảm ơn anh đâu, cô bé ngốc à!

Bạn đang đọc truyện *Adeline bên sợi dây đàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Thần mặt trời tuần tú lạnh lùng

- * Vùng đất hoang không một bóng người .
- * Những con quỷ độc ác giờ bàn tay đáng sợ về phía cô gái.
- * Cô gái chỉ có thể bắt lực nhắm đôi mắt xinh đẹp.
- * Trong ánh sáng vàng rực rỡ, chói mắt.
- * Thần mặt trời xuất hiện

Thứ bảy là ngày giải phóng của học sinh. Sân trường rộng lớn có chút trống trải, đều hiu. Nhưng đối với Hiểu Tranh, ngày này không có ý nghĩa gì đặc biệt. Cô đến hội trường luyện đàn từ rất sớm, hy vọng vẫn giữ được khả năng cảm thụ âm nhạc trước khi tìm được cô Hàn. Chul Kang cũng về nhà. Hiểu Tranh nhìn đồng hồ, đã hơn ba giờ chiều, sờ cái bụng lép kẹp mới nhớ là mình chưa ăn trưa. Cô vội thu dọn đồ đạc rồi bước ra khỏi hội trường.

“Con ranh kia, đứng lại”.

Hiểu Tranh đang đi trên con đường nhỏ yên tĩnh ở một góc sân trường thì đột nhiên mấy bóng người nhảy ra khỏi bụi cây bên đường khiến cô giật nảy mình.

Sau khi lấy lại bình tĩnh, cô thấy mấy cô gái lạ trước mặt đang nhìn mình với ánh mắt thù địch. Cô ngỡ người một lúc rồi ngạc nhiên hỏi: “Gọi tôi sao?”.

“Con ranh kia, không nói với mày thì nói với ai? Bọn tao đang tìm con ranh Trung Quốc thói tha là mày đó”. Cô gái nhuộm tóc đỏ quạch một tay chống nạnh một tay chỉ vào mặt Hiểu Tranh, thô lỗ nói.

“Nhưng tôi không quen các người. Các người tìm nhầm người rồi”. Hiểu Tranh ngạc nhiên nhìn họ.

“Hừ, không có chuyện nhầm lẫn ở đây. Bọn ta đã theo dõi mày rất lâu rồi. Cuối cùng cũng tìm được cơ hội”. Một cô gái tóc vàng gườm gườm nhìn Hiểu Tranh và nói, “Con ranh không biết trời cao đất dày kia, dám quyến rũ hoàng tử của bọn ta. Đừng tưởng mày đến từ Trung Quốc thì tài giỏi hơn người khác. Hôm nay, nhất định phải cho mày biết thế nào là lễ độ”.

“Từ trước tới nay, tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình giỏi giang hơn người. Thực sự tôi không biết mình đã làm sai điều gì? Tôi nghĩ chắc mấy người hiểu lầm rồi”. Hiểu Tranh chau mày nói.

“Đừng có giả vờ ngốc nghếch nữa, con ranh đáng chết. Hoàng tử, dĩ nhiên là hoàng tử bạch mã Shin Chul Kang dịu dàng nhất, nho nhã nhất, cao quý nhất, tài hoa nhất”. Cô gái tóc đỏ vừa nhắc tới thần tượng trong lòng mình, những cô gái khác đều tỏ ra vô cùng say đắm, dường như hoàng tử đang đứng trước mặt họ vậy, “Ôi, Chul Kang, chúng em tôn thờ anh! Chúng em yêu anh!”. Bỗng nhiên nhớ lại kẻ thù chung trước mắt, các cô gái lại trở về với dáng vẻ ghê gớm đáng sợ lúc này, “Nhưng con ranh đáng chết là mày đã dám độc chiếm chàng hoàng tử của bọn ta, đúng là trời đất không thể dung tha. Mày chính là kẻ thù chung của nữ sinh toàn trường”.

Thì ra là vì Chul Kang. Cuối cùng, Hiểu Tranh cũng hiểu vì sao bọn họ lại tìm đến mình. Nhưng là kẻ thù chung ư? Nghiêm trọng đến thế sao? Cô chậm rãi nói: “Các người hiểu lầm rồi, Chul Kang chỉ cùng tôi luyện đàn thôi, chúng tôi không có quan hệ gì đặc biệt”.

“Lại còn giả vờ à? Bọn ta tận mắt nhìn thấy thời gian gần đây, hầu như ngày nào mày cũng ở bên hoàng tử của bọn ta. Hơn nữa, mày lại dám luyện đàn cùng anh ấy ở phòng đàn dành riêng cho anh ấy. Thật là quá quắt, không thể chịu được”.

“Anh ấy bảo tôi cùng luyện mà”. Hiểu Tranh nhẫn nại giải thích, hy vọng có thể xoa dịu nổi tức giận của họ.

Nhưng lời giải thích của cô khiến họ càng tức điên lên: “Đúng là con ranh nham hiểm. Mày đang khoe khoang hoàng tử của bọn tao đối xử với mày tốt như thế nào sao? Đúng là đáng ghét, hôm nay mà không dạy cho mày một bài học nhớ đời thì mày không biết sợ là gì”.

“Các người định làm gì?”, Hiểu Tranh cảnh giác lùi sau một bước, “Các người đừng làm bừa, đây là trường học mà”.

“Ha ha, làm gì ư? Mày sẽ biết ngay thôi. Đừng nhìn nữa, xung quanh không có ai đâu. Mày đừng mong có người đến cứu mày”. Cô gái tóc vàng cười nham hiểm rồi vung tay lên. Trên tay cô ta là một chiếc gậy gỗ to bằng bắp tay. Cô ta hất cằm một cái, mấy người còn lại nhanh chóng vây quanh Hiểu Tranh.

Trời ơi! Không phải thế chứ? Con gái Hàn Quốc đều bạo lực như thế này sao? Làm thế nào bây giờ? Hiểu Tranh vừa lo vừa tức, nhưng lại không biết phải làm thế nào.

Mấy cô gái nhe nanh múa vuốt, vung chiếc gậy về phía cô.

Hiểu Tranh chỉ có thể ngồi xuống, nhắm mắt, chờ đợi chiếc gậy đang giương cao giáng xuống.

“Ồn chết đi được”. Trong khoảnh khắc mà chiếc gậy sắp giáng xuống đầu Hiểu Tranh thì bỗng nhiên tiếng quát tháo vang lên.

Ai vậy nhỉ? Các cô gái giật nảy mình, chiếc gậy cũng dừng lại ngay trên đầu Hiểu Tranh.

Trong cơn sợ hãi nhưng chiếc gậy không hề giáng xuống đầu, Hiểu Tranh vội mở mắt nhìn về phía tiếng quát cứu mạng mình vang lên.

Một hình bóng khôi ngô trong bộ quần áo màu đen nhẹ nhàng nhảy xuống từ cây ngô đồng cao to trong khu vườn nhỏ cách đó không xa. Các cô gái ngây người nhìn vị khách bất ngờ xuất hiện này mà quên rằng mình đang đánh người.

Người đó đi về phía họ. Khuôn mặt khôi ngô cũng hiện lên rõ nét hơn.

“A, là Choi Joon Ho!”. Các cô gái tròn mắt ngạc nhiên, cảm giác phấn khích hẳn lên, hoàn toàn quên rằng mục đích mình đến đây là gì. Tất cả đều ngây người nhìn khuôn mặt đẹp trai đến nỗi khiến người ta như muốn ngừng thở (Chẳng phải họ là fans của Chul Kang sao, xem ra sức hút của những anh chàng đẹp trai không gì có thể ngăn cản được).

Choi Joon Ho? Chính là hoàng tử hắc mã của trường mà Choi Da Woo đã nói? Hiểu Tranh hết sức ngạc nhiên. Cô nhìn về phía anh, vì sao anh lại xuất hiện ở đây.

Hiểu Tranh ngắm nhìn khuôn mặt khiến các cô gái say đắm. Khuôn mặt với những đường nét rõ rệt, tuấn tú giống như thần mặt trời trong truyền thuyết. Dưới đôi lông mày lười lác rậm rạp là đôi mắt to, sâu và có thần. Chiếc mũi cao và thẳng, đôi môi với đường nét mềm mại, căng mịn, gợi cảm. Cơ thể cao to, rắn chắc. Làn da trắng, khỏe mạnh. Chỉ có điều từ đầu đến chân toát ra luồng không khí lạnh khiến người khác phải rùng mình.

Bỗng nhiên Hiểu Tranh không tìm được so sánh anh với hoàng tử bạch mã Shin Chul Kang: Chul Kang nho nhã đáng yêu, còn anh đẹp trai mạnh mẽ. Chul Kang dịu dàng còn anh lạnh lùng. Nếu Chul Kang giống như hồ nước mùa xuân dịu dàng thì anh giống như ngọn núi băng lạnh lẽo...

Lúc Hiểu Tranh vẫn đang suy nghĩ viển vông thì đột nhiên “núi băng” nói: “Làm gì mà ồn ào thế?”. Ngay cả giọng nói cũng thật lạnh lùng.

Choi Joon Ho chau mày, lạnh lùng nhìn mấy cô gái đáng ghét quấy rầy sự yên tĩnh của mình.

Giống như mọi ngày, anh nằm trên cây ngô đồng ít người chú ý này, ngây người nhìn ra xa. Nhưng đúng lúc anh sắp chìm vào giấc ngủ thì lại nghe thấy tiếng cãi cọ của đàn quạ này. Anh nhìn qua kẻ lá thì thấy mấy cô gái hung dữ đang vây đánh một cô gái thanh tú.

Khuôn mặt nhợt nhạt của cô gái ẩn chứa nỗi phẫn nộ, lo lắng và... một chút gì đó của sự yếu đuối bị ai, nhưng cô ấy không hề khóc lóc hay kêu gào.

Bỗng nhiên anh thấy trái tim rung động. Không biết vì sao anh hét lên một tiếng rồi nhảy xuống.

“Đâu có... không làm gì cả”. Đám con gái sợ hãi trả lời. Tuy anh rất đẹp trai nhưng sự lạnh lùng của anh khiến người ta khiếp sợ.

“Không làm gì?”. Anh sa sầm mặt, nhìn về phía cây gậy đang giương cao. Cô gái thanh tú dưới cây gậy đang ngây người nhìn anh.

Phát hiện cây gậy vẫn đang ở trên không trung, cô gái kia vội giấu sau lưng. “Cái đó... thì... cái đó...”. Cô ta ấp a ấp úng như gà mắc tóc. Dưới ánh nhìn lạnh lùng như lưỡi kiếm sắc nhọn của Choi Joon Ho, cô gái hung hăng hống hách lúc này sợ đến nỗi không thể nói lên lời.

Choi Joon Ho chán ngán xua tay ngắt lời cô ta: “Tôi không cần biết các cô đang làm gì, chỉ biết là quấy rầy tôi. Tốt nhất là các cô biến đi, nếu không đừng trách tôi không khách sáo”.

Không – khách – sao? Má ơi! Nghĩ đến chuyện anh chàng đẹp trai trước mắt là cao thủ Taekwondo, các cô gái sợ đến nỗi không dám nhìn khuôn mặt tuấn tú ấy nữa, vội vàng quăng gậy đi rồi co cẳng chạy.

Hiểu Tranh nhìn mấy cô gái gậy gỗ với mình co cẳng chạy với tốc độ tên lửa, biến mất trong nháy mắt mà không dám tin vào mắt mình. Quả thực khó mà tưởng tượng được. Những cô gái hung hăng đến nỗi động một tí là thượng cẳng tay hạ cẳng chân, vậy mà chỉ cần vài câu nói lạnh lùng của anh là sợ xanh cả mặt?

Cô quay đầu lại, lặng lẽ nhìn anh. Chẳng phải anh ấy rất lạnh lùng sao? Nhưng anh ấy đã cứu mình.

Có nên cảm ơn anh ấy không nhỉ? Sự lạnh lùng của anh khiến Hiểu Tranh có chút do dự.

Hiểu Tranh vẫn đang chần chừ thì anh thờ ơ liếc nhìn cô rồi quay người bước đi.

Hiểu Tranh ngây người nhìn hình bóng của anh khuất dần, một lúc lâu sau mới bình tĩnh lại. Khuôn mặt tuấn tú ấy... đã khắc sâu trong tâm trí của cô...

Mặt trời lặn.

Ánh hoàng hôn còn sót lại hắt vào hội trường. Chiếc gương trên tường phản chiếu ánh chiều tà khiến phòng đàn của Hiểu Tranh ngập tràn trong ánh sáng kỳ diệu, huyền ảo.

Hiểu Tranh ủ rũ ngồi trước đàn tranh. Những ngón tay nhẹ lướt dây đàn, phát ra những âm thanh không đều nhau. Trong lòng cô có rất nhiều điều phiền muộn, lo lắng.

Gần đây việc luyện đàn không những không có chút tiến bộ nào mà còn có cảm giác ngày càng đi xuống. Cô cảm thấy rất lo lắng. Nhưng càng lo lắng thì

lại càng chơi không tốt. Vì thế hôm nay, cô quyết định nghỉ tập.

Cô đứng dậy, chậm rãi bước đến cửa sổ. Nhìn ánh sáng rực rỡ cuối chân trời, cô lặng lẽ thờ dài.

“Hiều Tranh”. Một giọng nói dịu dàng vang lên phía sau.

Hiều Tranh ngoảnh đầu lại, Chul Kang trong bộ quần áo thể thao màu trắng đang đứng ở cửa, dịu dàng nhìn cô. Hiều Tranh ngẩng người nhìn anh. Đường như màu trắng rất hợp với anh, có thể làm toát lên khí chất thuần khiết, dịu dàng của anh. Chàng hoàng tử bạch mã trong truyện cổ tích có lẽ giống như thế này chăng? Hoặc là một mỹ nam hoàn mỹ trong truyện tranh?

“Sao thế? Em đang nghĩ gì vậy?”. Chul Kang mỉm cười dịu dàng.

“Đạ? Cái gì cơ?”. Nghĩ đến những ý nghĩ mơ hồ của mình, Hiều Tranh có chút thẹn thùng. Lẽ nào anh biết mình đang nghĩ gì sao?

“Anh thấy em ngước nhìn bầu trời, em đang nghĩ gì vậy? Nhớ nhà à?”. Chul Kang khẽ nói.

Thì ra anh hỏi cái đó, Hiều Tranh thở phào nhẹ nhõm.

“Vâng, cũng thấy nhớ nhà”. Hiều Tranh cúi đầu khẽ nói.

“Hình như hai hôm nay em không luyện đàn?”. Vì cùng luyện đàn trong hội trường nên Chul Kang biết rất rõ từng biến đổi nhỏ của Hiều Tranh.

“Vâng, bây giờ luyện cũng không có tiến bộ”. Nhắc đến chuyện đó, ánh mắt của Hiều Tranh lại ảm đạm như lúc trước.

Chul Kang gạt đầu.

“Tâm trạng không vui đúng không?”. Bỗng nhiên Chul Kang cười và nói: “Vậy thì anh đưa em đến một nơi”.

“Đi đâu ạ?”. Hiều Tranh ngạc nhiên hỏi.

Đường cong hoàn mỹ xuất hiện trên đôi môi gọi cảm của Chul Kang, anh vui vẻ nháy mắt với Hiều Tranh rồi tỏ vẻ rất thần bí: “Một nơi sẽ khiến tâm trạng của em vui vẻ hơn”.

“Gì ạ? Bây giờ đến nhà giáo sư Hàn?”. Hiều Tranh không kìm được ngạc nhiên thốt lên.

Hiều Tranh cùng Chul Kang lên chiếc xe Mercedes-Benz màu đen của nhà anh ở ngoài cổng trường. Sau khi lên xe, cô mới biết nơi mà Chul Kang muốn đưa cô đến chính là nhà của giáo sư Hàn Âm Ái.

Nhìn ánh mắt ngạc nhiên của Chul Kang, cô mới nhận ra sự thất lễ của mình, ngượng ngùng che miệng lại, cố gắng nói với anh bằng giọng nói thật bình tĩnh: “Vì sao anh không nói cho em trước, làm em không có thời gian chuẩn bị tư tưởng? Hơn nữa em cũng nên chuẩn bị chút quà, đây là phong tục cơ bản nhất của Hàn Quốc...”.

Chul Kang mỉm cười dịu dàng, ngắt lời cô: “Hôm nay anh cũng mới biết mà. Anh thấy gần đây tâm trạng của em không được tốt lắm nên muốn cho em một điều bất ngờ. Anh đã chuẩn bị quà thay em rồi. Em không phải lo đâu. Bây giờ em chỉ cần nghĩ sẽ nói gì khi gặp giáo sư Hàn là được”.

“Anh chuẩn bị quà thay em rồi ạ?”. Hiều Tranh nghĩ một lúc rồi nói: “Chiều nay anh xin nghỉ học là vì chuyện này?”.

Chul Kang mỉm cười.

Thực sự anh rất chu đáo, rất tỉ mỉ. Hiều Tranh xúc động nói: “Thực sự em không biết phải cảm ơn anh như thế nào”.

“Hình như em rất hay nói cảm ơn anh”. Chul Kang mỉm cười.

Hiều Tranh mỉm cười thẹn thùng. Rất hay nói cảm ơn sao? Đó là bởi vì anh thường xuyên giúp đỡ, quan tâm đến em. Mong rằng sau này em có thể làm điều gì đó cho anh...

Chiếc xe đi chậm chậm rồi dừng lại trước một ngôi nhà màu trắng ở ngoại ô. Ngôi nhà theo phong cách kiến trúc Baroque điển hình.

“Cậu chủ, đến nơi rồi”. Lái xe lễ phép nói.

Chul Kang bước xuống xe, sau đó nhanh chóng đi vòng qua xe, lịch sự mở cửa cho Hiều Tranh. Vì đây là lần đầu tiên được người khác mở cửa cho thế này nên Hiều Tranh có cảm giác mình giống như cô công chúa vậy.

Hiều Tranh và Chul Kang ngắm nghía ngôi nhà trước mắt.

Đó là một ngôi nhà màu trắng hai tầng. Khu trống trước mắt được dùng làm vườn hoa, trồng rất nhiều hoa cỏ, mấy bụi hồng trắng nở hoa rất đẹp.

Hiều Tranh cảm thấy có chút ngạc nhiên. Người ta thường trồng hoa hồng đỏ, nhưng ở đây lại trồng hoa hồng trắng. Ngoài hoa hồng trắng, Hiều Tranh

còn nhìn thấy trong vườn hoa có hoa nhài, hoa ngải tiên, đều là màu trắng. Dường như chủ nhân của ngôi nhà này rất thích màu trắng, vậy thì rốt cuộc cô ấy là người như thế nào đây?

“Vào thôi”. Chul Kang đưa món quà đã chuẩn bị từ trước cho Hiểu Tranh. Thấy cô có chút căng thẳng, anh dịu dàng nói: “Đừng căng thẳng quá, lại ăn chuông đi. Em chỉ cần nói giáo sư Kim Chul Hee ở trường Đại học Seoul giới thiệu em đến là được”.

Hiểu Tranh gật đầu rồi bước về phía cánh cửa...

“Xin chào, xin hỏi cô tìm ai?”. Người mở cửa là một cô gái trẻ.

Hiểu Tranh lễ phép chào rồi mỉm cười nói: “Xin chào, giáo sư Kim Chul Hee ở trường Đại học Seoul giới thiệu tôi đến gặp giáo sư Hàn”.

Cô gái ấy nhìn Hiểu Tranh rồi khách sáo nói: “Xin mời vào”.

Hiểu Tranh bước vào phòng trong tâm trạng tò mò và lo lắng. Cô gái mời cô ngồi xuống ghế.

“Cô ngồi đây, để tôi mời giáo sư Hàn xuống”. Nói xong, cô gái đi lên tầng.

Hiểu Tranh tò mò ngắm nghía cách bài trí trong căn phòng. Có lẽ vì chủ nhân của ngôi nhà đã từng sống ở Trung Quốc một thời gian dài, vì thế mà cách bài trí mang đậm màu sắc Trung Quốc. Bộ bàn ghế bằng gỗ trắc, tranh Trung Quốc, bình hoa gốm sứ... Tất cả đều khiến cho Hiểu Tranh ngỡ rằng mình đang ở trong một ngôi nhà theo dòng dõi Nho học của Trung Quốc. Vậy thì giáo sư Hàn có phải là con gái của một gia đình dòng dõi ở Trung Quốc không? Hiểu Tranh thực sự rất mong đợi cuộc gặp với giáo sư Hàn.

Nhưng một câu nói đã lấy đi tất cả niềm mong chờ của cô: “Xin lỗi, giáo sư Hàn nói cô ấy không muốn tiếp khách”. Cô gái tỏ vẻ rất lấy làm tiếc.

Không phải chứ? Hiểu Tranh sửng sò, không dám tin vào tai mình.

“Cái đó... không phải chứ? Tôi là...”. Vì quá hoảng hốt nên Hiểu Tranh bắt đầu lúng túng, không biết phải diễn tả như thế nào. Nhưng cô ngay lập tức nhận ra rằng như thế là không được. Thế là cô lấy lại bình tĩnh, chậm rãi nói: “Tôi thành tâm muốn gặp giáo sư Hàn. Xin cô hãy nói với giáo sư rằng tôi có chuyện rất quan trọng muốn gặp cô ấy”.

“Nhưng giáo sư Hàn đã nói không gặp cô”. Cô gái khó xử nói, “Xin lỗi, tôi chỉ là người giúp việc, không thể giúp cô được”.

“Xin cô hãy giúp tôi, tôi có chuyện rất rất quan trọng cần gặp giáo sư Hàn”. Hiểu Tranh lo lắng đến phát khóc.

Nhìn dáng vẻ khẩn thiết của Hiểu Tranh, cô gái cũng mềm lòng. Cô nghĩ một lúc rồi nói: “Cô có chuyện gì quan trọng hãy nói với tôi. Tôi có thể chuyển lời thay cô”.

Cũng chỉ có thể làm như thế. Hiểu Tranh chân thành nói: “Tôi từ Trung Quốc đến, tôi thành tâm thành ý muốn theo giáo sư Hàn học đàn tranh. Tôi tha thiết mong cô ấy có thể gặp mặt tôi một lần, xin cô hãy giúp tôi nói lại với giáo sư”.

Giáo sư Hàn, xin cô hãy gặp em! Xin cô hãy gặp em! Hiểu Tranh thào cầu nguyện.

Một lúc sau, cô gái chạy xuống, Hiểu Tranh nóng lòng hỏi: “Giáo sư Hàn đồng ý gặp tôi rồi sao?”.

Cô gái lắc đầu: “Xin lỗi, giáo sư Hàn nói cô ấy hiểu thành ý của cô, cũng rất cảm ơn cô vì đã vượt nghìn dặm xa xôi đến đây để theo học đàn tranh. Nhưng mấy năm trước, cô ấy đã hạ quyết tâm không nhận học trò nữa. Vì thế cô ấy rất xin lỗi cô, nhưng cô ấy sẽ không gặp cô. Mong cô hãy tìm giáo viên khác. Giáo sư còn nói, những việc mà cô ấy đã quyết định rồi thì sẽ không thay đổi, vì thế mong rằng sau này cô đừng đến nữa”.

Dường như trong đầu vang lên âm thanh của sự đổ vỡ, Hiểu Tranh chỉ thấy đầu óc trống rỗng, có chút mơ hồ không biết phải làm thế nào.

Cô gái nhìn Hiểu Tranh bằng ánh mắt đồng cảm, trong lòng cũng cảm thấy buồn thay cho cô. Nhưng cô ấy cũng chỉ có thể làm đúng theo lời căn dặn của giáo sư Hàn.

“À, món quà này cô hãy mang về đi...”.

Hiểu Tranh không còn nhớ cô gái ấy đã nói những gì nữa. Mặt cô tái nhợt, quay người bước đi như một con robot, cảm giác bước chân nặng như chì...

Khuôn mặt nhợt nhạt, dáng vẻ đờ đẫn, đôi mắt đẹp ẩn chứa sự bi thương và nỗi thất vọng.

Chul Kang hiểu tất cả.

“Không sao đâu, lần sau chúng ta lại tới, chẳng phải Trung Quốc có câu chuyện Lưu Bị ba lần đến lều cỏ của Gia Cát Lượng, mới bằng được Gia Cát Lượng ra giúp, lần thứ ba mới gặp sao?”. Chul Kang khẽ an ủi cô.

Hiểu Tranh lắc đầu, cô buồn đến nỗi không kìm được nước mắt: “Em... thậm chí em còn chưa gặp mặt cô ấy thì đã bị từ chối rồi”.

Hiểu Tranh chưa gặp được giáo sư Hàn đã bị từ chối rồi sao? Giáo sư Hàn này là người vô tình đến thế sao? Chul Kang rất ngạc nhiên. Thấy Hiểu

Tranh buồn như vậy, anh cũng không biết phải nói gì.

“Em không sao, anh không cần lo cho em”. Hiểu Tranh cố nén nước mắt, gượng cười và nói: “Chúng ta về thôi”.

Thấy Hiểu Tranh buồn nhưng vẫn cố gượng cười, Chul Kang thờ dài, tự nhủ với mình, dù thế nào đi nữa thì anh cũng sẽ không để Hiểu Tranh phải buồn, phải đau lòng như thế. Anh nhất định sẽ cố gắng hết sức giúp Hiểu Tranh đạt được ước mơ của mình. Nhất định!

Lớp 10A2.

Trong lớp học, thầy giáo trung niên với cặp kính viền đen đang thao thao bất tuyệt giảng bài, chốc chốc lại vẽ hình minh họa để học sinh hiểu bài dễ dàng hơn. Đáng tiếc là học sinh ngồi phía dưới không biết cách thưởng thức bài giảng sinh động, tuyệt diệu của thầy mà nằm gục xuống bàn. Chỉ còn một số ít tuy không nằm gục xuống nhưng đang trong cuộc chiến giành co với con sâu ngủ. Chẳng còn cách nào cả, ai bảo đây là tiết vật lý cuối cùng của buổi chiều? Tinh thần và sức lực đã bị vắt kiệt, lại còn phải nghe tiết vật lý khô khan nhàm chán này nữa, chẳng trách mà học sinh đều gục hết cả.

Cuối cùng, tiếng chuông tan lớp cũng vang lên. Những học sinh vốn đang ngáp dài bỗng tỉnh như sáo. Tan học rồi, tiếng vỗ tay cùng với tiếng reo hò rộ lên. Mọi người bắt đầu thu dọn sách vở ra về, tốc độ nhanh đến nỗi khiến người ta nghi ngờ lúc này hình như họ không hề ngủ gục. Chưa đầy hai phút, phòng học trống trơn, chỉ còn lại vài bóng người điem xuyết.

Da Woo vờn vai rồi nói với Hiểu Tranh: “Mình nghe nói chiều nay trường mình có trận thi đấu bóng rổ, đối thủ là trường trung học Seongnam, chúng mình đi xem đi”.

“Nhưng mình còn phải luyện đàn tranh”. Hiểu Tranh ngập ngừng nói.

“Cậu xem cậu lúc nào cũng luyện tập, còn gì là thú vị cơ chứ? Hơn nữa, gần đây tâm trạng của cậu không được tốt lắm, coi như là giải khuây đi”. Da Woo nói rồi kéo tay Hiểu Tranh đi ra ngoài.

Nghĩ đến việc luyện tập ngày càng đi xuống, Hiểu Tranh thờ dài. Đi giải khuây một chút cũng tốt.

“Thôi được, vậy thì chúng mình đi”.

“Thế mới gọi là những học sinh năng động chứ”. Da Woo cười rồi nói, “Nhanh lên, nếu không sẽ không còn chỗ đâu”.

Hai người chạy đến nhà thi đấu của trường. Da Woo tỏ ra rất nóng lòng muốn xem trận đấu. Nhưng đến nhà thi đấu mới thấy, ở đó người đông như kiến, không còn một chỗ trống.

“Không phải chứ? Vừa tan học là chúng ta chạy đến đây ngay, thế mà đã chật kín hết cả rồi. Lẽ nào bọn họ không lên lớp sao? Tích cực quá sức tưởng tượng”. Hiểu Tranh ngạc nhiên nói.

“Có gì đáng ngạc nhiên đâu?”. Da Woo nhìn Hiểu Tranh bằng ánh mắt “cậu là đồ ngốc” rồi nói: “Lẽ nào cậu chưa từng xem thi đấu bóng rổ sao?”.

“Ừ, nói thật là hầu như không xem”. Hiểu Tranh thật thà đáp.

Da Woo thất vọng nói: “Thế mới nói người như cậu chỉ biết học với học, cuộc sống chẳng có gì thú vị cả. Cậu có biết thi đấu bóng rổ có nghĩa là gì không?”.

“Là gì?”.

“Đó là cuộc thi đấu giữa các anh đẹp trai, xem ai đẹp trai hơn”.

“Hả?”.

“Dĩ nhiên kỹ thuật chơi bóng cũng rất quan trọng, bởi vì kỹ thuật chơi bóng hay càng tôn thêm vẻ đẹp trai của họ”.

“Đó là lý luận gì vậy?”. Hiểu Tranh ngạc nhiên nhìn cô.

Da Woo đắc chí nói: “Đó chính là lý luận của Choi Da Woo mình đây. Cậu nhìn mà xem, chẳng phải đa số người đến xem đều là nữ sao?”.

Hiểu Tranh lướt nhìn khán đài, quả nhiên phần lớn đều là nữ sinh. Nghĩ đến “lý luận Choi Da Woo”, Hiểu Tranh không nhịn được cười.

“Chẳng còn chỗ nào cả”. Da Woo ngó ngó nghiêng nghiêng một hồi rồi bực tức nói.

“Đúng vậy”.

“Đúng rồi, sao mình không nghĩ ra nhỉ?”. Đột nhiên Da Woo đập tay vào đầu rồi nói, liếc nhìn quanh nhà thi đấu một vòng rồi kéo tay Hiểu Tranh chạy từ khán đài xuống sân bóng.

Hiểu Tranh giật nảy mình: “Chúng ta không phải là cầu thủ cũng không phải là nhân viên, không thể xuống đó được”.

Vì trận thi đấu vẫn chưa bắt đầu nên các cầu thủ hai bên đều khởi động ở bên sân của mình. Trên sân bóng, đội cổ vũ gồm những cô gái xinh đẹp của trường cấp ba Seoul mặc áo hai dây và quần soóc siêu ngắn, tay cầm chùm hoa, nhảy nhót tung bùng. Các fan bóng rổ trên khán đài cũng không chịu thua, ồ ạt gõ băng rôn, khẩu hiệu và hò hét cổ vũ cho đội bóng của mình.

Hiều Tranh và Da Woo vừa chạy xuống bên ngoài đường biên thì đã thu hút ánh nhìn của các cầu thủ.

Hiều Tranh căng thẳng đến đỏ mặt. Quả thực cô không quen như thế này. Nhưng Da Woo thì tỏ ra thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra. Cô chạy đến trước mặt một cầu thủ cao to rồi ngọt ngào nói: “Anh Joon Ho!”.

Choi Joon Ho ngoảnh đầu lại, nhìn thấy Da Woo đang cười khi khi. Anh chau mày và nói: “Sao em lại đến đây? Không biết thói quen của anh sao?”. Từ trước tới giờ anh không thích có nữ sinh ở bên quầy rầy lúc mình đang chơi bóng.

Da Woo lè lưỡi, nũng nịu nói: “Em không phải là những người hâm mộ điên cuồng của anh. Em không quấy rầy anh. Hôm nay, người ta cùng Hiều Tranh đến cổ vũ cho anh mà”. Nói xong, cô hếch cằm với Hiều Tranh đứng phía sau

Joon Ho lạnh lùng nói: “Cảm ơn em quá”. Sau đó, ánh mắt hướng về phía mà Da Woo nói.

Mới thoáng nhìn mà ánh mắt đã sững lại.

Thì ra là cô ấy, khuôn mặt thanh tú, trắng mịn, nhìn thì yếu đuối nhưng lại rất mạnh mẽ. Đôi mắt sâu thẳm bỗng lóe lên một tia sáng. Không biết vì sao, vốn dĩ muốn đuổi Da Woo đi nhưng anh lại thay đổi ý định.

Lúc ấy, Hiều Tranh đang tò mò không biết Da Woo nũng nịu với chàng trai như thế nào thì đúng lúc ấy, chàng trai ngoảnh mặt lại nhìn mình. Cô nhìn rõ khuôn mặt đẹp trai nhưng lại lạnh lùng đến nỗi khiến người ta phải chùn bước.

Chính là anh, chàng hoàng tử hắc mã Choi Joon Ho, người đã cứu mình. Hiều Tranh vô cùng ngạc nhiên. Anh là bạn trai của Da Woo sao? Chả trách cô ấy hiểu rõ về anh đến vậy...

Nhìn dáng vẻ ngạc nhiên của Hiều Tranh, khuôn mặt lạnh lùng của Joon Ho bỗng nhiên lóe lên một nụ cười mà người khác không dễ nhận thấy. Dường như cô ấy rất ngạc nhiên khi nhìn thấy mình, điều đó có nghĩa là cô ấy có ấn tượng với mình?

“Đây là bạn cùng bàn của em, Tần Hiều Tranh. Cô ấy là mỹ nhân cổ điển đến từ Trung Quốc đấy”. Da Woo nhiệt tình giới thiệu hai người, “Đây là Choi Joon Ho, anh chàng hot boy siêu đẹp trai của trường chúng ta”

Tần Hiều Tranh! Thăm đọc cái tên như đã từng quen này, trong lòng Joon Ho xuất hiện những gợn sóng lăn tăn. Anh nhìn cô triu mến rồi ngoảnh đầu lại, hồ hững nói với Da Woo: “Nếu đã đến rồi thì hãy đứng ở đây”.

Anh chỉ về phía chiếc ghế bên cạnh mình rồi nói với Hiều Tranh: “Em hãy ngồi ở đây”. Nói xong, anh quay về sân để luyện bóng rổ.

Hiều Tranh cảm thấy rất không tự nhiên khi đứng ngoài sân bóng, thấy Joon Ho nói vậy, cô vội vàng ngồi xuống chiếc ghế mà anh đã chỉ, nhưng không hề biết rằng có vô số ánh mắt tò mò, ngưỡng mộ, soi mói và thù địch hướng về phía mình...

“Anh ấy đẹp trai không?”. Da Woo huých tay Hiều Tranh rồi nghiêm túc hỏi.

“Hả? Cái đó, con gái bàn tán về vẻ ngoài của con trai không được hay cho lắm”. Hiều Tranh khó xử nói rồi vội vàng chuyển chủ đề: “Thì ra anh ấy là bạn trai của cậu, thế nào cậu hiểu rõ về anh ấy như vậy”.

“Ai bảo anh ấy là bạn trai của mình?”. Da Woo tròn mắt nhìn Hiều Tranh.

“Không phải sao? Nhưng nhìn hai người có vẻ rất thân thiết mà”. Hiều Tranh ngạc nhiên nhìn cô.

“Ha ha, dĩ nhiên rồi, bởi vì anh ấy là anh họ mình”.

Hiều Tranh tròn mắt ngạc nhiên. Thì ra Da Woo và anh ấy là anh em họ.

Trận đấu sắp bắt đầu.

Khi phát thanh viên giới thiệu cầu thủ hai đội, các cầu thủ ra sân. Khi tên Choi Joon Ho được xướng lên, toàn sân bóng vang lên tiếng hò hét và tiếng vỗ tay, còn có những fan gõ băng rôn có dòng chữ “Choi Joon Ho, chúng em yêu anh”. Không khí náo nhiệt này không hề thua kém ngôi sao bóng rổ NBA khi ra sân. Xem ra Choi Joon Ho là thần tượng của tất cả mọi người. Hiều Tranh nhìn Choi Joon Ho trên sân bóng, trước sự cổ vũ nhiệt tình như thế mà anh vẫn tỏ ra rất lạnh lùng, dáng vẻ siêu cool, giống như thần mặt trời Apollo trong truyền thuyết.

Tiếng còi vang lên, trận đấu bắt đầu. Cầu thủ của trường Seoul ném bóng rất mạnh, chuyền bóng thành công cho đồng đội. Cả sân bóng lập tức vang lên tiếng vỗ tay hoan hô. Hiều Tranh nhìn kỹ, cầu thủ ấy chẳng phải là Choi Joon Ho sao? Cô lắc đầu: Rốt cuộc mọi người đến xem đấu bóng hay là đến xem Choi Joon Ho đây? Vì sao chỉ cổ vũ cho một mình anh ấy?

Trận đấu đang diễn ra rất quyết liệt.

Choi Joon Ho không hổ là ngôi sao bóng rổ số một của trường cấp ba Seoul, anh đã tỏa sáng trên sân bóng với kỹ thuật đẳng cấp của mình. Các đồng đội đều lấy anh làm trung tâm để triển khai các pha tấn công. Đối phương cũng tìm mọi cách để ngăn những pha bóng của anh. Mặc dù bị đối phương bám rất chặt nhưng anh vẫn có thể nhanh chóng đột phá vòng vây, nhảy lấy đà, ném bóng, hơn nữa tỉ lệ ghi điểm rất cao. Những động tác rất cool của anh cùng với những pha ghi điểm liên tiếp khiến không khí trên sân bóng vô cùng náo nhiệt. Các fan trên khán đài không ngừng hò hét, tiếng vỗ tay vang lên dồn dập.

Trước thế mạnh của đội chủ nhà, khoảng cách chênh lệch điểm số của trường trung học Seongnam ngày càng lớn. Trong khi đó, trận đấu đã đến hồi hết sức gay cấn. Các cầu thủ của đội Seongnam hiểu rất rõ, nếu không đuổi kịp điểm số thì sẽ không còn hy vọng nữa.

Đường biên bên sân trường cấp ba Seoul.

Sau khi nhận được bóng của đồng đội, Joon Ho khéo léo vượt qua rào chắn của đối phương, nhanh chóng di chuyển đến gần vạch ba điểm ở cung tròn. Anh dùng động tác giả lừa đối phương sau đó đột phá. Những cầu thủ của trường Seongnam thấy tình thế bất lợi, ngay lập tức có hai cầu thủ chạy lên trước chặn lại. Joon Ho chau mày, nhảy lấy đà, ném bóng. Đúng lúc bóng bay lên, một cầu thủ của đối phương muốn chắn bóng nên đã vung tay ra, không ngờ đánh trúng mặt Joon Ho.

Bỗng chốc, Joon Ho ôm mặt cúi người xuống, máu chảy ra từ kẽ tay của anh, từng giọt từng giọt nhỏ xuống sân. Joon Ho nhìn bàn tay của mình, tay anh dính đầy máu, hơn nữa, máu không ngừng chảy ra từ mũi của anh.

Nhìn thấy khuôn mặt dính đầy máu của Joon Ho, mọi người đều sững sờ. Đột nhiên, Hiểu Tranh thấy chóng mặt. Từ nhỏ cô đã bị sợ máu. Nhưng lúc này đây còn có thêm một chút lo lắng mà không hiểu vì sao.

Các cổ động viên của trường trung học Seoul tỏ ra vô cùng tức giận, đặc biệt là các cô gái. Nhìn thấy thân tượng của mình bị thương, họ phẫn nộ chửi bới. Những tiếng chửi bới âm ỉ như sắp lật tung nóc nhà thi đấu.

Nhìn thấy cảnh tượng ấy, cầu thủ phạm quy biết mình đã gây họa. Anh ta đứng ngây ra đấy không biết phải làm thế nào. Trước đây, nghe nói Choi Joon Ho của trường trung học Seoul là cao thủ Taekwondo, hơn nữa là người rất giỏi đánh nhau, “chiến tích hiển hách”. Lần này động đến anh ta, khó mà thoát khỏi kiếp nạn.

Các cầu thủ của trường Seoul đều xúm lại xem vết thương của Joon Ho, có người đã tức giận đến nỗi muốn ra tay.

Tình thế hết sức căng thẳng.

Joon Ho cảm giác mặt mình tê liệt, cảm giác đau đớn chạy vào tận tim. Nhưng anh biết bây giờ không phải là lúc chứng minh mình là cao thủ đại diện, cũng không muốn một trận đấu giao hữu tốt đẹp như thế này vì mình mà biến thành một trận quyết đấu.

Joon Ho cố gắng kiềm chế, đi về phía cầu thủ đang lúng túng không biết phải làm thế nào. Anh vỗ vai anh ta, lạnh lùng nói: “Đây là sân bóng, đánh bóng phải dựa vào kỹ thuật”. Nói xong, anh về ghế dự bị để xử lý vết thương.

Những cổ động viên trên khán đài không nghe thấy lời đối thoại trên sân bóng, không biết được sự biến đổi trên sân bóng, vẫn tức giận làm ầm ĩ cả lên. Chốc chốc lại có những thứ như chai nhựa hay giày dép bay xuống sân.

Joon Ho đành phải đứng dậy nhìn về phía khán đài, tỏ ý muốn nói mọi người hãy yên tĩnh. Mọi người hiểu ý của anh, không làm ầm lên nữa, trận đấu lại tiếp tục.

Nhờ sự nỗ lực của Joon Ho mà cuối cùng trường trung học Seoul đã giành chiến thắng với tỉ số 78 : 75. Họ không chỉ chiến thắng trong trận đấu mà còn nhận được sự ủng hộ của tất cả mọi người và sự tôn trọng lẫn cảm phục của đối phương.

Trận đấu đã kết thúc, Choi Joon Ho đã chinh phục được trái tim của tất cả những người có mặt ở nhà thi đấu, chinh phục được trái tim của Hiểu Tranh. Thì ra ngoài cái vỏ bọc lạnh lùng kia là một con người tốt bụng và độ lượng. Điều đó thật khiến người ta ngạc nhiên...

Sau khi trận đấu kết thúc.

Các cầu thủ hai đội bắt tay nhau, Joon Ho và các đồng đội về chỗ nghỉ ngơi.

Hiểu Tranh vội đứng dậy để Joon Ho ngồi xuống. Mọi người đều căng thẳng lại gần hỏi han về vết thương của anh. Joon Ho nói: “Không sao đâu, chuyện nhỏ mà”.

“Có điều cẩn thận vẫn hơn, tốt nhất là nên đến phòng y tế xử lý vết thương”. Huấn luyện viên vẫn cảm thấy không yên tâm.

“Không cần đâu, có hòm thuốc y tế không? Chỉ cần cầm máu là được”. Joon Ho tỏ vẻ không hề gì.

Chẳng bao lâu có người mang hòm thuốc y tế đến.

“Để tôi làm cho”. Có lẽ vì muốn trả ơn anh, Hiểu Tranh đã cầm lấy hòm thuốc, không biết lấy dùng khí từ đâu, nhìn thấy nhiều máu như vậy cô chỉ thấy đau lòng.

Hiểu Tranh không quan tâm đến sự ngạc nhiên của mọi người. Cô nhanh chóng mở hòm thuốc lấy thuốc sát trùng và bông gòn. Cô rất thành thạo với

những việc như thế này bởi ngay từ nhỏ cô đã phải tự chăm sóc bản thân mình.

Khi bông gòn thuốc sát trùng chạm vào vết thương của Joon Ho, anh không kìm được nhăn mặt. Hiểu Tranh ngược mắt nhìn anh, khẽ nói: “Sẽ hơi đau đấy, anh cố chịu một chút”. Giọng nói của cô rất dịu dàng, động tác tay càng nhẹ nhàng hơn.

Tuy cô tỏ ra rất bình thường nhưng Joon Ho có thể cảm nhận được sự quan tâm của cô, trong lòng cảm thấy rất ấm áp. Đã bao lâu rồi? Từ sau sự cố ấy, có lẽ sự lạnh lùng của mình đã khiến người khác không dám quan tâm đến mình? Rất ít người dám lại gần mình, đừng nói là quan tâm đến mình như thế này. Nhưng cô gái trước mắt thì... Anh ngắm nhìn hình bóng đang chạy đi chạy lại, chuyện đã qua lại ulla về trong ký ức.

Dần dần, đôi mắt lạnh lùng của Joon Ho ánh lên vẻ dịu dàng, khuôn mặt với những đường nét cương nghị dường như cũng mềm mại hơn...

“Xong rồi”. Hiểu Tranh nhanh chóng xử lý xong vết thương, sau đó ngẩng đầu lên nhìn anh và nói: “Nhớ đừng ăn thức ăn cay”.

Hiểu Tranh làm ngắt quãng hồi ức của Joon Ho, khuôn mặt của anh lại trở về với vẻ lạnh lùng vốn có. Anh thu dọn đồ đạc của mình rồi quay người bước đi.

Hiểu Tranh dõi theo hình bóng của anh, một cảm giác không thể diễn tả thành lời trào dâng trong lòng cô. Tuy khuôn mặt của Joon Ho rất lạnh lùng nhưng một người nhạy cảm như cô có thể cảm nhận được nỗi ưu phiền trong ánh mắt ấy.

Nhìn dáng vẻ ngẩn ngơ thất thần của Hiểu Tranh, Da Woo đứng cạnh nói: “Hình như cậu và anh Joon Ho trùng tiếng sét ái tình...”.

“Đừng nói linh tinh”. Hiểu Tranh vội ngắt lời cô, nhưng cảm giác mặt nóng ran.

Hiểu Tranh và Da Woo vừa bước ra cửa nhà thi đấu thì bị một đám nữ sinh vây quanh. Hiểu Tranh thông minh lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cô và Da Woo nháy mắt ra hiệu, khẽ nói: “Nhìn kìa, đây là hậu quả của người nổi tiếng”.

Các cô gái nhìn họ bằng ánh mắt thù địch, đặc biệt là với Hiểu Tranh.

Hiểu Tranh bình tĩnh nhìn họ, chờ xem họ định giờ trò gì.

Cuối cùng, một cô gái rất giống với dáng vẻ của người đứng đầu hung hăng hỏi: “Hai đứa chúng mày là ai mà dám thân thiết với anh Joon Ho yêu quý của bọn ta”.

Da Woo nói: “Các người làm gì mà hung dữ thế? Tôi không thích nói cho các người biết, sao nào?”.

“Con ranh này, thích ăn đòn à? Dám ăn nói vô lễ với chị lớp trên?”.

“Chưa chắc các người đã dám đánh tôi, bởi vì tôi là Choi Da Woo. Ai đánh tôi thì anh Joon Ho sẽ tức giận. Các người cũng biết anh ấy là cao thủ Taekwondo chứ?”. Da Woo vênh mặt nói.

Các cô gái tròn mắt nhìn Da Woo.

Hiểu Tranh hiểu ý của Da Woo, cũng nói thêm vào: “Anh Joon Ho của các người mang họ gì?”.

“Điều đó mà cũng phải hỏi, dĩ nhiên bọn ta biết anh Joon Ho họ Choi”. Các cô gái tranh nhau trả lời.

“Da Woo của chúng tôi cũng họ Choi”. Hiểu Tranh cười và nói.

“Thế thì làm sao?”.

“Tôi nghĩ...”.

“Hà, không phải là...”. Cuối cùng, bọn họ cũng nghĩ ra.

Hiểu Tranh nhìn họ bằng ánh mắt khẳng định: “Các người đoán đúng rồi đấy. Da Woo là em gái của Choi Joon Ho. Nếu các người đối xử không tốt với cô ấy thì anh Joon Ho của các người sẽ tức giận. Chắc các người cũng biết anh ấy mà tức giận thì đáng sợ như thế nào rồi chứ?”.

Đúng vậy, anh ấy mà tức giận thì quả thực rất đáng sợ. Các cô gái lập tức quay ngoắt một trăm tám mươi độ, cô gái cầm đầu vội vàng lấy lòng Da Woo: “Vốn dĩ bọn chị không biết mà, không biết không có tội. Nếu đây là em gái ruột của anh Joon Ho thì dĩ nhiên cũng là em gái của bọn chị rồi. Chị sẽ đối xử thật thật tốt với em. Sau này, bọn chị còn có rất nhiều việc cần em giúp”.

Đúng là lũ ngốc. Da Woo lườm cho cô ta một cái.

“Sau này hãy tính”. Nói xong, Da Woo kéo tay Hiểu Tranh bước đi.

“Nhưng cô ta là ai?”. Một cô gái chỉ tay về phía Hiểu Tranh rồi nghi ngờ nói.

“Đúng vậy, người thân mật với anh Joon Ho nhất chính là cô ta, đáng ghét”.

“Lại còn mặt dày xử lý vết thương cho anh Joon Ho. Đúng là mày làm không? Tức chết đi được”.

Nhớ lại cảnh tượng chương mắt trên sân bóng, bọn họ bắt đầu dồn dập “công kích hành vi đáng ghét” của Hiểu Tranh.

“Con ranh đáng chết, không nói cho rõ ràng thì đừng có mong thoát khỏi tay bọn này”.

Xem ra không thể trốn tránh được. Hiểu Tranh quay người lại rồi nói: “Tôi phải nói gì đây”.

“A, mình biết rồi, chẳng phải nó là “học sinh trao đổi” mới đến sao?”. Một cô gái thốt lên như thể phát hiện châu lục mới vậy.

Thực ra trong số những người này, có vài người đã gặp Hiểu Tranh trong buổi meeting chào mừng. Chỉ có điều trời quá tối, Hiểu Tranh lại mặc đồng phục của trường nên không nhận ra. Bây giờ, thấy bạn của mình hét lên như vậy, lập tức nhận ra Hiểu Tranh. Xuất phát từ lòng đố kỵ với những người ưu tú hơn mình, thêm vào đó là cử chỉ thân mật của cô với Choi Joon Ho trên sân bóng, bọn họ lại càng thấy căm hận Hiểu Tranh hơn.

“Này, cảnh cáo mày, mày mà dám tranh anh Joon Ho của bọn ta thì đừng mong sống yên ổn ở đây”. Cô gái cầm đầu hung hăng uy hiếp Hiểu Tranh.

“Tôi tuyệt đối không có ý đó. Tôi chỉ muốn học thật tốt, chơi đàn thật hay”. Hiểu Tranh lạnh lùng đáp.

“Tốt nhất là như thế. Còn nữa, sau này mày đừng có mà thân mật với anh Joon Ho như thế, nếu không thì mày sẽ thảm hại lắm đấy, biết chưa?”. Sau khi cảnh cáo thêm một lần nữa, cuối cùng bọn chúng cũng đi. Trước lúc đi còn không quên nói với Da Woo: “Em gái yêu quý, sau này em nhớ giúp đỡ bọn chị nhé. Bọn chị rất cần em giúp đưa quà, đưa thư cho anh Joon Ho đấy...”.

“Đúng là một lũ đáng ghét. Sao chúng có thể học được ở trường trung học Seoul nhỉ?”. Da Woo nhìn họ hùng hổ bỏ đi rồi nghiêng răng nói.

Bạn đang đọc truyện *Adeline bên sợi dây đàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Cuộc gặp lãng mạn trong mưa

* Khu rừng hoang vu không một bóng người.

* Đột nhiên trời đổ mưa như trút nước.

* Cô gái đáng thương gõ cửa ngôi nhà nhỏ.

* Từ đó, câu chuyện tình yêu lãng mạn bắt đầu...

Thời tiết đã chuyển sang mùa thu, những cơn gió đêm se lạnh thổi nhẹ nhàng.

Vàng trắng lung linh lơ lửng trên bầu trời, ánh sáng dịu dàng bao trùm mặt đất, bao trùm ký ức xa của trường.

Ký ức xa nữ đắm chìm trong màu hồng phấn. Tường màu hồng phấn, rèm cửa hồng phấn in hình nhân vật hoạt hình ngộ nghĩnh. Ga trải giường hồng phấn. Ánh trăng nhẹ nhàng chiếu chéo qua cửa sổ vào phòng, khiến căn phòng vốn đã ấm áp lãng mạn mang thêm chút gì đó mờ ảo giống như trong cõi mộng mơ.

Hiểu Tranh mặc bộ váy ngủ màu xanh da trời, ngồi khoanh chân trên giường. Vì vừa mới tắm xong nên tóc vẫn còn ướt, trông cô thanh tú giống như một bông hoa sen còn vương những hạt sương long lanh.

Trên đùi cô là một chiếc hộp gỗ, trong đó có một tập phiếu chuyển tiền và bưu thiếp được xếp ngay ngắn, gọn gàng. Đối với cô, đó là những thứ quý giá nhất. Bởi vì, tất cả đều là của người tài trợ gửi cho cô.

Cô nhẹ nhàng nâng tập bưu thiếp ấy lên, bắt đầu lật xem từng tấm một: Có tấm bưu thiếp in hình nữ thần tự do được gửi từ Mỹ; bưu thiếp in hình cối xay gió được gửi từ Hà Lan; bưu thiếp in hình nhà hát opera Sydney là từ Australia... Mỗi năm đầu, cô đều nhận được bưu thiếp của người tài trợ gửi cho mình ở khắp mọi nơi trên thế giới. Nhưng về sau chỉ có phiếu chuyển tiền. Hiểu Tranh nghĩ có lẽ là vì anh ấy quá bận, không có thời gian. Đôi lúc còn thầm nghĩ: Anh ấy là một người như thế nào nhỉ? Vì sao anh ấy lại đi khắp mọi nơi trên thế giới? Nhưng cũng chỉ đoán mà thôi, không có câu trả lời chính xác. Bởi vì Hiểu Tranh gần như không biết gì về người tài trợ chưa từng gặp mặt này. Chỉ biết anh ấy họ Choi.

Hiểu Tranh nhẹ nhàng cất tập bưu thiếp và phiếu chuyển tiền vào hộp, sau đó lấy một tờ giấy viết thư được gấp rất gọn gàng, nhẹ nhàng mở ra, trên đó có một hàng chữ tiếng Hàn được cô viết rất cẩn thận. Đó là địa chỉ của người tài trợ mà cô đã thuộc lòng như lòng bàn tay.

Cùng ở một thành phố, cô đã đến đây một tháng rồi nhưng vẫn chưa gặp được người tài trợ mà mình ngày đêm mong nhớ. Hai nguyện vọng lớn nhất khi đến Hàn Quốc là theo học đàn tranh của giáo sư Hàn và gặp người tài trợ đều chưa thực hiện được. Hiểu Tranh cảm thấy rất buồn.

Nhưng chẳng phải mình đã ở thành phố này rồi sao? Cùng người tài trợ sống dưới một vùng trời, hít thở một bầu không khí, cảm giác không còn xa vời như trước đây nữa. Nỗi cô đơn, lo lắng, bất an khi ở nơi đất khách quê người cũng không khó chịu như mình tưởng tượng. Hiểu Tranh cẩn thận cất những thứ ấy đi rồi khẽ nằm xuống, mang theo niềm cảm kích và nỗi nhớ mong ấm áp đối với người tài trợ chìm vào giấc mộng.

Ánh trăng nhàn nhạt rọi vào phòng, mờ ảo giống như nụ cười trên khuôn mặt của Hiểu Tranh. . .

Con đường rợp bóng cây tĩn lạng uốn lượn theo thế núi. Hai bên đường là cây cối um tùm. Thời tiết đã sang thu, vì thế mà trong rừng cây xanh đã xuất hiện những mảng màu vàng và đỏ nhạt. Dưới ánh nắng rực rỡ, rừng cây giống như bức tranh màu nước xinh đẹp. Tuy nhiên, Hiểu Tranh không có tâm trạng để thưởng thức cảnh đẹp trước mắt. Bởi vì cô đã đi đi lại lại ở đây suốt cả một buổi chiều, vừa mệt vừa khát.

Con gió thu lành lạnh thổi qua, lá cây rung xào xạc, giống như đang cười nhạo sự ấu trĩ và bồng bột của Hiểu Tranh. Cô thở dài, bắt đầu cảm thấy hối hận vì hành động bồng bột của mình. . .

Hôm nay là chủ nhật. Cô đang luyện đàn trong phòng, bỗng nhiên ý nghĩ muốn đến chỗ ở của người tài trợ trào dâng trong đầu cô. Không tham vọng có thể gặp được người ấy, nhưng dù là nhìn thấy từ xa thôi cũng được, cũng có thể an ủi một chút trái tim đã khao khát từ lâu. Cô cầm địa chỉ, đi xe bus đến con đường này rồi đi tiếp. Vốn tưởng rằng chỉ cần đi theo con đường này là có thể nhìn thấy số nhà 136. Nhưng không ngờ mỗi tòa biệt thự ở đây đều có đường đi riêng, cách đoạn đường rợp bóng cây này một đoạn nữa. Hơn nữa khoảng cách giữa các tòa biệt thự cũng rất xa, vì thế cô không thể đi đến gần từng tòa để chắc chắn đâu là số nhà. Dĩ nhiên cũng không tìm thấy người tài trợ ở số nhà 136.

Nhưng dù sao thì đã đến đây rồi, ngẩng đầu ngược nhìn bầu trời, lúc này bầu trời vẫn còn trong xanh, ánh nắng chan hòa, không biết từ bao giờ mà trở nên u ám. Sắp mưa rồi sao? Cô chau mày. Hôm nay đi ra khỏi cửa không mang ô. Cô do dự một lúc, cuối cùng quyết định từ bỏ, hít một hơi thật sâu, bắt đầu đi về.

Nhưng Hiểu Tranh mới đi được mười phút, cách ngã tư một đoạn đường khá dài thì trời bỗng đổ cơn mưa. Làm thế nào bây giờ? Nếu cứ đợi mưa thế này thì chắc chắn sẽ bị cảm mất. Hiểu Tranh lo lắng nhìn xung quanh xem có chỗ nào có thể trú mưa được không.

Cô nhìn thấy một căn nhà gỗ nhỏ. Một căn nhà nhỏ nhắn, đơn sơ nằm lặng lẽ dưới bụi cây cách đó không xa. Đối với Hiểu Tranh lúc này, nó là chỗ trú mưa duy nhất.

Cô không nghĩ nhiều, lấy hai tay che đầu rồi chạy thật nhanh về phía căn nhà gỗ.

Nước mưa chảy xuống mái hiên, giống như một màn nước mờ ảo, đẹp đẽ đậm chất thơ. Nhưng những hạt mưa hắt nghiêng đã làm ướt sũng quần áo của Hiểu Tranh. Luồng gió lạnh thổi đến khiến cô bắt đầu run lên vì lạnh. Lạnh quá! Mái hiên hẹp không thể tránh mưa hắt vào người. Hiểu Tranh nhìn bộ quần áo ướt nhẹp của mình rồi thở dài.

Có lẽ. . . Bỗng nhiên cô quay người nhìn về phía cánh cửa nhỏ.

Hiểu Tranh thử đẩy cửa, nếu cửa không khóa thì hay biết mấy.

Nhưng cửa đã khóa. Hiểu Tranh thất vọng quay người lại, ngược nhìn bầu trời mưa mịt mù.

Tiếng động khe khẽ vang lên từ phía sau, Hiểu Tranh giật mình quay người lại.

Cánh cửa mở ra, để lộ một khuôn mặt đẹp trai nhưng vô cùng lạnh lùng.

Hiểu Tranh nhìn khuôn mặt khiến tất cả các nữ sinh mê đắm, ngạc nhiên đến sững người. Choi Joon Ho?!

Ánh mắt của anh thoáng chút nghi ngờ, rõ ràng là nhận ra cô. Anh nhìn trời mưa rồi nhìn bộ quần áo ướt sũng trên người cô, lạnh lùng nói: “Vào đi”.

Cô hơi do dự. Nhưng trời mưa to như thế này không thể tạnh ngay được. Cô hít một hơi thật sâu rồi bước vào nhà.

Trên sàn nhà sạch bóng là mấy chiếc gối nằm lán lóc, ở một góc nhà có một chiếc chăn màu trắng được gấp gọn gàng, cạnh đó là một giá sách nhỏ, trên đó có rất nhiều đĩa CD được xếp ngay ngắn. Trên chiếc bàn nhỏ giữa nhà là mấy cuốn tạp chí thời trang rất đẹp, đơn giản mà dễ chịu. Một căn nhà nhỏ thật ấm áp. Quả thực không thể tưởng tượng được phòng của một nam sinh mà lại sạch sẽ, gọn gàng như thế này.

Choi Joon Ho lấy một chiếc gối dựa vào tường, sau đó ngồi xuống. Thấy Hiểu Tranh có vẻ căng thẳng khi đứng ở cửa, anh chỉ tay xuống sàn nhà và nói: “Ngồi xuống đi”.

“Dạ? À, vâng ạ”. Hiểu Tranh vội vàng ngồi xuống, sau đó ngẩng đầu nói với anh: “Cảm ơn”.

Anh không đáp lại, chỉ im lặng hướng ánh mắt ra phía cửa sổ ngắm mưa.

Hiểu Tranh ngồi đó mà cảm giác rất không tự nhiên. Thân hình cao lớn của anh khiến không gian vốn đã nhỏ hẹp càng trở nên nhỏ hơn, nhỏ đến nỗi cô có thể ngửi thấy mùi hương trên người anh. Thoang thoang, phảng phất giống như mùi của cây cỏ, mang theo chút gì đó ấm áp. Bỗng nhiên cô thấy khó thở.

Trong không gian tĩnh lặng, cái lạnh của mùa thu bắt đầu ngấm vào người Hiểu Tranh, cô không tìm được run lên.

Anh đã phát hiện ra âm thanh rất nhỏ ấy, từ từ ngoảnh mặt lại nhìn cô.

Mái tóc đen bóng đã ướt đầm, mấy lọn tóc dính trên khuôn mặt thanh tú, càng tôn lên vẻ đẹp của Hiểu Tranh. Cô cởi chiếc áo khoác ướt sũng, chiếc áo sơ mi dài tay màu xanh da trời mỏng manh bên trong cũng ngấm nước, để lộ những đường nét gợi cảm của thiếu nữ.

Bỗng nhiên anh thấy tim mình đập rộn ràng. Anh vội quay mặt đi, sau đó với tay lấy bộ quần áo thể thao màu trắng trên chiếc chần đã được gấp gọn gàng đưa cho cô và nói: “Cái này, thay nó đi, nếu không sẽ bị cảm đấy”. Đột nhiên, Joon Ho thấy căng thẳng.

Hiểu Tranh ngạc nhiên nhìn anh rồi cầm lấy chiếc áo.

“Là áo của tôi, mau thay đi”.

Cô mở chiếc áo được gấp rất gọn gàng. Cái áo này... sao mà to thế? Nhìn dáng người to cao của anh rồi lại nhìn người mình, quả thực cô không thể tưởng tượng được trông mình sẽ như thế nào khi mặc nó.

Thấy cô vẫn hơi do dự, anh quay người và nói: “Tuy không được hợp cho lắm nhưng cứ mặc đi, nếu không sẽ cảm đấy”. Nói xong, anh đi ra ngoài.

Mặc dù khi nói anh vẫn tỏ ra rất lạnh lùng nhưng vì sao cô lại cảm nhận được sự quan tâm trong những lời nói ấy? Xem ra anh chàng lạnh lùng này cũng có lúc chu đáo, dịu dàng. Cô mỉm cười cảm kích rồi nhanh chóng mặc bộ quần áo thể thao ngoại cỡ của anh.

Khi anh quay trở lại, cô đã mặc xong. Tuy không có gương, không thể nhìn thấy dáng vẻ của mình lúc này nhưng cô có thể tưởng tượng được rằng chắc chắn trông rất buồn cười. Bởi cô nhìn thấy nụ cười ẩn hiện trên khuôn mặt lạnh lùng của anh, còn có một chút gì đó ngượng ngùng.

“Buồn cười lắm đúng không ạ? Chắc chắn là trông em lúc này giống cô bé mặc quần áo của mẹ”. Hiểu Tranh cười rồi tự chế nhạo mình.

Quả thực là trông cô vừa ngộ nghĩnh vừa đáng yêu. Anh không nhịn được cười. Tuy chỉ là khẽ cười nhưng không khí bắt đầu thân mật hơn rất nhiều.

Hiểu Tranh tò mò hỏi: “Căn nhà nhỏ này là của nhà anh ạ?”.

“Ừ”.

“Nhưng bình thường anh không ở đây đúng không?”. Hiểu Tranh ngắm nghía cách bài trí bên trong căn nhà, không có vẻ giống như có người thường xuyên sống ở đây, “Vậy thì căn nhà này...”.

“Đây là...”. Ánh mắt của Joon Ho bỗng trở nên u ám, “căn nhà bí mật của tôi và anh trai. Hồi nhỏ chúng tôi thường đến đây đọc sách, nghe nhạc”.

“Vậy à, hai anh em anh thân nhau thật đấy”. Hiểu Tranh ngưỡng mộ nói: “Bây giờ hai anh có thường xuyên đến đây không ạ?”.

Bây giờ? Khuôn mặt của anh ẩn chứa chút gì đó rất lạ: “Anh trai... sẽ không bao giờ đến đây nữa”.

“Vì sao ạ?”. Hiểu Tranh ngạc nhiên nhìn anh.

Bỗng nhiên sắc mặt của anh khác hẳn, trông anh rất đau khổ. Anh im lặng một lúc rồi chậm rãi nói: “Bởi vì anh trai tôi đã không còn trên cõi đời này nữa”.

Không biết vì sao, trước mặt cô gái Trung Quốc này anh lại nói ra chuyện quá khứ đau khổ mà từ trước tới nay anh không bao giờ muốn nhắc đến.

Hà? Hiểu Tranh tròn mắt không nói được lời nào.

“Vi cứu tôi mà anh ấy đã bị xe đâm chết. Anh ấy sẽ không bao giờ đến đây nữa”. Ánh mắt của anh hơi tê dại, đôi môi mím chặt đang run lên.

Hiểu Tranh nhìn anh, bỗng nhiên cô cảm thấy buồn. Chắc chắn là anh rất đau khổ. Cô có thể cảm nhận được nỗi đau đớn của anh. Nỗi đau mất đi người thân yêu nhất suốt đời cô không bao giờ quên. Có lẽ sự lạnh lùng của anh là vì cái chết của anh trai?

“Chắc anh buồn lắm?”. Hiểu Tranh khẽ nói: “Nếu là em thì em cũng sẽ rất buồn...”.

“...”. Đôi môi của anh mấp máy nhưng không nói gì, bàn tay vì nắm quá chặt hằn lên những đường gân xanh.

“Nhưng”. Hiểu Tranh nói tiếp: “Anh đừng buồn nữa, chắc chắn anh trai anh ở trên trời không muốn anh buồn như thế này đâu”.

Cái gì? Anh kinh ngạc nhìn Hiểu Tranh. Khuôn mặt của cô thật dịu dàng. Cô lặng lẽ nhìn anh, ánh mắt ẩn chứa sự quan tâm và khích lệ.

“Chắc chắn là anh trai anh rất yêu anh. Dù đã sang thế giới bên kia, anh ấy cũng hy vọng anh được sống hạnh phúc. Nếu anh đau lòng như thế này thì anh ấy sẽ không yên lòng đâu. Vì thế anh phải vui lên, phải sống thật hạnh phúc, như thế anh trai ở trên trời mới yên lòng. Cố gắng sống vui vẻ mỗi ngày, đó mới là cách tốt nhất để tưởng nhớ anh ấy”.

Giọng nói của cô rất dịu dàng, nhưng trong lời nói ấy ẩn chứa sự kiên định khiến anh không thể không tin.

“Thật... vậy sao?”.

“Dĩ nhiên là thật rồi”. Cô nhìn anh bằng ánh mắt khẳng định, sau đó mỉm cười nói: “Anh biết không? Em đã mất bố mẹ từ hồi học tiểu học. Trước lúc lâm chung, mẹ nói với em, mẹ muốn em nhất định phải kiên cường lạc quan, nhất định phải sống thật hạnh phúc. Mẹ và bố sẽ ở trên trời dõi theo em. Em đã khắc sâu những lời nói ấy trong lòng, cố gắng sống thật vui vẻ. Em muốn bố mẹ ở trên trời sẽ mỉm cười khi thấy em. Anh cũng nên làm như vậy. Nếu anh trai của anh đã hy sinh bản thân mình để cứu anh thì đó là bởi vì anh ấy nghĩ rằng anh xứng đáng để anh ấy làm như vậy. Vì thế, anh càng phải vì anh ấy mà sống thật tốt”.

Anh nhìn Hiểu Tranh bằng ánh mắt kinh ngạc. Cô ấy... là trẻ mồ côi? Nhưng cô ấy chưa bao giờ cho mình cảm giác ấy.

“Hãy quên những nỗi đau đón giày vò ấy đi, vui vẻ sống từng ngày”. Cô dịu dàng nhìn anh.

Anh nhìn cô rất lâu mà không thể rời mắt được.

Một cảm giác mơ hồ như đã từng quen trong cái khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau...

Mưa rơi mãi không ngừng. Hai người ngồi trong căn nhà nhỏ tâm sự với nhau, chia sẻ những ký ức thời thơ ấu và những chuyện vui vẻ trong quá khứ.

Đêm mưa thu lạnh lạnh, nhưng trái tim đóng băng biết bao nhiêu năm nay của Joon Ho đã bắt đầu tan chảy...

Ánh nắng đầu tiên le lói sau cơn mưa, không khí rất trong lành và tươi mát.

Hiểu Tranh thức dậy từ rất sớm. Khi mở mắt, cô nhìn thấy Joon Ho thường ngày vẫn lạnh lùng đang ôm tay mình ngủ như một đứa trẻ. Cô mỉm cười, nhẹ nhàng bỏ tay ra, sau đó lấy một chiếc gối đặt vào lòng anh.

Tuy hôm nay là ngày nghỉ nhưng vẫn phải tập đàn. Hơn nữa giáo sư Hàn vẫn chưa nhận lời hướng dẫn cho cô. Cô đắp chăn cho Joon Ho, pha cốc nước chanh đặt trên bàn, quyết định quay về trường.

Trên đường đi.

Hôm nay là cuối tuần, đường phố rất đông đúc. Seoul là một thành phố trẻ trung, khắp nơi đều là cảnh sắc rực rỡ, cả thành phố chìm trong không khí sôi động, tràn đầy sức sống.

Hiểu Tranh đi trong dòng người. Cô bị thu hút bởi cảnh sắc trước mắt mình. Đến đây lâu như vậy rồi mà chưa đi dạo phố lần nào, cũng chưa nếm thử những món ăn truyền thống của Hàn. Chắc ngon lắm. Hiểu Tranh nghĩ mãi nghĩ mãi, không kìm được đi về phía một quán ăn nhỏ bên đường, nhìn những món ăn bình dân mang đậm phong vị của Hàn Quốc, trông chúng thật hấp dẫn.

Tuy cô không phải là một cô gái hay ăn vặt nhưng người nào đã đến Hàn Quốc thì đều bị thu hút bởi văn hóa ẩm thực nơi đây.

Ôi! Thơm quá.

Hiểu Tranh bước lên trước: “Oa, thịt nướng”.

Hiểu Tranh đã sớm biết thịt nướng của Hàn Quốc rất nổi tiếng. Lần này thì được nhìn tận mắt. Cô ngạc nhiên nhìn chủ cửa hàng nướng từng miếng thịt đã ướp đầy đủ gia vị trên lò, sau đó cuốn với rau diếp, lá vừng. Khi ăn chấm với tương ớt hoặc tương đậu nành.

Trông chúng thật ngon mắt. “Cô gái, cô cũng muốn một suất chứ?”. Chủ cửa hàng hỏi.

“Vâng ạ”. Hiểu Tranh cũng cảm thấy đói bụng. Cô chọn một chỗ ngồi gần cửa sổ. Cửa hàng này có tấm cửa kính rất lớn, có thể nhìn thấy khung cảnh đường phố, rất đẹp. Hiểu Tranh ngồi xuống, lặng lẽ ngắm nhìn đường phố.

Người qua lại tấp nập như con thoi. Những người trẻ tuổi trong những bộ quần áo đủ màu thời trang đi đi lại lại. Thế giới thật tươi đẹp, mọi thứ đều rất giản đơn.

“Thịt nướng của cô đây”.

Giọng nói của nhân viên phục vụ kéo Hiểu Tranh ra khỏi cảnh sắc bên ngoài cửa sổ: “Vâng, cảm ơn”.

Một suất thịt nướng rất thơm. Một cốc rượu sochu nhỏ. Một đĩa kim chi. Còn có một miếng bánh điểm tâm.

Thật phong phú, vừa thơm vừa đẹp mắt. Hiểu Tranh cầm đũa nếm thử.

Ăn xong, cô quay về trường. Đường phố vẫn rất đông đúc.

Hiểu Tranh bước trên con đường về trường, nhưng không biết vì người quá đông hay đất nước Hàn Quốc quá nhỏ mà ngay cả đi bộ cũng tắc đường.

Cô chỉ có thể đi theo dòng người mà không biết sẽ đi về đâu.

Đây là một con ngõ dài, hai bên là những căn nhà dân cũ kỹ. Con ngõ vắng vẻ một cách lạ thường, khiến Hiểu Tranh cảm thấy hơi sợ hãi.

Đây là đâu? Phải đi về trường thế nào đây?

Hiểu Tranh lấy lại bình tĩnh, bắt đầu ngắm nhìn bức tường hai bên. Nơi đây cách trường học không xa nữa. Sau khi phát hiện điều ấy, cô mới cảm thấy yên tâm hơn một chút. Cô thầm nghĩ: Chắc ra khỏi con ngõ này là có biển chỉ đường. Vì thế cô quyết định đi hết con ngõ này rồi tính.

Hiểu Tranh sắp đi hết con ngõ thì bỗng nhiên cánh cửa của một nhà có đề biển vũ trường mở ra, mấy tên trông giống như côn đồ bước ra khỏi đó. Hiểu Tranh hốt hoảng dừng bước.

“Chao ôi, hôm nay thật may mắn, vừa ra cửa đã gặp một em nữ sinh xinh đẹp”. Một tên nhuộm tóc vàng chóc nhìn Hiểu Tranh từ đầu đến chân với ánh mắt rất háo sắc.

“Nhìn em nó kìa. Ha ha, đúng là một mỹ nhân”.

“Oa oa, đồng phục trường nữa kìa, trường trung học Seoul đấy, đúng là người đẹp tài sắc vẹn toàn”.

Chúng cười ha hả, sau đó nháy mắt với nhau, cùng tiến về phía Hiểu Tranh.

Thật buồn nôn. Hiểu Tranh lườm chúng, muốn bước thật nhanh qua chỗ chúng.

Nhưng một tên có hình xăm trên cánh tay, miệng nhai kẹo cao su đã dang tay chắn trước mặt Hiểu Tranh.

“Em gái, có muốn đi chơi với bọn anh không?”. Khuôn mặt với nụ cười xấu xa bắt đầu áp sát Hiểu Tranh, mùi hôi của thuốc lá phả vào mặt cô.

Hiểu Tranh vội lùi ra sau một bước.

“Hôm nay thời tiết rất đẹp, đi chơi đi mà, bọn anh nhất định sẽ chăm sóc em thật tốt”. Tên tóc vàng đứng chặn phía sau, không để Hiểu Tranh có đường lùi.

“Các người muốn làm gì?”. Hiểu Tranh cảnh giác nhìn chúng.

“Làm gì ư? Chỉ muốn thân mật với em một chút thôi mà”. Nói xong bọn chúng cười rất đều giả.

“Lũ khốn, các người mau tránh ra, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát”. Hiểu Tranh tức đến tím cả mặt.

“Em hét đi, hét đi, xem có ai đến cứu em không?”.

“Tôi báo cảnh sát thật đấy, các người mà không đi, cảnh sát sẽ đến bắt các người”.

“Ha, định dọa bọn này à. Đừng có ngốc nghếch nữa cô em. Hôm nay cảnh sát ở Seoul không rồi đâu”. Một tên côn đồ chế nhạo cô. Hừ, đừng tưởng côn đồ không xem thời sự. Vừa nãy xem ti vi mới biết, vì cuộc diễu hành mà gần như tất cả cảnh sát trong thành phố đều được điều động để duy trì trị an. Vì thế bây giờ là cơ hội tốt cho bọn chúng hành động.

“Các người...”. Hiểu Tranh phẫn nộ nhìn những tên côn đồ đáng ghét vây quanh mình nhưng không biết phải làm thế nào.

“Cô em biết điều thì ngoan ngoãn đi theo bọn anh, bọn anh sẽ chăm sóc em chu đáo”. Một tên đã đưa tay ra, định vuốt má Hiểu Tranh.

“Đừng”. Hiểu Tranh sợ quá ngoảnh mặt đi.

Đúng vào lúc nguy cấp nhất, bỗng nhiên phía sau vang lên một giọng nói lạnh lùng: “Lũ khốn”.

Tên côn đồ đang định vuốt má Hiểu Tranh vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra thì đã bị giáng một cú đấm ngã lăn ra đất.

Một cánh tay nhanh chóng kéo Hiểu Tranh ra khỏi vòng vây của lũ côn đồ. Hiểu Tranh vội quay đầu lại, một khuôn mặt vô cùng đẹp trai, lạnh lùng xuất hiện trước mắt cô.

Choi - Joon - Ho! Vị cứu tinh bất ngờ xuất hiện chính là Choi Joon Ho, người đã ở cùng cô suốt đêm hôm qua trong căn nhà gỗ nhỏ.

Hiểu Tranh vui mừng nhìn anh. Vì sao mỗi lần cô rất rất cần sự giúp đỡ thì anh đều xuất hiện rất đúng lúc? Khi các nữ sinh trong trường bắt nạt cô cũng vậy, khi trú mưa ở căn nhà gỗ cũng vậy, hôm nay cũng vậy.

“Chúng ta mau đi thôi”. Anh nói vài lời với cô rồi kéo tay cô chạy đi.

“Muốn đi ư? Không dễ dàng như thế đâu. Thằng ranh con, dám xen vào chuyện của ông mày. Mày chán sống rồi đúng không?”. Mấy tên côn đồ lấy lại tinh thần, gườm gườm nhìn Joon Ho, ánh mắt đầy phẫn nộ.

Joon Ho cười lạnh lùng rồi nói: “Tôi muốn đi đây, mấy người ngăn được không?”.

“Thằng này điên thật rồi, các anh em, ra tay thôi”. Mấy tên côn đồ cùng xông lên.

Làm thế nào bây giờ? Hiểu Tranh thấy rất lo lắng. Tuy anh rất lợi hại nhưng bọn chúng đông như vậy...

Joon Ho lao về phía những tên côn đồ ấy, tung một cú đấm khiến một tên ôm mặt kêu gào thảm thiết. Sau đó, anh sử dụng cả tay lẫn chân, cú đấm đá nào cũng rất mạnh, chẳng bao lâu, mấy tên côn đồ đều ngã lăn ra đất.

“Mẹ kiếp, hôm nay thật xui xẻo, gặp đúng cao thủ”. Một tên nằm dưới đất rên rỉ. Hắn thảm kêu gào: Chắc hẳn thằng này đã luyện Taekwondo.

“Cút mau, nếu để cho tôi nhìn thấy các người một lần nữa thì tôi sẽ đánh gãy chân”. Giọng nói lạnh lùng của Joon Ho khiến những tên nằm dưới đất run lên cầm cập.

“Cút ngay đây, cút ngay đây”. Chúng vừa bò vừa chạy, trông rất thảm hại.

“Thì ra võ công của anh lợi hại như vậy”. Hiểu Tranh nhìn Joon Ho bằng ánh mắt ngưỡng mộ, vui vẻ mỉm cười với anh rồi thật lòng nói: “Thật sự rất cảm ơn anh. Có điều thật trùng hợp, vì sao lần nào cứu tính của em cũng là anh nhỉ?”.

Trùng hợp sao? Thực ra... trong đám đông hỗn loạn lúc này, anh đã chú ý đến hình bóng của cô. Chỉ có điều, anh sẽ không bao giờ nói điều đó. Anh liếc nhìn cô, chậm rãi nói: “Nhưng vì sao mỗi lần anh nhìn thấy em đều thảm hại như thế?”.

Ặc... cô tròn mắt nhìn anh, không còn gì để nói.

Cuối cùng, nụ cười mà anh cố gắng kìm nén đã nở trên khóe môi của anh. Anh nháy mắt với cô, không nhịn được cười: “Đi thôi, cô nàng xui xẻo”.

Anh chàng này... Cô lườm anh một cái, không nhịn được cười: “Đi thôi, cứu tính”.

Hai người sánh vai đi ra khỏi con ngõ đơn sơ. Ánh hoàng hôn rọi chiếu, bóng hai người đổ dài trên đường.

“Xin lỗi, giáo sư Hàn không tiếp khách, xin cô hãy về đi”.

Cánh cửa đóng sầm trước mặt khiến trái tim của Hiểu Tranh như rơi xuống vực sâu thăm thẳm.

Rốt cuộc phải làm thế nào thì giáo sư Hàn mới tiếp nhận mình đây. Không gặp mặt thì làm sao có thể biết được tài năng của mình có thể khiến cô ấy lay động? Vậy thì mình đến Hàn Quốc là vì cái gì. Hiểu Tranh gục đầu vào cánh cửa kính nhà giáo sư Hàn, không kìm được nước mắt.

Rất lâu sau đó cô mới lấy lại bình tĩnh, lê thân thể mệt mỏi về trường. Hình bóng của cô dưới ánh chiều tà mới cô đơn làm sao, nước mắt gần như nhấn chìm khuôn mặt thanh tú của cô.

“Hiểu Tranh?”. Đột nhiên một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai. “Sao em lại ở đây một mình thế này? Em... khóc à?”. Giọng nói ấy run run.

Cô ngược mắt nhìn, một bàn tay dịu dàng nhẹ nhàng lau nước mắt trên khóe mi của cô, sau đó ôm cô vào lòng. Vòng tay của anh thật chặt, thật ấm áp.

“Chul Kang, cô ấy vẫn không chịu gặp em. Em đến Hàn Quốc là để gặp cô ấy, để học đàn tranh. Nhưng cô ấy không muốn gặp em. Em phải làm thế nào? Phải làm thế nào bây giờ?”. Hiểu Tranh nói nghẹn ngào trong nước mắt.

“Em đừng buồn, mọi chuyện sẽ tốt đẹp cả thôi. Chúng ta sẽ dùng sự chân thành để thuyết phục cô ấy. Nhiệm vụ của em bây giờ là luyện đàn thật tốt, chuẩn bị sẵn sàng để gặp cô ấy, được không?”. Chul Kang vừa nói vừa vuốt tóc cô.

“Chúng ta về thôi, nhìn em khóc giống như gấu trúc nhỏ vậy, rất giống với quốc bảo của Trung Quốc”.

“Đáng ghét”. Hiểu Tranh bật cười.

Bóng hai người đổ dài dưới ánh chiều tà. Dường như dưới ánh nắng vàng nhạt ấy là những nốt nhạc say đắm lòng người.

Ánh đèn nhân nhạ dịu dàng chảy xuống căn phòng màu xanh da trời nhạt.

Chul Kang nằm trên giường, đọc những tư liệu về giáo sư Hàn mà khó khăn lắm anh mới tìm thấy được. Cô ấy sống một mình? Anh chau mày, lẩm nhẩm: Chả trách mà trước đây cô ấy lạnh lùng từ chối Hiểu Tranh, có lẽ là một người tính cách cổ quái. Vậy thì phải thuyết phục cô ấy như thế nào đây?

Một hàng chữ đập vào mắt anh: Vì sống ở Trung Quốc nhiều năm nên đặc biệt thích...

Ánh sáng của niềm vui lóe lên trong mắt anh, một ý nghĩ cũng bắt đầu được định hình rõ nét.

Có lẽ làm như vậy sẽ có hiệu quả. Anh mỉm cười nhìn lại hàng chữ đã khơi dậy linh cảm trong lòng mình...

Tại nhà giáo sư Hàn.

Trong căn phòng yên ắng, chỉ có một cô gái đang dọn vệ sinh.

Bỗng nhiên, cánh cửa tầng trên mở ra, một người phụ nữ trong bộ sườn xám lụa trắng thêu hoa bước ra. Đó là một người phụ nữ khoảng bốn, năm mươi tuổi. Tuy trên khuôn mặt có những vết tích của năm tháng nhưng vẫn có thể nhận ra dung nhan tuyệt mỹ thời còn trẻ. Cô ấy búi tóc, gài một chiếc trâm lịch, đơn giản, toàn thân toát lên vẻ tao nhã giống như một phụ nữ Trung Quốc đài các điển hình.

Cô chậm rãi bước xuống cầu thang, sau đó nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế trước bàn uống nước.

“Đây là cái gì?”. Cô nhìn thấy chiếc hộp đựng đồ ăn tinh xảo trên bàn, tò mò không thôi.

Cô gái đang lau cửa kính vội vàng nói với cô: “Dạ buổi sáng do một cậu nam sinh mang đến ạ”.

“Cậu nam sinh nào?”.

Cô gái ngừng tay, phấn khích nói: “Một cậu nam sinh rất đẹp trai, khoảng mười bảy, mười tám tuổi gì đó ạ, trông cậu ấy rất dịu dàng”.

Vậy sao? Cô khẽ nói: “Cậu ta có nói tên hay để lại lời nhắn gì không?”.

Cô gái lắc đầu.

Cô ấy không nói gì nữa, nhẹ nhàng mở chiếc hộp, chỉ thấy những chiếc bánh sủi cảo hấp đáng yêu, mũm mĩm được xếp gọn gàng trong hộp thủy tinh giữ nhiệt đặc biệt. Lớp vỏ mỏng trong suốt đến nỗi gần như có thể nhìn thấy nhân bên trong. Bánh sủi cảo hấp của Bắc Kinh, một trong những món ăn mà cô thích nhất. Cô cảm thấy rất ngạc nhiên, dường như người này rất hiểu sở thích của cô. Nhưng rốt cuộc đó là một người như thế nào?

Trên nắp của hộp thủy tinh còn có một tấm bưu thiếp nhỏ xinh. Cô nhẹ nhàng mở nó ra, bên trong là một hàng chữ rất thanh thoát, ngay ngắn: Chỉ là chút thành ý nhỏ, mong giáo sư Hàn đừng từ chối. Học trò Shin Chul Kang.

Shin Chul Kang? Cô khẽ đọc cái tên này. Cô chắc chắn mình không quen người này. Nhưng, cảm giác có lẽ đây là một chàng trai rất lễ phép. Cô nở nụ cười hiếm thấy. Tuy không biết chàng trai này có dụng ý gì, nhưng chắc là không có ác ý? Nhìn những chiếc bánh sủi cảo đáng yêu khiến người ta không thể rời mắt, cô không kìm được mở nắp hộp...

Ngày thứ hai là sữa đậu nành và quẩy.

Ngày thứ ba là mì Sơn Đông.

Cuối cùng, cô không thể kìm được nữa: “Su Jeen, nếu lần sau cậu nam sinh ấy đến thì hãy nói với cậu ta là tôi muốn gặp cậu ta”.

...

“Chính cậu đã mang đồ ăn đến cho tôi sao?”. Giáo sư Hàn mặc bộ sườn xám lụa màu xanh đen, trang nhã ngồi trên ghế sofa. Ngón tay thon dài chỉ về phía hộp thức ăn trước mặt. Đôi mắt đẹp nhưng đã xuất hiện nếp nhăn của cô nhìn về phía Chul Kang đứng trước mặt mình.

Ẩn trong vẻ tao nhã, lịch sự là khí chất của quý tộc, có vẻ là một cậu bé xuất thân danh giá. Nhưng toàn thân cậu ta lại toát lên vẻ dịu dàng và thân thiện. Những chàng trai như thế này không nhiều. Ánh mắt của cô ẩn chứa vẻ tán thưởng.

“Đúng vậy, học trò tên là Shin Chul Kang”. Chul Kang lễ phép chào rồi mỉm cười nói.

Giáo sư Hàn khẽ gật đầu, mỉm cười nói: “Cậu ngồi đi”.

Su Jeen đứng cạnh không khỏi tròn mắt ngạc nhiên. Cô làm việc ở đây ba năm rồi, nhưng chưa bao giờ thấy giáo sư Hàn ôn hòa, thân thiện như thế.

“Chúng ta không quen nhau, vì sao cậu lại mang đồ ăn Trung Quốc đến cho tôi?”.

Cô hỏi rất thẳng thắn, chỉ có điều thái độ rất ôn hòa. Điều đó khiến Chul Kang cảm thấy yên tâm. Anh mỉm cười, anh không có ý định giấu giếm ý đồ của mình trước mặt một người thông minh như thế này: “Dạ không dám giấu giáo sư, học trò có chuyện muốn nhờ giáo sư”.

Giáo sư Hàn Âm Ái mỉm cười, quả nhiên trên đời này không ai cho không ai cái gì.

“Cậu tưởng rằng làm như vậy tôi sẽ đồng ý với thỉnh cầu của cậu sao?”. Giáo sư bình thản nói.

Chul Kang lặng lẽ nhìn giáo sư Hàn: “Lời thỉnh cầu của em rất đơn giản, ở đây có một cuốn băng ghi âm, cô nghe thử rồi hãy quyết định ạ”.

“Em chỉ muốn cô bớt chút thời gian gặp một người bạn của em”.

Vậy sao? Giáo sư Hàn Âm Ái ngạc nhiên nhìn Chul Kang, thầm nghĩ: Cậu ta tìm đủ mọi cách lấy lòng mình, thì ra là vì một người bạn?

Giáo sư Hàn nhìn chàng trai trước mặt mình. Nét mặt của cậu ta rất chân thành, trong sự chân thành ấy còn ẩn chứa chút gì đó rất khẩn thiết. Bỗng nhiên cô thấy xúc động. Cô đưa băng ghi âm cho cô gái đứng cạnh. Cô gái đặt cuộn băng vào chiếc máy ghi âm cổ điển, tình xáo, được làm từ bạc rồi ấn nút play.

Tiếng đàn tranh du dương, trầm bổng vang lên từ chiếc máy ghi âm nhỏ nhắn, đẹp đẽ. Tiếng đàn lúc thì gấp gáp, lúc lại trầm lắng, dường như có rất nhiều câu chuyện nhưng không thể nói hết được. Có lẽ đây là một người chơi đàn tranh có rất nhiều tâm sự.

Giáo sư Hàn có cảm giác một sợi dây vô hình trong lòng mình khẽ rung lên, có lẽ nào con người này có tâm sự giống mình? Hình ảnh bản thân năm ấy hiện về trong ký ức...

“Ngày mai hãy đưa bạn của cậu đến gặp tôi”. Nói xong, cô quay người đi vào thư phòng.

Giáo sư Hàn ngồi trên chiếc ghế làm từ gỗ trắc, lặng lẽ ngắm nhìn cô gái Trung Quốc trước mắt mình: Một cô gái trông rất thanh tú, thông minh, nhưng một người phụ nữ có khả năng quan sát nhạy bén như cô dường như cảm nhận được ngọn lửa trong đôi mắt tưởng chừng như yên bình ấy. Ngọn lửa bùng cháy ấy là vì cái gì? Bỗng nhiên, cô thấy có chút hứng thú với cô gái này.

“Em đến từ Trung Quốc à?”.

“Vâng ạ. Em là Tần Hiểu Tranh”. Hiểu Tranh ngẩng đầu nhìn cô rồi đáp lại một cách ngắn gọn. Dĩ nhiên, cô cũng nhận cơ hội này ngắm nhìn giáo sư Hàn.

Hôm nay, giáo sư mặc bộ sườn xám màu đỏ đậm, khoác chiếc khăn màu đen, trông rất tao nhã. Những đường nét trên khuôn mặt cô rất hoàn mỹ, mặc dù đã có rất nhiều nếp nhăn nhưng vẫn không mất đi vẻ đẹp vốn có. Chỉ có điều, khi cô không nói chuyện, khóe môi hơi chùng xuống, toát lên vẻ gì đó rất lạnh lùng.

“Nghe nói em muốn gặp tôi. Vì sao vậy?”.

Hiểu Tranh thấy tim mình đập rộn ràng. Cô khẽ hít thật sâu, cố gắng lấy lại bình tĩnh: “Khi còn ở trong nước, em nghe nói giáo sư là nghệ sĩ đàn tranh xuất sắc nhất thế giới, vì thế em rất muốn học đàn tranh của giáo sư”.

Xuất sắc nhất? Giáo sư Hàn Âm Ái có chút ngạc nhiên. Cô khẽ lắc đầu, lạnh lùng nói: “Nói tôi là nghệ sĩ đàn tranh xuất sắc nhất tôi thật không dám nhận. Hơn nữa, chẳng phải lần trước tôi đã nói với em là tôi không nhận học sinh nữa rồi sao?”.

“Em biết ạ, nhưng...”. Hiểu Tranh bậm môi, tha thiết nói: “Giáo sư có thể phá lệ được không ạ? Khó khăn lắm em mới đến được Hàn Quốc, em đã phải cố gắng hết sức mới trở thành học sinh trao đổi Trung – Hàn. Thực sự em rất thành tâm, rất thành tâm muốn học đàn tranh của giáo sư. Em xin hứa với giáo sư, nhất định em sẽ học hành thật chăm chỉ, thật chăm chỉ. Cô có thể phá lệ nhận em được không ạ?”.

Hiểu Tranh nói rất tha thiết, rất thành khẩn. Giáo sư Hàn bắt đầu có chút động lòng, nhưng cô vẫn cần hiểu thêm về cô gái này.

“Tôi rất tò mò không biết vì sao em lại muốn học đàn tranh? Đàn piano hoặc violon có sức ảnh hưởng sâu rộng hơn, chẳng phải sẽ dễ dàng nổi tiếng hơn sao?”

Hiểu Tranh cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi nhìn thẳng vào mắt giáo sư Hàn, chân thành nói: “Mẹ em là nghệ sĩ đàn tranh, vì thế ngay từ khi còn rất nhỏ, em đã theo mẹ học đàn tranh. Có lẽ hồi ấy em học đàn tranh chỉ đơn thuần vì thấy có hứng thú. Nhưng năm tám tuổi, em bắt đầu có mục tiêu mới”. Nói đến đây, bỗng nhiên cô ngừng lại. Nhớ đến mẹ, cô thấy mắt cay cay.

Giáo sư Hàn Âm Ái đã bị cuốn hút bởi những lời nói ấy. Cô chăm chú chờ đợi những lời nói tiếp theo của Hiểu Tranh.

Hiểu Tranh im lặng một lúc rồi mới khẽ nói: “Năm em tám tuổi, bố mẹ em đã qua đời vì tai nạn giao thông”. Giọng nói của cô nghẹn ngào.

Giáo sư Hàn Âm Ái tròn mắt ngạc nhiên, cô không thể ngờ rằng Hiểu Tranh là trẻ mồ côi.

“Trước lúc lâm chung mẹ em đã dặn em nhất định phải học đàn tranh, sau này trở thành nghệ sĩ đàn tranh ưu tú, gìn giữ và phát triển nghệ thuật đàn tranh, loại hình nghệ thuật văn hóa dân tộc đặc sắc. Em ghi nhớ những lời mẹ nói, chưa một phút nào dám quên. Nhưng muốn học tốt đàn tranh, không thể chỉ dựa vào sự nỗ lực của bản thân, cần có sự hướng dẫn của một giáo viên ưu tú. Vì thế em không quản ngại nghìn trùng xa xôi tới đây. Cô có thể hiểu được nỗi lòng của em không ạ? Nếu cô từ chối em thì làm sao em có thể trở thành nghệ sĩ đàn tranh ưu tú? Làm sao em có thể phát huy đặc sắc của nghệ thuật đàn tranh? Làm sao em còn mặt mũi nào để nhìn người mẹ quá cố của mình?”.

Nước mắt trào dâng trong mắt cô, nhưng đôi mắt ấy rất sáng, ánh sáng của ngọn lửa.

Giáo sư Hàn nhìn Hiểu Tranh một lúc lâu rồi nói: “Tôi là một người rất khó tính, vô cùng nghiêm khắc, thậm chí là hà khắc với học sinh, em không sợ sao?”

Gì cơ ạ? Hiểu Tranh ngây người một lúc. Dường như cô đã cảm nhận được một tia hy vọng, nụ cười dần dần nở trên khóe môi của cô. Cô kiên định nói: “Người ta thường nói thầy nghiêm mới có trò giỏi. Yêu cầu của cô càng nghiêm thì càng có lợi cho việc nâng cao kỹ thuật chơi đàn của em”.

Giáo sư Hàn không kìm được mỉm cười. Lúc cô ấy cười trông thật đẹp, Hiểu Tranh bị cuốn hút bởi nụ cười ấy.

Giáo sư Hàn im lặng một lúc rồi nói với Hiểu Tranh: “Vậy thì thứ bảy hàng tuần em đến học nhé”.

Giờ cơ à? Hiểu Tranh tròn mắt vì bất ngờ và vui mừng. Giáo sư bảo mình đi học? Điều đó có nghĩa là cô ấy đã thu nhận mình? Trời ơi! Niềm vui quá lớn lao không thể kiềm chế được, cô chỉ muốn nhảy lên vì sung sướng.

“Cảm ơn giáo sư, cảm ơn cô đã nhận em. Thực sự em không biết phải bày tỏ lòng biết ơn của mình với cô như thế nào”. Dường như chỉ có nói cảm ơn không ngừng mới có thể bày tỏ được một chút niềm cảm kích trong lòng Hiểu Tranh.

“Em không cần cảm ơn cô”. Giáo sư Hàn gật đầu mãn nguyện: “Em khiến cô trở về với những năm tháng thanh xuân. Nhưng may mắn là cô giáo của cô dễ dàng tiếp nhận cô. Nếu nói cô giáo của cô đã làm nên thành công của cô ngày hôm nay, vậy thì hôm nay cô cũng dùng cách thu nhận em để báo đáp cô ấy. Coi như là cô cống hiến chút công sức vì sự phát triển của nghệ thuật đàn tranh”.

Ánh nắng mặt trời mềm mại, gió thu se lạnh, những bông hoa hồng trắng mỉm cười dưới ánh nắng ấm áp.

Hiểu Tranh cũng cười tươi như hoa. Cô không thể kiềm chế được niềm phấn khích của mình, cô bám chặt lấy cánh tay của Chul Kang và nói: “Anh biết không? Giáo sư Hàn bảo em thứ bảy đến học. Hơn nữa, cô ấy còn cười với em nữa. Anh không biết đâu, lúc cô ấy cười, thực sự rất đẹp...”.

Chul Kang nhìn Hiểu Tranh phấn khích đến nỗi khoa chân múa tay, thở dài mãn nguyện. Nếu có thể khiến cô ấy lúc nào cũng tươi cười như thế này thì anh nguyện làm tất cả mọi việc.

“Chul Kang, thực sự em rất vui, rất vui...”. Hiểu Tranh nắm tay Chul Kang, vừa cười vừa nhảy, “Anh có biết không? Em có cảm giác chưa bao giờ mình vui như thế này. Thật đấy, bây giờ em thấy rất hạnh phúc, hạnh phúc chết đi được...”.

Mái tóc mềm như lụa của cô theo con gió nhẹ nhàng bay vào mặt anh, làm lay động trái tim của anh. Nơi được cô chạm vào cũng nóng đến nỗi sắp bùng cháy...

Chul Kang lặng lẽ ngắm nhìn nụ cười như đóa trẻ của Hiểu Tranh, chỉ mong sẽ có một ngày được nắm tay cô ấy...

Bạn đang đọc truyện *Adeline bên sợi dây đàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Sự lựa chọn của tình yêu

* Cây thông Noel lấp lánh.

* Pháo hoa rực rỡ, chói mắt.

* Những người yêu nhau.

* Xin hãy dùng nụ hôn nồng nàn, da diết nhất.

* Trao cho nhau những lời hứa khắc cốt ghi tâm.

Giờ nghỉ giữa giờ.

Gần đây không khí trong lớp học trở nên sôi nổi lạ thường, bởi vì mọi người có chung một chủ đề – đó là lễ Giáng sinh.

“Hiểu Tranh, hình như dạo này tâm trạng của cậu rất tốt”. Choi Da Woo ngồi lên bàn, tươi cười hớn hở nói với Hiểu Tranh đang sắp xếp vở ghi.

“Ừ”. Hiểu Tranh mỉm cười vui vẻ. Từ khi giáo sư Hàn đồng ý dạy đàn tranh cho cô, tâm trạng của cô rất tốt.

“Có phải vì ngày lễ Giáng sinh sắp đến gần không?”. Da Woo làm ra vẻ hiểu vấn đề, “Ha ha, ời lễ Giáng sinh! Lễ Giáng sinh đáng yêu! Dù là đối với nam hay nữ đều là ngày lễ vui vẻ. Trong ngày này, không biết sẽ có bao nhiêu câu chuyện tình yêu lãng mạn...”.

Hả? Hiểu Tranh ngạc nhiên nhìn Da Woo, sao có thể vì lễ Giáng sinh được.

Da Woo chớp mắt, giọng nói hơi khoa trương khiến cô trông giống một mục phu thủy: “Cậu định đón Giáng sinh thế nào? Có đối tượng lý tưởng cùng đón Giáng sinh chưa?”.

Hiểu Tranh mỉm cười nhìn cô ấy: “Không có, làm thế nào bây giờ?”.

“Vậy thì để mình giới thiệu cho cậu nhé!”. Da Woo mỉm cười và nói: “Ứng cử viên lý tưởng nhất không ai khác chính là anh họ của mình – Choi Joon Ho, hot boy cool nhất, đẹp trai nhất trường. Thế nào? Có cần mình bố trí cho không?”.

Hiều Tranh phì cười, tròn mắt nhìn cô: “Minh không giống đám nữ sinh si mê kia đâu”. Từ sau trận đấu bóng rổ ấy, Da Woo thường xuyên nói đùa sẽ giới thiệu Hiều Tranh cho Joon Ho, khiến Hiều Tranh dở khóc dở cười. Chỉ có điều, mỗi lần nhắc đến Choi Joon Ho, trong lòng Hiều Tranh có một cảm giác rất kỳ lạ.

Sáng thứ bảy, trời cao trong xanh, ánh nắng chan hòa.

Những bông hồng trắng trước cửa nhà giáo sư Hàn khẽ mỉm cười trong gió thu.

Trong phòng đàn lịch sự, tao nhã, giáo sư Hàn Âm Ái đứng tựa người vào cửa sổ, lặng lẽ nhìn Hiều Tranh chuyên tâm chơi bản nhạc mà lần trước cô đã giao.

Tiếng đàn tuyệt vời, kỹ năng vững chắc, động tác gọn gàng, dứt khoát, quả thực khiến cô rất hài lòng. Không ngờ học trò mà mình phá lệ nhận dạy này lại là người giỏi nhất trong số những học trò mà mình đã dạy. Cô không kiềm được mỉm cười, thờ dãi.

Động tác kết thúc dứt khoát của Hiều Tranh khiến tiếng đàn gấp gáp dừng đột ngột. Cô ngẩng đầu nhìn giáo sư Hàn, chờ đợi lời đánh giá của cô.

“Ừ, chơi cũng được”. Giáo sư Hàn lạnh lùng nhận xét. Vì sợ Hiều Tranh sẽ kiêu ngạo nên cô không muốn bày tỏ sự hài lòng của mình.

Chỉ là cũng được thôi sao? Hiều Tranh hơi thất vọng. Đây là bài tập đầu tiên mà giáo sư Hàn giao cho. Vì muốn thể hiện tài năng của mình, tạo ấn tượng tốt trước mặt cô ấy mà Hiều Tranh đã tập luyện rất vất vả. Tự mình cảm thấy đã hoàn thành rất tốt, nhưng...

Giáo sư Hàn hiểu tâm tư của Hiều Tranh, cô thầm mỉm cười, nhưng không biểu lộ ra ngoài: Bản nhạc Chiến Đài Phong(2) này khí thế hào hùng, có thể núi long biển gào, cường độ cực mạnh. Nhưng cường độ mạnh này lại không giống nhau từ đầu chí cuối, mà cần phân biệt thật tỉ mỉ. Ví dụ như thể hiện hình tượng con bão dữ dội, cần phải dùng tiết tấu mạnh, nặng nề để thể hiện khí thế của bão lốc, lúc này bề mặt móng gậy (khi diễn tấu cổ tranh phải đeo móng tay giả để gậy dây đàn) tiếp xúc với dây đàn phải lớn nhất. Còn khi thể hiện hình tượng nhân dân kiên trì, dũng cảm nghênh chiến với con bão, âm thanh mạnh nhưng lại phải đàn, rõ, móng gậy tiếp xúc với dây đàn phải nhanh, động tác phải dứt khoát, âm phát ra phải tròn đầy, chắc chắn nhưng lại phải tránh được sự khô khốc do tiết tấu mạnh gây ra”. Giáo sư Hàn nói rồi ngồi trước cây đàn tranh của mình, làm mẫu cho Hiều Tranh.

Hiều Tranh ngưỡng mộ giáo sư Hàn đã lâu, giờ mới có dịp được thưởng thức tiếng đàn của cô nên vội vàng đi đến cạnh cô, chăm chú nhìn cô diễn tấu...

“Như vậy đấy, em đã hiểu chưa?”. Sau một hồi đích thân giảng giải, làm mẫu và lần lượt chỉ ra những điểm chưa hoàn hảo trong quá trình diễn tấu của Hiều Tranh, giáo sư Hàn kết thúc buổi học ngày hôm nay.

“Em hiểu rồi ạ, cảm ơn cô”. Hiều Tranh khiêm tốn trả lời, trong lòng không còn cảm thấy tự mãn nữa.

“Thưa cô, em về đây ạ”. Hiều Tranh lễ phép cúi đầu chào giáo sư Hàn, sau đó quay người chuẩn bị ra về.

“Hiều Tranh”. Bỗng nhiên giáo sư Hàn gọi cô.

Hiều Tranh quay người lại.

Giáo sư Hàn mỉm cười: “Thực ra cô rất hài lòng với bản nhạc của em. Chỉ có điều, nếu em muốn trở thành nghệ sĩ đàn tranh xuất sắc thì cô càng phải yêu cầu nghiêm khắc với em. Em hiểu không?”.

Hiều Tranh mỉm cười gật đầu.

“Được rồi, em về đi, thứ bảy tuần sau gặp lại”.

“Em chào cô”.

Hiều Tranh vừa bước ra khỏi cổng thì đã nhìn thấy Chul Kang mỉm cười đứng chờ bên ngoài. Tuy Hiều Tranh đã tỏ ý không muốn làm phiền anh, nhưng anh vẫn kiên trì đưa đón cô.

“Học xong rồi à?”. Giọng nói của Chul Kang rất dịu dàng.

Khi bắt gặp ánh mắt sâu và dịu dàng của Chul Kang, Hiều Tranh bỗng thấy mặt mình nóng ran. Không biết bắt đầu từ lúc nào, ánh mắt của Chul Kang trở nên nóng rực như thế.

“Vâng”. Hiều Tranh khẽ đáp lại một tiếng.

Nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Hiều Tranh, Chul Kang cũng bắt đầu cảm thấy không tự nhiên. Nhưng nhất định hôm nay phải nói ra...

Chul Kang nhẹ nhàng đỡ cây đàn trên vai cô, cùng cô sánh bước. Anh khẽ hít thật sâu, cố gắng bình tĩnh rồi mỉm cười nói: “Sắp đến Giáng sinh rồi, em có kế hoạch gì không?”.

Hiếu Tranh lắc đầu.

“Vậy thì chúng mình cùng đón Giáng sinh, được không?”. Tuy anh cố tỏ ra bình tĩnh nhưng nhịp thở có chút gấp gáp không giấu được sự căng thẳng trong lòng anh.

Cùng đón Giáng sinh ư? Bỗng nhiên Hiếu Tranh nhớ đến những lời mà Da Woo đã nói. Nhìn Chul Kang với khuôn mặt đỏ ửng, đôi mắt lóe lên thứ ánh sáng kỳ lạ, dường như Hiếu Tranh đã hơi hiểu ra. Dường như có chuyện gì đó sắp xảy ra. Nhưng cô thấy mình cũng có chút mong đợi.

“Được ạ”. Hiếu Tranh mỉm cười nhận lời anh.

Ánh mắt của Chul Kang toát lên niềm vui sướng: “Vậy thì để anh lên kế hoạch nhé!”.

“Vâng”.

...

Giáng sinh nên hẹn nhau ở đâu nhỉ? Chul Kang nằm bò trên chiếc bàn học trong phòng, dùng bút vẽ đi vẽ lại trên giấy.

Nhà hàng? Quá bình thường. Công viên? Chắc chắn là sẽ rất đông. Hay là rạp chiếu phim? Không được không được, ồn chết đi được, không thích hợp để nói chuyện. Anh muốn nhân ngày hôm ấy đề tỏ tình với Hiếu Tranh... Nhưng nơi nào thì thích hợp đây? Chul Kang hơi chau mày, lên kế hoạch về ngày hôm ấy...

“Á!”. Hiếu Tranh nhìn đồng hồ, không khỏi thót lên ngạc nhiên. Mới thế mà đã mười một giờ rồi. Cô vội vàng thu dọn đồ, tắt đèn, rào bước ra khỏi phòng nhạc.

Hai ngày hôm nay cô luyện bản nhạc mới. Hôm nay luyện đến chỗ khó nhất. Vốn là một người rất chăm chỉ nên ăn tối xong là cô đến phòng đàn ngay, luyện tập hăng say đến quên cả thời gian, lúc nhìn đồng hồ mới biết đã mười một giờ.

Đêm khuya tĩnh lặng lạ thường. Sân trường yên ắng không một bóng người. Hiếu Tranh đi trên con đường rợp bóng râm trong trường, cảm giác u tối đến đáng sợ. Bây giờ đã là mùa đông, chỉ vài ngày nữa là đến lễ Giáng sinh. Con gió mang theo cái lạnh buốt giá, Hiếu Tranh mặc hai chiếc áo len mà vẫn thấy lạnh. Cô ôm hai cánh tay, đi thật nhanh về ký túc.

Bỗng nhiên, một tiếng động khe khẽ vang lên từ gốc cây bên đường. Hiếu Tranh giật nảy mình, ngoảnh đầu lại nhìn như một phản xạ.

Dưới gốc cây có một bóng người. Ánh đèn đường yếu ớt hắt xuống khiến Hiếu Tranh nhìn rõ khuôn mặt của người ấy – Choi Joon Ho.

Vì sao anh lại ở đây? Hiếu Tranh vô cùng ngạc nhiên. Lúc ấy, Choi Joon Ho phát ra tiếng rên rỉ khe khẽ. Hiếu Tranh chần chừ một lúc rồi bắt đầu đi về phía anh.

Joon Ho ngồi dưới đất, dựa người vào gốc cây, hình như đang ngủ. Đôi mắt anh nhắm nghiền, lông mày hơi chau lại, khuôn mặt anh tuấn thoáng nét bi thương. Mái tóc hơi rối, nhưng không hề làm mất đi vẻ đẹp trai của anh, ngược lại càng tăng thêm phần gợi cảm. Anh nằm bất động với chiếc áo phan trước ngực, cặp sách vứt một bên.

Nhìn Joon Ho lúc này, bỗng nhiên Hiếu Tranh có một cảm giác rất kỳ lạ.

Cô nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh anh, ngửi thấy mùi rượu nồng nặc. Thì ra anh đã uống rượu. Cô khẽ lắc đầu, sau đó đưa tay lay người anh: “Joon Ho, tỉnh lại đi. Sao anh lại ngủ ở đây? Như thế này sẽ bị cảm đấy”.

Joon Ho mơ màng cảm thấy có người đang gọi mình. Anh cố gắng mở đôi mắt như muốn dính lại với nhau, muốn nhìn rõ người ấy. Qua khe hở của đôi mắt nhắm hờ, anh lơ mơ nhìn thấy một khuôn mặt.

Có chút quen thuộc... ai vậy nhỉ?

“Cô là ai?”. Anh lẩm bẩm.

“Em là Hiếu Tranh”.

Ồ, Tàn Hiếu Tranh. Anh nhắm mắt rồi mỉm cười, mình lại nằm mơ rồi ư? Dường như gần đây cô ấy thường xuyên xuất hiện trong giấc mơ của mình.

Hiếu Tranh lo lắng nhìn anh. Thời tiết lạnh giá như thế này, nằm ngủ ở đây chắc chắn sẽ bị ốm. Nhưng phải làm thế nào đây?

“Choi Joon Ho, anh mau đứng dậy đi”. Hiếu Tranh chỉ có thể lay anh thật mạnh.

“Cộp”. Vì cô lay quá mạnh nên đầu của anh đập vào gốc cây.

“Ui da”. Cú đập đầu khiến anh tỉnh táo hơn. Anh cố gắng mở mắt lờ mờ lại.

Đúng là cô ấy.

“Làm cái gì vậy?”. Vốn dĩ định gầm lên vì tức giận nhưng không hiểu vì sao lại biến thành lời trách móc nhẹ nhàng.

“Em xin lỗi”. Hiểu Tranh mỉm cười ngược ngùng. “Gọi anh mãi mà anh không tỉnh, vì thế mới... hi hi”.

“Sao em lại ở đây?”. Anh cảm thấy đầu óc nặng trĩu.

“Câu này phải để em hỏi anh mới đúng”. Hiểu Tranh nói với giọng trách móc: “Anh không biết bây giờ thời tiết rất lạnh sao? Anh nằm ở đây như thế này sẽ bị cảm đấy”.

Cô ấy... đang quan tâm đến mình sao? Đường như trong lòng cảm giác rất ấm áp.

“Có phải em bị cảm đâu, việc gì phải quan tâm đến anh?”. Anh ngược ngùng giống như một đứa trẻ, vừa muốn nhận được sự quan tâm của cô, vừa giả bộ như không quan tâm.

Cô nhìn anh một lúc lâu rồi mỉm cười và nói: “Mỗi lần em xui xẻo anh có xui xẻo đâu, vì sao lại quan tâm đến em?”.

Anh tròn mắt nhìn cô rất lâu, rất lâu, sau đó mỉm cười, khoe môi khẽ nhếch lên đường cong hoàn mỹ, sáng bừng khiến người ta không thể rời mắt.

Hiểu Tranh ngạc nhiên nhìn nụ cười của anh. Trông anh lúc cười khác hoàn toàn với vẻ băng giá thường ngày...

“Sao anh uống nhiều rượu thế?”. Cô dịu dàng hỏi.

Anh lặng lẽ nhìn cô. Ánh mắt của cô rất dịu dàng, giọng nói của cô cũng rất dịu dàng, dịu dàng đến nỗi... anh có cảm giác bức tường băng trong lòng dần dần tan chảy...

“Hôm nay...”. Anh im lặng một lúc lâu rồi mới khẽ nói, “là sinh nhật của anh trai anh”.

“Thế à”. Cô khẽ đáp lại một tiếng nhưng không biết nên nói gì. Lúc ở trong căn nhà gỗ nhỏ, anh đã từng nói anh trai anh đã chết vì cứu anh. Vậy thì trong những ngày như thế này, có lẽ nỗi day dứt và đau khổ sẽ càng dữ dội hơn...

Giọng nói của Joon Ho rất buồn: “Hôm nay là sinh nhật của Joon Ha. Nếu là trước đây, cả nhà sẽ tổ chức bữa tiệc long trọng, mời rất nhiều khách khứa đến chúc mừng. Nhưng bây giờ thì chẳng có gì cả, chỉ còn lại nỗi đau đớn khôn nguôi. Tại anh, tất cả là tại anh. Anh biết tất cả mọi người đều oán hận anh...”. Nói đến đây, anh không nói tiếp nữa, chỉ ngẩng đầu, mơ hồ nhìn bầu trời tối tăm, mịt mù.

Anh! Anh có ở đó không? Anh có nhìn thấy em không? Nếu không phải tại em thì có lẽ bây giờ anh đã là nghệ sĩ violon nổi tiếng thế giới. Nhưng, anh vì cứu em mà phải rời xa cõi đời này. Anh có biết không? Thà rằng lúc ấy anh đừng cứu em. Bây giờ, em sống còn đau khổ hơn chết...

Nỗi buồn trào dâng trong lòng Hiểu Tranh. Cô cũng đã từng mất đi người thân nên rất hiểu cảm giác của anh. Đường như tất cả những lời an ủi đều thừa thãi. Cô chỉ có thể lặng lẽ ngồi bên anh. Chỉ ít thì có người ở bên, có đau thương nhưng cũng không thấy cô đơn.

Hai người cứ lặng lẽ ngồi như thế. Trong đêm tối tĩnh lặng, chỉ có tiếng gió thổi xào xạc...

Đêm càng lúc càng lạnh.

Cái lạnh thấu xương khiến Hiểu Tranh bắt đầu cảm thấy chân tay tê cứng. Hiểu Tranh nhìn chiếc áo mỏng manh trên người Joon Ho, khẽ nói: “Bây giờ anh nên về nhà ngủ một giấc”.

Anh lắc đầu. Chính vì không chịu được không khí gia đình ngột ngạt nên anh mới trốn đến đây.

“Nhưng bây giờ anh cần được nghỉ ngơi”.

Nhìn Hiểu Tranh lạnh đến run lên, cuối cùng anh nói: “Anh về ký túc”.

Ký túc? Hiểu Tranh ngạc nhiên nhìn anh. Chẳng phải anh sống ở nhà sao? Tại sao lại còn ở ký túc?

Thực ra, Joon Ho không chỉ có phòng trong ký túc mà vì gia đình có mối quan hệ đặc biệt với nhà trường nên anh được ở trong phòng đơn sang trọng ở tầng một. Cũng chính vì điều đó mà Hiểu Tranh không làm kinh động đến bất kỳ ai khi đưa anh về ký túc.

Hiểu Tranh đỡ anh nằm xuống giường, nhẹ nhàng cởi giày của anh, sau đó vào nhà tắm lấy khăn ướt lau mặt cho anh.

Cảm giác này... thật hạnh phúc. Joon Ho khẽ thở dài, cơ thể đông cứng dần thả lỏng ra. Không lâu sau, anh chìm vào giấc ngủ.

Nhìn Joon Ho đã ngủ say, Hiểu Tranh khẽ thở dài, đắp chăn cho anh. Bỗng nhiên cô nhớ đến việc ngày mai còn phải đi học. Chắc chắn anh chàng này sẽ ngủ quên, phải giúp anh ấy đặt đồng hồ mới được.

Hiểu Tranh tìm thấy đồng hồ báo thức trên bàn học, sau đó đặt đồng hồ. Cô đang định đứng dậy ra về thì nghe thấy tiếng rên rỉ đau đớn của Joon Ho vang lên phía sau. Cô vội vàng rót nước cho anh.

Joon Ho lại yên lặng ngủ tiếp. Hiểu Tranh quyết định chờ anh ngủ say rồi mới về. Cô nhìn thấy đồng tap chỉ trên bàn, muốn giờ ra xem nhưng đều là những tap chỉ thể thao mà mình không thích đọc, thế nên đứng dậy đi đến giá sách bên cạnh, xem ở đó có cuốn sách nào mà mình thích không.

Khi Hiểu Tranh lấy trên giá sách cuốn Những bản nhạc violon nổi tiếng thì một bức thư rơi xuống. Cô cúi người nhặt bức thư ấy lên.

Không phải chứ? Cô kinh ngạc bật chặt miệng: Bức thư này... chính là bức thư mà cô đã gửi cho người tài trợ ở Hàn Quốc khi vẫn còn ở trong nước.

Cô không dám tin vào mắt mình, nhìn đi nhìn lại thật kỹ. Bên ngoài phong bì thư có một hình trái tim. Mỗi lần gửi thư cho người tài trợ, cô lại vẽ một hình trái tim trên phong bì thư để bày tỏ lòng biết ơn và niềm nhớ mong của mình. Hình trái tim trên bức thư này do chính tay cô vẽ.

Sau khi xem đi xem lại bức thư nhiều lần, cô chắc chắn rằng đây chính là bức thư mà mình đã viết cho người tài trợ gần đây nhất. Nội dung bức thư là cô thông báo với người tài trợ mình đã cố gắng hết sức để giành suất học sinh giao lưu Trung – Hàn, vì thế sẽ đến Hàn Quốc du học. Hiểu Tranh còn nói nhất định sẽ đến thăm anh. Nhưng bức thư này vẫn còn nguyên vẹn. Điều đó có nghĩa là người tài trợ vẫn chưa đọc bức thư này, dĩ nhiên không biết cô đã đến Hàn Quốc. Chà trách mà cô cảm thấy rất kỳ lạ không biết vì sao đã biết tin mình đến Hàn Quốc rồi mà anh ấy vẫn chưa liên lạc với mình. Nỗi băn khoăn chất chứa trong lòng từ bấy lâu nay giờ đã được giải tỏa, nụ cười ngọt ngào nở trên môi Hiểu Tranh.

Nhưng thật kỳ lạ... Thư viết cho người tài trợ vì sao lại ở trên giá sách của Joon Ho? Hiểu Tranh nghi ngờ nhìn Joon Ho đang nằm trên giường.

Anh ngủ rất say, những đường nét trên khuôn mặt điển trai đã dịu dàng hơn rất nhiều, không còn đáng vẻ lạnh lùng như mọi ngày, thay vào đó là chút gì đó rất trẻ con. Chỉ có điều, đôi lông mày đẹp như tranh vẽ hơi chau lại, để lộ nỗi bi thương tận sâu trong đáy lòng.

Thật sự rất muốn lay anh dậy để hỏi cho rõ ràng, nhưng lại không nỡ

Người tài trợ họ Choi, Joon Ho cũng họ Choi...

Thư viết cho người tài trợ ở trên giá sách của Joon Ho...

Vậy thì, lẽ nào Choi Joon Ho là...

Hiểu Tranh thật không dám tin. Choi Joon Ho chính là người tài trợ mà cô mong muốn được gặp mặt từ khi còn là một cô bé tám tuổi. Trời ơi! Sao có thể như thế được? Nhưng sự thật lại bày ra trước mắt...

Hiểu Tranh lặng lẽ ngắm nhìn khuôn mặt của Joon Ho, trong lòng trào dâng một cảm giác chưa từng có...

Trời đã về chiều, những áng mây rực rỡ trên bầu trời. Dưới ánh hào quang chói lọi, ngôi trường cấp ba Seoul giống như cõi tiên trong những câu chuyện cổ tích.

Hai hàng cây rợp bóng trên con đường trong trường. Hiểu Tranh đứng bên đường, lặng lẽ chờ đợi. Ánh chiều tà xuyên qua kẽ lá, hắt xuống người cô, trông cô giống như một viên kim cương sáng lấp lánh.

Chốc chốc lại có người đi ngang qua. Mọi người đều không kim được ngoảnh đầu nhìn cô. Khuôn mặt xinh đẹp, làn da trắng mịn, mái tóc đen dài tung bay trong gió.

Cô ấy đang đợi ai nhỉ?

Một hình bóng cao to bước chậm chậm bên kia con đường.

Choi Joon Ho với khuôn mặt lạnh lùng, bộ quần áo màu đen, chiếc túi đen đeo chéo, hai tay đút túi áo, chậm chậm đi trên con đường trong trường. Ánh tà dương nhuộm màu vàng óng sau lưng anh, nhìn từ xa có cảm giác anh bước ra từ ánh sáng vàng lấp lánh ấy.

Dọc đường đi không ngừng có tiếng thốt lên khe khẽ và ánh mắt ngưỡng mộ của các cô gái hướng về phía anh. Nhưng khuôn mặt của anh vẫn lạnh lùng như thế, dường như tất cả đều không liên quan đến anh. Đến tận khi, một hình bóng mảnh mai xuất hiện trước mắt anh...

Anh dừng bước, hơi ngạc nhiên nhìn Hiểu Tranh lặng lẽ đứng trước mặt mình với nụ cười tươi tắn.

Cô nhìn anh, ánh mắt ẩn chứa sự nhiệt tình khác thường.

Dường như cô ấy đứng đây rất lâu rồi, đang... chờ mình sao?

“Em làm gì ở đây?”. Giọng nói của anh hơi lạnh lùng.

“Em đang đợi anh”. Cô mỉm cười rạng rỡ, giống như bông hoa bách hợp nở rộ.

Thật sao? Anh thấy trái tim mình xốn xang, chăm chú nhìn cô.

“Em muốn đưa cho anh cái này”. Cô mỉm cười rồi đưa cho anh một chiếc bình xinh xắn.

“Cái gì vậy?”. Anh thoáng nghi ngờ.

“Đây là trà thảo dược mà em sắc cho anh, có thể đã rượu, bảo vệ gan”. Cô kiên nhẫn giải thích. Vì bình trà này cô đã mất cả buổi trưa không ăn không uống, hơn nữa còn vi phạm quy định của ký túc, lên dùng bếp điện sắc cho anh.

Anh nhìn cô rất lâu, sau đó cầm lấy chiếc bình ấy. Bàn tay vô tình chạm vào ngón tay của cô, một luồng điện kỳ diệu truyền qua cánh tay vào tận trong tim.

“Anh cứ từ từ mà uống, chưa cần trả em vội đâu. Nhất định phải uống hết đây, rất có lợi cho sức khỏe”. Cô dịu dàng dặn dò anh.

Anh nhìn cô bằng vẻ mặt rất kỳ lạ. Thực sự không quen với sự quan tâm dịu dàng này, nhưng... vì sao trong lòng lại có cảm giác ngạc nhiên và vui sướng mơ hồ?

“Em đi đây”. Cô không chờ anh nói gì mà quay người bước đi.

Anh dõi theo hình bóng của cô, đến tận khi nó biến mất mới cúi đầu nhìn bình giữ nhiệt trên tay mình. Nhẹ nhàng mở nắp, mùi thảo dược thơm nồng.

Người mùi đã biết là ngon rồi. Tự tay cô ấy sắc cho mình sao? Nụ cười mãn nguyện nở trên khóe môi của anh.

Anh cẩn thận đậy nắp thật chặt rồi lấy ba lô xuống, đang định cất vào trong ba lô thì bỗng nhiên phía sau vang lên một giọng nói dịu dàng: “Joon Ho”.

Lee Ha Na trong chiếc áo nhung màu hồng phấn hot nhất lúc bấy giờ của hãng “ONLY” mỉm cười rạng rỡ phía sau Joon Ho.

“Hôm nay anh không phải luyện bóng rổ à?”.

Anh lạnh lùng đáp lại một tiếng.

Ánh mắt của Lee Ha Na hướng về phía bình nước trên tay anh.

Bình giữ nhiệt màu hồng phấn? Lại còn có hình chuột Mickey? Cô nhìn anh với ánh mắt nghi ngờ.

Phát hiện sự chú ý của Ha Na, anh vội vàng cất bình giữ nhiệt vào ba lô.

“Bình nước của anh... thật đáng yêu”. Cô nói với vẻ thăm dò.

“Ừ”. Anh đáp lại một tiếng cho xong chuyện, rõ ràng là từ chối không muốn nói về chủ đề này nữa.

Cô biết điều không nói gì nữa, nhưng ánh mắt vốn dịu dàng ẩn chứa chút gì đó u tối.

Chiếc bình giữ nhiệt này vừa nhìn là biết của con gái. Có phải là cô gái lúc nãy không? Cô nhớ lại lúc mình đi tới, cô nhìn thấy bóng dáng của một cô gái từ phía xa.

“Đi thôi”. Joon Ho lạnh lùng nói. Thực sự anh không thích Ha Na suốt ngày bám theo mình, nhưng vì đó là ý của mẹ nên đành phải nhẫn nhịn.

“Ok, chúng ta về nhà nhé”. Lee Ha Na vội vàng đuổi theo Joon Ho lúc ấy đã quay người đi trước. Nhà cô ở gần nhà Joon Ho, vì thế cô có lý do để đi cùng anh.

Cùng Joon Ho sánh vai đi trên đường, Ha Na cảm thấy rất mãn nguyện. Tuy có rất nhiều, rất nhiều cô gái thích Joon Ho, nhưng chỉ có mình mới là đối tượng mà nhà anh ấy công nhận, vì thế mình mới là người có tư cách ở bên anh ấy...

Trong nhà ăn ồn ào.

Đúng vào thời điểm ăn trưa, nhà ăn rộng lớn không còn một chỗ trống. Không gian tràn ngập trong mùi thơm của thức ăn và tiếng cười nói, tiếng gọi thức ăn ồn ào.

Choi Joon Ho ngồi ở một góc nhà ăn. Lee Ha Na ngồi cạnh, vừa cười vừa nói gì đó.

Xung quanh có biết bao ánh mắt mê mẩn hướng về phía Joon Ho nhưng anh coi như không nhìn thấy, khuôn mặt không chút biểu cảm. Lee Ha Na mỉm cười đắc chí. Vì biết Joon Ho sẽ không rung động trước đám con gái si mê này nên cô ta không hề lo lắng. Cứ để cho họ nhìn đi, chẳng phải càng như thế thì càng chứng tỏ được sức hút và bản lĩnh của mình sao...

Joon Ho nhanh chóng ăn xong bữa trưa. Ha Na dịu dàng đưa lon coca cho anh. Anh liếc nhìn cô nhưng không đưa tay nhận lấy, chỉ mở ba lô, lấy chiếc bình giữ nhiệt.

Trên chiếc bình giữ nhiệt màu hồng ấy là hình ảnh chuột Mickey đáng yêu đang vui vẻ vẫy tay.

Nụ cười đông cứng trên mặt Ha Na. Cô sa sầm mặt xuống, gườm gườm nhìn chiếc bình giữ nhiệt ấy.

Joon Ho không nhìn cô ta, chỉ khẽ mở nắp, uống trà thảo dược mà tối qua mình vẫn chưa uống hết.

Chỉ còn lại vài ngụm nên chẳng mấy chốc mà uống hết. Joon Ho nhìn chiếc bình rỗng không, vẫn còn chút gì đó lưu luyến.

Cô ấy nói chưa cần trả bình vội ư? Anh mỉm cười bởi vì anh không có ý định trả lại cô ấy. Chỉ có điều, nếu đã muốn “chiếm” lấy chiếc bình ấy thì nên tặng cô ấy một chiếc bình khác chứ nhỉ? Nên tặng gì bây giờ...

Anh hoàn toàn chìm đắm trong dòng suy nghĩ, dường như đã quên mất Lee Ha Na đang ngồi cạnh mình.

Lee Ha Na dõi theo từng cử chỉ của anh, tức tối đến nỗi nghiêng răng, nắm chặt tay. Cô có thể chịu đựng được sự lạnh lùng của anh, nhưng không thể chịu đựng được cái kiêu coi thường của anh như lúc này. Trục giác mách bảo cô... Dường như Joon Ho đã dồn tất cả tâm trí của mình vào một người nào đó.

Lee Ha Na gườm gườm nhìn chiếc bình giữ nhiệt đáng yêu, ánh mắt ẩn chứa sự căm hận tột cùng.

Rốt cuộc chủ nhân của chiếc bình này là ai?

Cô không cần tốn quá nhiều thời gian để tìm câu trả lời, bởi vì cô đã nhìn thấy chủ nhân của nó.

Ánh mắt của Joon Ho bỗng nhiên hướng về một điểm nào đó.

Lee Ha Na nhanh chóng dõi theo ánh nhìn của anh.

Một cô gái thanh tú trong chiếc áo khoác trắng bước vào cửa nhà ăn.

Vừa nhìn, Lee Ha Na đã nhận ra cô gái ấy. Chẳng phải là học sinh trao đổi Trung – Hàn rất xuất sắc gì đó trong buổi meeting hôm ấy sao? Còn nhớ cô ta tên là Tần Hiểu Tranh gì gì đó. Ngay từ lần đầu tiên đã thấy cô ta rất đáng ghét.

Bỗng nhiên Joon Ho mỉm cười. Trái tim của Lee Ha Na thất lại: Một người lạnh lùng như Joon Ho lại cười với cô ta.

Cô gái nhìn chiếc bình giữ nhiệt trên tay Joon Ho, mỉm cười dịu dàng, sau đó đi về một góc khác của nhà ăn.

Cô ta chính là chủ nhân của chiếc bình giữ nhiệt này? Ánh mắt của Lee Ha Na lạnh đến đáng sợ.

Tần Hiểu Tranh? Mấy sẽ nhanh chóng biết được tiếp cận với Joon Ho sẽ có kết cục như thế nào. Dù là ai đi chăng nữa thì cũng không được cướp Joon Ho của tao.

Thời tiết buổi giá, vàng trắng tối mờ lơ lửng trên bầu trời. Gió đông thổi qua tán lá, lá cây rung xào xạc, khiến đêm đông giá lạnh đượm buồn.

Bây giờ mới là tám giờ hơn, nhưng vì thời tiết lạnh nên mọi người đều thu mình trong chiếc chăn bông ấm áp. Sân trường trở nên trống trải và yên ắng lạ thường.

Nhưng đèn ở hội trường lại bật sáng.

Hiểu Tranh ngồi trước cây đàn tranh, luyện đi luyện lại bản nhạc vừa mới học. Nhiệt độ ngày càng xuống thấp, chân tay đã bắt đầu tê cứng. Nhưng cô không hề có ý định ngừng lại.

Bên ngoài hội trường, mấy bóng người giống như u hồn đột nhiên xuất hiện.

“Ji Yeon, nó ở trong đây à?”. Một cô gái nhuộm tóc vàng, mặc áo khoác đỏ khẽ hỏi.

Cô gái nhỏ nhắn ngồi cạnh vội đáp lại: “Vâng, nó ở trong đây chị ạ. Em theo dõi nó mãi, chỉ có một mình nó trong đây thôi”.

“Được”. Cô gái tóc vàng hài lòng nói: “Vậy thì chúng ta bắt đầu hành động thôi, nhất định phải dạy cho con ranh này một bài học mới được”. Cô ta nói rồi xoay xoay cái ổ khóa trên tay.

“Nhưng, làm thế liệu có hơi quá không? Trời lạnh như thế này nhốt cô ta ở trong, nếu chết vì lạnh thì làm thế nào?”. Một cô gái béo mập do dự nói. Tuy rất ghét Tần Hiểu Tranh, nhưng cô ta không muốn vác lên người tội danh gì.

“Sao cơ? Mọi người quên là chiều nay Lee Ha Na đã nói gì rồi sao? Cái con ranh Trung Quốc ấy quyến rũ anh Chul Kang dịu dàng của chúng ta, bây giờ lại muốn quyến rũ anh Joon Ho mà chúng ta yêu nhất. Cái loại con gái không biết xấu hổ ấy, lẽ nào mọi người không thấy căm giận sao?”.

Cô gái không kìm được, nhớ lại cảnh tượng Tần Hiểu Tranh thân mật với thân tượng của mình ở nhà thi đấu lần trước. Chút do dự ấy nhanh chóng bị xua đi bởi sự đố kỵ: “Đúng vậy, hoàng tử bóng rổ Choi Joon Ho là của chúng ta, cô ta dám quyến rũ, đúng là không biết trời cao đất dày. Chúng ta nhất định phải dạy cho cô ta một bài học”.

Mấy cái bóng bắt đầu rón ra rón rén đi về phía cửa hội trường...

Trời càng lúc càng lạnh. Hiểu Tranh giậm giậm đôi chân tê cứng, quyết định kết thúc buổi tập. Cô đứng dậy, vươn mình một cái rồi thu dọn đồ, bước ra khỏi phòng đàn, đi về phía cửa hội trường.

Cô nhẹ nhàng tắt chiếc đèn cuối cùng rồi khẽ đẩy cửa.

Cửa không mở, cô cố gắng đẩy thật mạnh nhưng cửa vẫn không mở ra.

Cửa... bị khóa rồi sao? Cô vô cùng hoảng hốt khi phát hiện ra sự thật này.

Nhưng cần có chìa khóa mới khóa cửa được, rõ ràng chìa khóa vẫn ở trong tay mình, vì sao cửa lại bị khóa được nhỉ?

Lẽ nào có người định chơi trò xấu? Cô bắt đầu thấy sợ.

Dường như bên ngoài có tiếng động gì đó. Hiểu Tranh nhìn qua khe cửa, hình như có vài bóng người ở bụi cây phía trước.

“Có ai ở ngoài đó không?”. Hiểu Tranh lớn tiếng hỏi.

Một trận cười vang lên khe khẽ.

“Con ranh kia, cứ ở trong đấy mà chờ đi. Ha ha ha, bọn ta về nhà ngủ đây, bye bye nhé!”.

Hiểu Tranh đập cửa thật mạnh, nhưng những người đứng ngoài đã đi rất xa...

“Hiểu Tranh! Hiểu Tranh! Bộ phim hôm nay thật thú vị, cậu không đi xem quả là đáng tiếc”. Choi Da Woo phản kích mở cửa phòng.

Căn phòng trống trải, không hề có bất kỳ động tĩnh nào.

Ý? Hiểu Tranh ngủ rồi sao? “Hiểu Tranh?”. Trong phòng ngủ cũng không có người, đi đâu rồi nhỉ? Đã gần mười hai giờ rồi, muộn như thế này rồi cô ấy có thể đi đâu được chứ? Cảm giác sợ hãi choán ngập tâm trí Da Woo. Cô lập tức gọi điện thoại cho anh họ.

“Anh ơi, không thấy Hiểu Tranh đâu. Muộn thế này rồi mà cô ấy vẫn chưa về, cô ấy có đi cùng anh không? Em lo quá”. Da Woo nói nhanh đến nỗi thờ không ra hơi.

“Anh đi ngay đây, em cứ ngồi đợi trong phòng, nếu cô ấy về thì lập tức báo cho anh biết”. Joon Ho thay quần áo rồi lao nhanh ra cửa.

Cây ngô đồng cành lá rậm rạp khẽ đung đưa trong gió đông lạnh buốt.

Trái tim của Joon Ho như chùng xuống, rốt cuộc Hiểu Tranh ở đâu đây? Thời tiết lạnh giá thật đáng ghét. Joon Ho lo lắng đến nỗi chạy vội đi không mang theo áo khoác, gió buốt lạnh thấu xương. Hiểu Tranh có mặc áo khoác không? Lạnh như thế này nếu không mang áo khoác thì sẽ bị cảm. Bao nhiêu nỗi lo lắng cuộn dâng trong lòng, Joon Ho chạy nhanh hơn, nhất định phải nhanh chóng tìm thấy cô ấy.

Màn đêm thật yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi khiến người ta cảm thấy thế giới này thật cô đơn. Chul Kang vẫn chưa về nhà, một mình ngồi ngây người trong rừng cây của trường. Đường như anh cũng cảm nhận được cái lạnh thấu vào xương nên đứng dậy, chuẩn bị ra về.

Không gian im ắng bỗng vang lên tiếng động khe khẽ. Anh ngoảnh đầu lại, bắt đầu chú ý hướng phát ra tiếng động.

Hình như tiếng động ấy phát ra từ hội trường. Xuyên qua kẽ lá nhìn về phía ấy, dường như có ánh sáng yếu ớt.

Lạ thật, bây giờ đã gần mười hai giờ rồi, sao vẫn còn có người ở trong hội trường nhỉ? Anh khẽ đứng dậy, muốn lại gần nhìn thật kỹ.

“Có ai ở ngoài không?”. Một giọng nói khàn khàn phát ra từ trong hội trường.

Hiểu Tranh? Chul Kang lấy lại bình tĩnh, vội vàng đi về phía hội trường.

Trong hội trường có ánh đèn, có phải là Hiểu Tranh không? Đột nhiên Joon Ho phát hiện đã rất muộn rồi nhưng trong hội trường vẫn có ánh đèn. Trong đêm tối tĩnh lặng, ánh đèn yếu ớt ấy trông rất chói mắt. Joon Ho như nhìn thấy hy vọng, vội vàng lao về phía hội trường.

Hiểu Tranh đã bị nhốt ở đây gần ba tiếng đồng hồ, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, cảm giác sung sướng như sắp phát điên lên.

“Có ai không? Xin hãy mở cửa giúp tôi”. Cô đập cửa thật mạnh, kích động hết to.

Giọng nói hơi khàn và run rẩy nhưng vẫn rất quen thuộc... Joon Ho vội chạy về phía cửa, lo lắng hỏi: “Hiểu Tranh, có phải em không? Anh là Choi Joon Ho, có phải em ở trong đó không?”.

Joon Ho? Đôi mắt của Hiểu Tranh bỗng nhiên lóe lên ánh sáng mãnh liệt! Là anh ấy, đúng là anh ấy rồi. Nhìn xuyên qua khe cửa, Hiểu Tranh thấy khuôn mặt lo lắng của anh ấy.

“Là em đây, em là Tần Hiểu Tranh, Tần Hiểu Tranh xui xẻo”.

“Cuối cùng thì cũng tìm thấy em rồi, sao em lại ở đây?”

“Không biết người nào đó cố tình khóa trái cửa nhốt em ở đây”

Bỗng nhiên Joon Ho thấy trái tim mình chùng xuống, ngọn lửa phần nộ trào dâng. Có người dám ức hiếp cô ấy như thế này? Thật không thể chấp nhận được. Trời thì lạnh như thế này, cô ấy chịu sao nổi?

“Em chờ một chút, anh sẽ mở khóa cho em”.

Không có chìa khóa, Joon Ho khó khăn lắm mới tìm thấy một thanh sắt ở gần đó. Anh không quan tâm đến việc phá hoại tài sản chung mà dùng thanh sắt ấy phá khóa.

Cánh cửa mở ra, Hiểu Tranh với đôi môi tím tái, sắc mặt nhợt nhạt bước ra ngoài.

“Hiểu Tranh”. Anh dịu dàng gọi một tiếng, nhìn cô với ánh mắt xót thương.

Hiểu Tranh nhìn Joon Ho, tất cả mọi nỗi ảm ức, sợ hãi, đau lòng giống như nước thủy triều ập tới.

Joon Ho cũng cảm thấy tim mình nhói đau, luống cuống ôm cô vào lòng, khẽ nói: “Đừng khóc, không sao nữa rồi...”.

Nhưng cô ấy càng khóc nhiều hơn.

Phải làm thế nào đây? Nhìn cô khóc mà anh thấy tan nát cõi lòng. Anh thở dài rồi ôm cô thật chặt, ghé sát vào tai cô, dịu dàng nói: “Đừng khóc nữa. Anh đảm bảo sau này sẽ không xảy ra chuyện như thế này nữa. Anh nhất định sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ em”.

“Anh nói thật chứ?”. Cô yếu đuối ngược nhìn anh, không còn muốn kiên cường nữa, không còn muốn tự lập nữa, lúc này cô chỉ muốn dựa vào anh, người tài trợ mà cô yêu quý nhất.

Anh nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, khuôn mặt tuần tú ẩn chứa sự dịu dàng khó có thể diễn tả bằng lời: “Chỉ cần em muốn thì anh sẽ ở bên em, bảo vệ em suốt đời”.

Bỗng nhiên, trái tim cô cảm thấy thật bình yên. Tất cả những chuyện khác dường như không còn quan trọng nữa. Cô lặng lẽ ngả vào lòng anh, trong lòng có một cảm giác an toàn trước đây chưa từng có...

Joon Ho ôm cô rất chặt, giống như ôm búp bê thủy tinh quý giá nhất, trong lòng có cảm giác ấm áp kỳ lạ.

Bên ngoài cửa sổ, Chul Kang nắm chặt tay, đập mạnh vào tường.

Vì sao, vì sao lúc nào mình cũng là người thừa? Vì sao mình không thể chạy đến bên cô ấy đúng lúc để bảo vệ cô ấy? Có lẽ nào họ mới thực sự là định mệnh của nhau. Nghĩ đến điều đó, một hàng nước mắt nóng rát chảy xuống khóe mi của anh.

Màn đêm đen đặc, gió đông buốt giá.

Joon Ho nắm tay Hiểu Tranh men theo con đường rợp bóng cây, đi về ký túc.

Bàn tay lạnh buốt của Hiểu Tranh nằm gọn trong bàn tay ấm áp của anh. Hơi ấm truyền qua cánh tay vào tận tim. Cô ngược nhìn anh, khuôn mặt đẹp như tranh vẽ vẫn rất lạnh lùng, nhưng giữa đôi lông mày lại ẩn chứa vẻ dịu dàng khó diễn tả thành lời.

Cảm nhận được ánh mắt của Hiểu Tranh, Joon Ho quay sang nhìn cô. Thấy dáng vẻ có chút thơ thẩn của Hiểu Tranh, Joon Ho mỉm cười. Nụ cười rực rỡ, giống như ánh mặt trời ấm áp lúc chớm xuân khiến tất cả băng tuyết đều tan chảy.

“Sao lại nhìn anh như thế? Trông rất giống cô bé ngốc”. Anh trêu đùa cô. Chỉ có điều, dáng vẻ ngây ngô của cô cũng rất đáng yêu.

“Lúc này em vẫn thấy giống như mình đang nằm mơ”. Cô khẽ nói. Trước đó không lâu, anh vẫn là chàng hoàng tử băng giá mà cô chỉ dám nhìn từ xa, không dám lại gần, nhưng bây giờ anh đang nắm tay cô. Dường như mọi thứ đến thật đột ngột, nhưng cô không hề sợ hãi. Có phải bắt đầu từ khi biết anh là người tài trợ của mình, cô đã thay đổi suy nghĩ về anh?

Anh siết chặt tay, dịu dàng nhìn cô: “Là giấc mộng sao? Nếu vậy thì hãy để giấc mộng này đừng bao giờ kết thúc”.

Cô không nói gì nữa, chỉ nắm tay anh đi về phía trước.

Cảm giác gió không còn lạnh nữa. Trong không gian tĩnh lặng, hai trái tim ấm áp đang đập chung một nhịp...

Ký túc xá nữ.

“Đến nơi rồi”. Joon Ho lưu luyến nhìn Hiểu Tranh, “Đoạn đường này ngắn quá”.

“Vâng”. Cô khẽ đáp lại. Chắc chắn là mặt mình rất đỏ, nhưng vì đèn quá tối nên anh không nhìn thấy.

“Em lên đi, tắm rồi nghỉ sớm nhé”.

“Vậy thì... em lên đây. Anh cũng về nghỉ đi”. Cô mỉm cười.

Joon Ho nhìn cô quay người bước lên cầu thang. Bỗng nhiên một ý nghĩ lóe lên trong đầu anh, anh khẽ gọi cô: “Hiểu Tranh”.

Cô quay người lại, tròn mắt nhìn anh.

“Hiểu Tranh... đêm Giáng sinh, anh muốn cùng em đón Giáng sinh. Bảy giờ tối mai, anh sẽ chờ em ở cổng trường”. Dường như không muốn cho cô cơ hội từ chối, nói xong anh lập tức quay người bước đi.

Dưới ánh đèn tối mờ, bóng anh đổ dài xuống đường...

Sau khi tắm nước nóng thật thoải mái, cảm giác lạnh giá và mệt mỏi cũng hoàn toàn tiêu tan. Hiểu Tranh thu mình trong chăn, thở phào nhẹ nhõm.

Ánh đèn ấm áp, chiếc giường nhỏ ấm áp, dường như tất cả chưa bao giờ đáng yêu như tối nay.

Không còn cái lạnh thấu xương, đầu óc cũng bắt đầu hoạt động bình thường trở lại.

“Bảy giờ tối mai, anh sẽ chờ em ở cổng trường...”. Khuôn mặt đẹp trai của Joon Ho hiện lên trước mắt... Rất cool nhưng thực ra rất yếu đuối, rất dễ bị tổn thương...

Vậy thì, ngày mai mình sẽ đến chỗ hẹn.

Nhưng...

“Hiểu Tranh, bảy giờ tối mai đến nhà hàng “Shinyu” được không? Anh chờ em”. Buổi chiều, Chul Kang mỉm cười nói. Khuôn mặt dịu dàng, nụ cười dịu dàng, giọng nói dịu dàng khiến người ta có cảm giác đắm mình trong gió xuân.

“Vâng”. Cô vui vẻ nhận lời. Họ đã hẹn nhau cùng đón Giáng sinh, cô không quên lời hứa.

“Đi một mình có được không?”. Anh ân cần hỏi.

“Dĩ nhiên là được rồi ạ”. Anh và cô đã từng đến nhà hàng đó, cách đây không xa lắm.

“Vậy tối mai anh sẽ chờ em ở đó, không gặp không về”. Anh trịnh trọng nói.

Những lời nói lúc ban chiều vẫn còn vang vọng bên tai. Cô đã nhận lời với Chul Kang rồi...

Nhưng, cùng là một đêm Giáng sinh, cùng lúc bảy giờ tối, Joon Ho nói sẽ chờ cô ở cổng trường...

Làm thế nào bây giờ? Hiểu Tranh cảm thấy rất khó xử.

Khó quyết định quá. Hiểu Tranh thấy trong lòng rất nặng nề. Đêm Giáng sinh tươi đẹp, rốt cuộc mình nên làm thế nào đây.

“Da Woo, cậu ngủ chưa?”.

“Ừ, mình chưa”.

“Da Woo, cậu nói xem mình phải làm thế nào? Giúp mình nghĩ cách đi. Thực sự mình không biết nên làm thế nào”. Hiểu Tranh nói như sắp khóc.

“Sao thế, sao thế?”. Da Woo chui khỏi chăn, ngồi xuống cạnh đầu giường của Hiểu Tranh.

Sự dịu dàng của Chul Kang, sự chu đáo của Chul Kang, sự quan tâm của Chul Kang... Tất cả những điều Chul Kang đã làm cho mình, tất cả... Chẳng phải mình đã nhận lời anh ấy rồi sao? Sao có thể lờ hẹn được chứ? Vậy thì ngày mai đến chỗ hẹn đúng giờ là được...

Nhưng còn Joon Ho thì sao? Nếu mình không đến chỗ hẹn thì anh ấy có bị tổn thương không? Làm sao mình có thể để anh ấy bị tổn thương được?

Hiểu Tranh nói tất cả cho Da Woo nghe.

“Thế cậu muốn đi cùng ai?”.

“Chul Kang đã giúp đỡ mình rất nhiều, nhưng Joon Ho cũng đối xử rất tốt với mình, lại còn luôn luôn xuất hiện bên cạnh mình lúc mình yếu đuối nhất...”

“Vậy là được rồi, mình biết câu trả lời của cậu rồi. Ngày mai cậu cứ đi cùng anh mình đi. Mình sẽ giúp cậu giải thích với Chul Kang”. Da Woo xoa đầu Hiểu Tranh, “Đừng nghĩ nhiều nữa, hãy ngủ một giấc thật ngon. Nhất định ngày mai phải thật xinh đẹp đấy”.

“Da Woo!”

“Mình biết cậu nghĩ gì rồi, cũng biết phải giúp cậu giải thích như thế nào. Cậu yên tâm đi. Ngủ sớm đi nhé”. Da Woo cười, quay người đi về phía giường của mình.

Ngày hai mươi bốn tháng mười hai, một ngày mà tất cả mọi người đều mong đợi. Không nói đúng hơn là tất cả mọi người đều mong đợi buổi tối của ngày này.

Giáng sinh, ngày chúa Jesus ra đời. Nghe nói buổi tối ngày hôm ấy, một người chăn cừu đang chăn cừu ở đồng cỏ bao la, đột nhiên nghe thấy một âm thanh từ trên trời vọng xuống, báo cho họ biết tin tốt lành là Jesus giáng sinh. Chỉ có điều, dĩ nhiên bây giờ mọi người không vui mừng vì Jesus mà đúng như Da Woo nói, trong đêm tối lãng mạn này sẽ có rất nhiều câu chuyện tình yêu...

Học sinh trường cấp ba Seoul rất mong chờ đêm Giáng sinh lãng mạn này. Bắt đầu từ sáng sớm, những trái tim tràn đầy nhiệt huyết của tuổi trẻ đã ở trong trạng thái phấn khích, không thể tập trung vào bài giảng của thầy cô được. Thấy tình hình đó, hiệu trưởng vốn rất tâm lý đã tuyên bố một quyết định vô cùng quan trọng: Không chỉ được nghỉ một ngày vào dịp lễ Giáng sinh ngày mai mà chiều nay cũng được nghỉ. Vậy là học sinh vui mừng reo hò ầm ĩ, chẳng phải là điều tuyệt vời để mọi người có nhiều thời gian chuẩn bị cho cuộc hẹn tối ngày hôm nay sao? Đúng là một quyết định anh minh vĩ đại, hiệu trưởng vạn tuế...

Ánh nắng mặt trời rực rỡ, khung cảnh trong trường cũng tươi đẹp lạ thường.

Buổi chiều, ký túc xá nữ bắt đầu nhộn nhịp hẳn lên. Để chuẩn bị cho cuộc hẹn tối nay, gần như phòng nào cũng lật tung tất cả mọi đồ đạc: Quần áo, giày dép, các loại đồ trang sức, phụ kiện... Phòng ở lộn xộn đến không tưởng. Gần như tất cả các cô gái đều dồn hết tâm sức để trang điểm, để mình trở thành vì sao lung linh nhất, rực rỡ nhất trong đêm Giáng sinh tươi đẹp này...

Hiểu Tranh lặng lẽ ngồi trên giường, trong lòng vẫn đang đấu tranh: Rốt cuộc nên đón Giáng sinh với ai đây?

...

Màn đêm lặng lẽ buông xuống.

Các cô gái đều lần lượt đi chơi, ký túc ồn ào, huyền não bắt đầu trở nên yên tĩnh.

Hiểu Tranh ngoảnh đầu nhìn đồng hồ, sáu giờ hai mươi tám phút.

Cứ quyết định như vậy đi. Cô khẽ thở dài, bắt đầu thay quần áo...

Dưới ánh đèn đường mờ ảo, một chàng trai tuấn tú đứng cạnh cổng trường cấp ba Seoul lộng lẫy tráng lệ. Anh dứt hai tay vào túi áo, lặng lẽ dựa người vào tường, đôi mắt sâu hướng về con đường rợp bóng cây...

Bây giờ đứng.

Hình bóng của một cô gái xinh đẹp dần dần xuất hiện trên con đường trường, giống như một áng mây rực rỡ lướt qua cuối chân trời, bỗng chốc chiếu sáng cảnh vật xung quanh, chiếu sáng trái tim của chàng trai...

Joon Ho lặng lẽ ngắm nhìn Hiểu Tranh đang mỉm cười đi về phía mình. Đôi mắt u tối bỗng lóe lên ánh sáng rực rỡ, chói mắt...

“Anh đợi em lâu rồi phải không ạ?”. Cô đã đi đến trước mặt anh, nhìn anh bằng ánh mắt dịu dàng.

“Có lâu đâu”. Mặt anh đỏ ửng. Quả thực anh... đã đợi rất lâu. Tuy hẹn bảy giờ nhưng sáu giờ anh đã đứng chờ ở đây rồi.

Anh ngắm nhìn cô.

Cô ấy... thật đẹp với chiếc áo đen kẻ ngang nhiều màu, chiếc váy ngắn màu xanh đậm, bên ngoài là chiếc áo măng tô trắng, đôi bốt có lông trang trí. Trông cô ấy vừa hoạt bát, xinh đẹp lại không mất đi vẻ trong sáng. Mái tóc mượt mà như dòng suối chảy xuống vai, trước trán còn có chiếc kẹp tóc hình chú chuồn chuồn xinh xinh. Làn da trắng mịn trang điểm nhẹ nhàng, đôi môi anh đào gợi cảm với lớp son màu hồng phấn khiến khuôn mặt thanh tú càng thêm phần cuốn hút. Thì ra cô gái thanh tú trong mắt anh cũng có thể rực rỡ như thế này.

“Tối nay... em rất xinh”. Anh mơ hồ nói.

“Gi cơ ạ?”. Cô nhìn anh bằng ánh mắt nghi ngờ.

“Không có gì”. Trời ơi, anh không có dũng khí để nói lại lần thứ hai.

Hiểu Tranh khẽ cười. Thì ra anh ấy cũng chú ý đến cách trang điểm của mình. Trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào, nhưng cô lại cố tình hỏi: “Chỉ có tối nay mới xinh sao?”.

Anh tròn mắt nhìn cô, không nói gì. Thì ra cô ấy cố tình.

“Đi thôi”. Anh kéo tay cô đi ra ngoài cổng trường. Giọng nói của anh có chút lạnh lùng, nhưng lại nắm tay cô rất nhẹ nhàng, tình cảm...

Một chàng trai rất cool và một cô gái xinh đẹp dắt tay nhau đi trên đường phố huyền ảo. Chàng trai lạnh lùng giống như ngọn núi băng đồ sộ. Còn cô gái xinh đẹp rạng rỡ giống như đóa hoa mùa xuân tươi thắm. Nhưng thật kỳ lạ là hai con người vốn trái ngược hoàn toàn lại hài hòa đến ngạc nhiên.

Dường như tất cả người qua đường đều không kìm được ngoảnh đầu nhìn họ. Cặp nam thanh nữ tú này thật hoàn hảo, đúng là một cặp trời sinh...

Đi đâu nhỉ? Hiểu Tranh ngược nhìn khuôn mặt của Joon Ho. Khóe môi của anh ẩn chứa nụ cười vui vẻ.

Dường như anh ấy rất vui. Cô lặng lẽ ngắm nhìn nụ cười ẩn hiện ấy. Những câu hỏi vốn dĩ định hỏi đã trở nên không còn quan trọng nữa. Đối với cô, quan trọng nhất là sự vui vẻ của anh. Chỉ cần anh vui thì dù có đi đâu cô cũng theo anh. Chỉ cần, chỉ cần anh vui vẻ!

Nhưng... một khuôn mặt dịu dàng lại hiện lên trong tâm trí. Anh ấy... chắc chắn sẽ thất vọng, chắc chắn sẽ giận mình.

Chul Kang, hãy tha thứ cho sự lỡ hẹn của em. Mặc dù rất có lỗi với anh, nhưng Joon Ho có ý nghĩa quan trọng không gì có thể thay thế được trong cuộc đời của em...

Ánh đèn thủy tinh óng ánh, cửa kính trong suốt, cách bài trí quý phái, trang nhã, những người phục vụ lễ phép, chu đáo. Tất cả đều là điểm thu hút của nhà hàng Shinyu.

Trong đêm Giáng sinh đẹp đẽ này, vốn dĩ nhà hàng Shinyu chật kín không còn một chỗ trống. Nhưng giờ đây, nhà hàng rộng lớn ấy, chỉ có một vị khách.

Một chàng trai tuấn tú, tao nhã lặng lẽ ngồi gần cửa kính. Dưới ánh đèn thủy tinh lộng lẫy, những đường nét trên khuôn mặt của anh càng có sức cuốn hút khiến người ta không thể rời mắt. Chỉ có điều, khuôn mặt hoàn mỹ ấy lại ẩn chứa nỗi buồn và sự cô đơn...

Những người phục vụ đứng xung quanh đều hướng ánh mắt tò mò về phía anh. Anh đã ngồi ở đó suốt cả buổi tối, nhưng người anh đợi vẫn không đến. Mọi người đều không kìm được thờ dài: Rốt cuộc là cô gái nào mà hấp dẫn đến thế, lại để một chàng trai ưu tú như thế này ngồi chờ đợi mãi mòn.

“Da Woo, ở đây, ở đây”. Một chàng trai tuấn tú đứng chờ ở cổng ký túc.

“Ahn Jung, sao anh lại chờ em ở đây?”. Da Woo tỏ ra rất ngạc nhiên.

“Hôm nay anh muốn được gặp em sớm hơn. Mau đi thôi, chúng mình đi ăn trước, một lúc nữa bộ phim sẽ bắt đầu”.

“Nhưng em phải đến nhà hàng Shinyu đã. Em phải giúp Hiểu Tranh chuyển lời cho Chul Kang, gọi điện thoại cho anh ấy suốt nhưng không thấy nghe máy”. Da Woo vội nói.

“Vậy thì lát nữa gọi lại, mau đi thôi Da Woo”. Ahn Jung nắm tay Da Woo chạy về phía rạp chiếu phim.

Sắp đến mười hai giờ.

Giám đốc nhà ăn nhẹ nhàng đi tới, do dự hỏi: “Sắp mười hai giờ rồi, cậu xem... vẫn tiến hành theo kế hoạch đã chuẩn bị chứ ạ?”.

Thì ra đã gần mười hai giờ rồi sao? Chul Kang hơi thất thần. Cô ấy... không đến.

Anh im lặng một lúc, ngẩng đầu nhìn giám đốc rồi lịch sự mỉm cười: “Cứ tiến hành theo kế hoạch đi”. Nói xong anh đứng dậy, từ từ rời khỏi nhà hàng.

Tiếng chuông vang lên, bầu trời tràn ngập trong ánh sáng rực rỡ, chói lọi của pháo hoa.

Joon Ho nắm tay Hiểu Tranh đứng dưới cây thông Noel cao, to với nhiều đèn trang trí nhấp nháy, ngắm nhìn biển người vui vẻ reo hò, nhảy múa...

Joon Ho nhìn khuôn mặt rạng rỡ của Hiểu Tranh, bỗng nhiên nói: “Em nhắm mắt vào”.

“Gì cơ ạ?”. Cô ngạc nhiên nhìn anh.

“Nhanh lên, làm theo lời anh đi”. Giọng nói của anh có chút hung dữ nhưng khóe môi lại ẩn chứa nụ cười.

Cô mỉm cười, nhắm chặt mắt.

Đôi lông mi cong dài trông thật đẹp, run run khi nhắm mắt.

Bỗng nhiên anh thấy tim mình đập nhanh hơn, giống như bị mê hoặc, không kìm được, anh hôn lên đôi mắt ấy...

Một cảm giác ấm áp đến kỳ lạ.

Cô mở mắt, nhìn thấy đôi môi gọi cảm của anh gần ngay trước mắt mình.

Á, thì ra là... mặt cô đỏ ửng. Đầu óc vẫn đang quay cuồng trong sự ngạc nhiên, chỉ có thể ngậy người nhìn bờ môi ấy...

Ánh mắt của anh cũng sáng lấp lánh. Cố kiềm chế nụ hôn dành cho cô, đưa tay vào túi lấy một thứ: “Tặng em quà Giáng sinh”.

Cô nhìn về phía tay anh.

Một chiếc điện thoại Samsung màu đỏ nhỏ nhắn, đáng yêu, nằm gọn trong bàn tay của anh.

“Tặng em ạ?”. Cô mỉm cười nhìn anh.

“Ừ, em thích không?”. Anh dịu dàng nhìn cô. Anh rất muốn có thể nghe thấy giọng nói của cô bất kỳ lúc nào, vì thế buổi chiều được nghỉ học anh đã đi chọn một chiếc điện thoại để tặng cô.

“Rất thích ạ”. Cô mỉm cười ngọt ngào, nhưng ngay lập tức ánh mắt trở nên u tối: “Nhưng... em không chuẩn bị quà Giáng sinh cho anh”.

“Không sao”. Anh cầm tay cô, nhẹ nhàng đặt chiếc điện thoại vào lòng bàn tay, “Em mang theo chiếc điện thoại này bên mình chính là món quà lớn nhất dành tặng cho anh. Em không biết là anh mong được thường xuyên nghe thấy giọng nói của em như thế nào đâu”.

Mặt cô đỏ ửng, đôi mắt sáng lấp lánh. Cô nhìn anh như thế khiến... cảm xúc của anh trào dâng mãnh liệt, không thể kiềm chế được ý nghĩ muốn hôn cô.

“Nếu...”. Giọng nói của anh hơi khàn, đôi mắt sâu ẩn chứa chút gì đó mơ hồ, “Thực sự em muốn tặng quà cho anh, vậy thì... tặng anh một nụ hôn nhé!”.

Anh nói rồi cúi xuống hôn lên đôi môi hồng phấn gọi cảm của cô.

Trong đêm Giáng sinh tuyệt vời này, anh trao cô nụ hôn đầu tiên.

Bàn tay mạnh mẽ của anh ôm chặt vòng eo mảnh mai của cô. Nụ hôn vụng về nhưng vẫn thật nồng nàn và say đắm.

Thật ngất ngây! Cảm giác ngất ngây kỳ diệu từ sự ma sát giữa môi với răng và hơi thở gấp gáp truyền lên não khiến cô không thể nghĩ được gì nữa, chỉ có thể bị động đáp lại nụ hôn nồng cháy của anh...

Bờ môi nóng rát, hơi thở nóng rát, cơ thể nóng rát, dường như toàn thân như muốn bùng cháy, sắp nổ tung, nhưng không ai muốn ngừng lại...

Cảm giác lâu như một thế kỷ, đến tận khi sắp không thể thở được nữa thì anh mới lưu luyến buông cô ra.

Khuôn mặt của cô đỏ ửng như bông hoa đào rực rỡ nhất mùa xuân. Toàn thân không còn chút sức lực, chỉ có thể ngã người vào lòng anh.

“Hiểu Tranh, chúng mình chính thức hẹn hò nhé”. Anh dịu dàng nhìn cô, giọng nói rất chân thành.

“Vâng ạ”. Cô khẽ đáp lại, không chút do dự.

Anh khẽ thở dài. Dù sao thì ông trời cũng đã công bằng với mình, bắt mình phải chịu đựng một khoảng thời gian tối tăm, nhưng đã phái thiên thần xinh đẹp nhất đến cứu vớt mình...

Cùng là tiếng chuông đêm Giáng sinh.

Chul Kang đứng trên đường, quay người nhìn về phía cửa kính của nhà hàng.

Nhà hàng ánh đèn rực rỡ ấy ngập tràn trong những bông tuyết lấp lánh. Trong tiếng nhạc vui vẻ của dàn nhạc, một ông già Noel đáng yêu vác theo một chiếc túi rất to mà biết bao em nhỏ mơ ước đi về phía chiếc bàn gần cửa kính. Chỉ có điều, chiếc bàn ấy trống không, không một bóng người...

Anh buồn bã lang thang trên đường, những đôi tình nhân ôm nhau thắm thiết đi ngang qua anh, khiến hình bóng của anh càng trở nên đơn độc.

Đêm Giáng sinh lãng mạn cũng có người cô đơn và u buồn đến thế.

Những bông pháo hoa rực rỡ lóe sáng trên bầu trời. Người qua lại trên đường đều vui mừng hò reo. Chul Kang ngậy người nhìn bầu trời, nhìn rất lâu, rất lâu...

Giáng sinh vui vẻ! Anh khẽ nói lời chúc, sau đó quay người, từ từ rời khỏi đám đông vui vẻ. Trên con đường ồn ào, huyền ảo, hình bóng của anh thật cô đơn, cô đơn hơn cả những bông pháo hoa lúc đã tàn...

Bạn đang đọc truyện *Adeline bên sợi dây đàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Sóng gió trong bữa tiệc sinh nhật

* Bữa tiệc sinh nhật sang trọng, long trọng.

* Dưới biết bao ánh mắt ngưỡng mộ.

* Nhưng mọi phù thủy gian ác.

* Đã đưa ra lời nguyền ác độc.

* Sóng gió vô tình nổi lên.

Ngày đầu tiên sau lễ Giáng sinh.

Các học sinh của trường cấp ba Seoul lê cơ thể mệt mỏi (mất tâm trạng, kiệt sức, ngáp ngủ) đến lớp học.

Trên con đường rợp bóng cây, Joon Ho nắm tay Hiểu Tranh bước đi chậm chậm. Ánh nắng ban mai tươi mới chiếu rọi qua tán lá, lá cây rung lên như đang mỉm cười với nắng.

Đôi mắt của Hiểu Tranh cũng sáng lên. Vừa mới sáng sớm đã nhìn thấy Joon Ho đứng chờ dưới cổng. Không ngờ một người lạnh lùng như anh cũng đứng chờ ở đó. Chẳng không ngờ anh lại công khai nắm tay cô đi trên đường.

Dường như có phép thuật nào đó khiến những nơi mà họ đi qua trở nên im ắng không một tiếng động. Trong sự im ắng lạ thường ấy là những đôi mắt tròn tròn như sắp rơi con người ra ngoài.

Hoàng tử hắc mã Choi Joon Ho lạnh lùng nhất trường nắm tay thân mật với học sinh trao đổi Trung – Hàn, Tần Hiểu Tranh, nhân vật mới nổi của trường?!

Có phải là nhìn nhầm không? Đường như tất cả mọi người đều có chung câu hỏi này.

Nhưng, sau vài lần dụi mắt, điều không muốn tin vẫn hiện ra trước mắt.

Trời ơi! Không thể tin được.

Những người “chứng kiến tận mắt” bắt đầu hành động!

Trước tiên, chỉ cách nửa tiếng sau khi nhìn thấy tận mắt, trang web của nhà trường đã tung tin “shock” này trên trang nhất. Sau đó, thông tin này đã được thông báo chi tiết trên đài phát thanh của trường trước giờ học. Buổi trưa, tạp chí mới ra lò của trường đã đăng tải bài viết về “mối tình Trung – Hàn”, ghi chép rất sâu sắc và sống động. Nói tóm lại, đâu đâu trong trường học cũng có thông tin về mối tình của Joon Ho và Hiểu Tranh.

Mối tình này đã làm tan nát trái tim của biết bao người mê đắm Joon Ho và mến mộ Hiểu Tranh. Không gian tràn ngập tiếng gào thét xé gan xé ruột.

Nhưng, điều đó vẫn chưa đủ gây chấn động, chuyện chấn động hơn vẫn còn ở phía sau.

Buổi trưa, Joon Ho gạt bỏ vẻ lạnh lùng thường ngày, công khai trả lời những câu hỏi của “giới truyền thông”.

...

Trong nhà ăn huyền ảo, Joon Ho và Hiểu Tranh ngồi cạnh một chiếc bàn ăn. Tất cả mọi ánh nhìn đều hướng về phía họ, sau đó...

Một bàn tay run rẩy đưa chiếc micro trước mặt Joon Ho: “Xin hỏi có phải hai người đang hẹn hò không?”.

Trời ơi! Gần như tất cả mọi ánh mắt ẩn chứa sự đáng thương đều nhìn về phía anh phóng viên rất có đạo đức nghề nghiệp này. Rõ ràng Choi Joon Ho nổi tiếng lạnh lùng, là tay Taekwondo siêu hạng, vậy mà còn dám phỏng vấn anh ấy trước mặt mọi người, quả nhiên là rất dũng cảm! Choi Joon Ho lạnh lùng nhìn tay phóng viên đang toát mồ hôi lạnh đến mức ướt cả áo, sau đó đưa tay...

“Đúng, tôi và cô ấy đang hẹn hò”. Joon Ho nắm tay Hiểu Tranh, “Cô ấy – Tần Hiểu Tranh, là bạn gái của Choi Joon Ho tôi”.

Tất cả mọi người đều ngơ ngàng.

Joon Ho kéo Hiểu Tranh đứng dậy, lạnh lùng nhìn xung quanh, sau đó nói bằng giọng nói lạnh lùng nhưng rất kiên định: “Nếu có ai dám động vào bạn gái của tôi thì nhất định tôi sẽ không bỏ qua cho người đó”.

Tất cả mọi người đều rùng mình. Vốn dĩ có rất nhiều ánh mắt căm giận hướng về phía Hiểu Tranh, nhưng nghe Joon Ho nói vậy lại len lén nhìn sang phía khác. Chỉ cần nghĩ thôi đã đủ sợ hãi lắm rồi, vì thế tuyệt đối không được động đến con ranh Trung Quốc này.

Nhưng trong nhà ăn lại có một người dùng ánh mắt như giết người gườm gườm nhìn Hiểu Tranh.

Tần Hiểu Tranh! Lee Ha Na này tuyệt đối sẽ không tha cho mày đâu.

Trong phòng ngủ.

Hiểu Tranh ngồi ngây người trước đèn suy ngẫm.

Da Woo đứng ở cửa, quả thực cô rất mâu thuẫn: Tối qua mình chưa giúp Hiểu Tranh giải thích với Chul Kang, mình phải nói với cô ấy như thế nào đây. Chắc cô ấy và Chul Kang không có gì, cô ấy vừa mới xác định tình cảm với anh họ mình rồi mà. Nghĩ vậy, Da Woo lấy hết dũng khí đi về phía Hiểu Tranh.

“Hiểu Tranh, xin lỗi cậu”. Da Woo cúi đầu nói.

“Ồ, cậu về rồi à”. Hiểu Tranh chợt bừng tỉnh.

“Mình xin lỗi, Hiểu Tranh, vì tối qua Ahn Jung đợi mình dưới cổng ký túc, trước đó không nói với mình là đi ăn rồi đi xem phim, lúc ấy mới kéo mình đi... mình quên không giúp cậu giải thích với Chul Kang”.

“Cái gì cơ? Vậy Chul Kang anh ấy...”, Hiểu Tranh đứng dậy, “Vậy thì chẳng phải anh ấy mất công chờ mình sao, anh ấy có hận mình không...”.

“Xin lỗi”. Đôi mắt to tròn của Da Woo ánh lên một giọt nước mắt, cô sợ rằng sự sơ suất của mình khiến người bạn thân đau lòng. Cô nói rồi không kìm được nước mắt.

Hiểu Tranh nhìn Da Woo đang khóc vì áy náy, kéo tay cô và nói: “Mình không trách cậu, Da Woo à. Chỉ tại mình không tốt, đã nhận lời Chul Kang rồi lại nhận lời Joon Ho. Cậu không sai, đừng khóc nữa”.

“Hiểu Tranh, mình nhất định sẽ giúp cậu nói rõ ràng”.

“Không cần đâu Da Woo, mình sẽ xin lỗi anh ấy”. Nói xong Hiểu Tranh cúi đầu, mái tóc dài che khuất đôi mắt của cô, ánh đèn khiến bóng cô đổ dài trên tường.

Ánh đèn yếu ớt, mùi rượu thoang thoảng khắp căn phòng.

Chul Kang ngồi trên tấm thảm trong phòng, rất nhiều vỏ chai vỡ ngổn ngang trên nền nhà.

Từ trước tới nay anh chưa bao giờ biết rằng rượu lại ngon đến thế, chẳng trách mà rất nhiều người thích uống rượu. Anh cười mơ hồ rồi lại vớ lấy một chai rượu.

Không thể quên được thông tin gây chấn động toàn trường hôm ấy: Choi Joon Ho và Hiểu Tranh đang hẹn hò. Khi nghe thấy điều đó anh còn ngỡ rằng mình nghe nhầm. Nhưng những bài viết cùng những bức ảnh và cảnh tượng khiến người ta ngỡ ngàng trong nhà ăn khiến anh không thể không tin sự thật này.

Khoảnh khắc tận mắt nhìn thấy Joon Ho nắm tay cô ấy, anh cảm thấy thật sự sốc, tim như ngừng đập, mạch máu trong toàn thân đông cứng, chỉ có cảm giác nhói đau lan ra khắp cơ thể...

Cô ấy và Joon Ho đang hẹn hò. Anh đau đớn nhắm mắt: Đây chính là lý do cô ấy lỡ hẹn sao? Nhưng... rõ ràng cô ấy đã nhận lời cùng mình đón Giáng sinh.

Về nhà bằng cách nào anh cũng lại không nhớ nữa? Phải làm thế nào đây? Anh đau đớn đến không thể nghĩ được nữa, cảm giác đau đớn này cứ tiếp diễn, phải làm thế nào mới có thể giảm được đây? Chẳng phải người ta nói say rồi thì sẽ quên đi tất cả sao? Vậy thì thử xem điều đó có đúng không...

“Chul Kang, em có thể vào được không?”, Hiểu Tranh gõ cửa phòng khép chặt.

Trong phòng không có động tĩnh gì. Nhưng rõ ràng là cửa mở, Hiểu Tranh do dự một lúc rồi đẩy cửa.

Trời ơi! Hiểu Tranh không thể tin vào cảnh tượng trước mắt mình: Vỏ chai văng đầy đất, Chul Kang quần áo xộc xệch, mặt mũi đỏ lừ nằm vật dưới tấm thảm màu kem.

Đó... đó là Chul Kang sao? Là Chul Kang cao quý tao nhã, dịu dàng chu đáo của mình sao?

Hiểu Tranh bước vào phòng, ngồi xuống cạnh Chul Kang, nhẹ nhàng vỗ vào mặt anh ấy: “Chul Kang, anh mau tỉnh lại đi. Trời ơi! Anh chưa bao giờ uống rượu cơ mà, sao hôm nay lại uống nhiều thế này. Thực sự em cảm thấy rất có lỗi với anh”.

Chul Kang thấy đầu nặng như chì, anh mơ màng mở mắt, dường như nhìn thấy khuôn mặt của Hiểu Tranh, nhưng quả thực rất chóng mặt nên nhanh chóng thiếp đi.

Hiều Tranh dùng khăn ướt lau mồ hôi cho Chul Kang, đắp chăn cho anh, sau đó để lại mẫu giấy trên chiếc tủ cạnh đầu giường.

Chul Kang:

Xin lỗi, xin hãy tha thứ cho sự lỡ hẹn của em. Em chỉ muốn nói xin lỗi, xin hãy tha thứ cho em.

Hiều Tranh.

Lại là một buổi chiều tối với những ráng mây đỏ rực.

Hiều Tranh ôm tập bản nhạc nhẹ nhàng đi về phía hội trường. Khuôn mặt của cô ảm chứa nụ cười ngọt ngào: Joon Ho đến nhà thi đấu chơi bóng rổ, hai người hẹn nhau lát nữa ăn tối.

Khi bước đến cửa hội trường, cô dừng bước.

Cửa mở, vậy thì... Chul Kang ở trong đó sao? Từ đêm Giáng sinh đến nay, mỗi lần nhớ tới sự lỡ hẹn của mình, cô lại thấy trái tim mình thất lại: Phải đối diện với Chul Kang thế nào đây? Không biết anh ấy đã đọc lời nhắn chưa?

Chần chừ một lúc, cô nhẹ nhàng bước vào.

Trong hội trường rộng lớn có một hình bóng cô đơn.

Chul Kang đứng cạnh cửa sổ, ngược nhìn ráng ngũ sắc cuối chân trời. Ánh chiều tà hắt vào cửa sổ, bao trùm lên người anh, trông anh giống như đang ngập chìm trong ánh sáng diệu kỳ. Khoảnh khắc ấy, Hiều Tranh bỗng thấy dường như anh không tồn tại, đó chỉ là ảo ảnh mà thôi.

Cảm giác có người nhìn mình, anh từ từ quay người lại. Anh lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt ảm chứa nỗi u buồn và đau xót không thể kìm nén được.

Hiều Tranh ngây người. Đó không phải là ảo ảnh mà là Chul Kang thật. Nhưng anh ấy... thật tiêu tụy, thật cô đơn... Vì mình ư? Bỗng nhiên cảm giác tội lỗi dấy lên trong lòng Hiều Tranh.

Cô hít một hơi thật sâu, lấy hết dũng khí bước về phía anh...

“Em đến rồi à”. Chul Kang cười nhạt, nhưng không rời mắt khỏi cô.

“Vâng”. Hiều Tranh ngây người nhìn anh, không biết nên nói gì.

“Chúc mừng em”. Chul Kang cười.

“Gi ạ?”. Hiều Tranh kinh ngạc ngẩng đầu.

“Tuy bề ngoài Joon Ho rất lạnh lùng, nhưng thực ra cậu ấy là một người rất trọng tình cảm. Anh tin nhất định cậu ấy sẽ toàn tâm toàn ý đối xử tốt với em”. Chul Kang cười, “Chắc chắn hai người sẽ rất hạnh phúc”.

Bỗng nhiên Hiều Tranh thấy mắt mình nhạt nhòa, như có một làn sương mù bao phủ. Chul Kang không hề trách móc, không tức giận, đến bây giờ vẫn còn nghĩ cho mình. Vì sao lúc nào anh ấy cũng nghĩ cho người khác? Bỗng nhiên, Hiều Tranh thấy mình thật độc ác.

“Em xin lỗi, hôm ấy đã lỡ hẹn”. Cô bặm chặt môi, khẽ nói. Thú thực cô không có dũng khí nhìn thẳng vào mắt anh. Cô chỉ có thể cúi đầu nhìn xuống đất. Trong lòng có hàng nghìn hàng vạn nỗi day dứt, áy náy, nhưng cô phải chọn Joon Ho.

Chul Kang lặng lẽ nhìn cô. Khuôn mặt của cô ấy thật nhợt nhạt, đôi môi cũng sắp bị cắn đến bật máu rồi. Cô ấy... cũng buồn vì mình sao? Anh gượng cười khổ sở, nhưng anh không muốn cô phải buồn một chút nào.

“Không sao, anh không sao thật mà”. Anh mỉm cười, đưa tay vuốt tóc cô: “Chúng ta là bạn tốt, đúng không? Anh sẽ không vì chuyện nhỏ nhặt ấy mà tức giận đâu”.

Hiều Tranh ngược đôi mắt đầm lệ nhìn anh. Ánh mắt của anh rất chân thành, nụ cười của anh cũng rất dịu dàng... Cô không kìm được, nước mắt cứ tuôn rơi.

“Chul Kang, anh đừng đối xử với em tốt như thế”. Hiều Tranh vừa khóc vừa nói.

Chul Kang thở dài, khẽ đưa tay lau nước mắt trên khuôn mặt xinh đẹp của cô: “Dĩ nhiên anh sẽ đối xử tốt với em rồi. Anh sẽ mãi là bạn tốt của em, sau này cũng vậy, mãi mãi đối xử tốt với em”.

Hiều Tranh cảm thấy vô cùng xúc động. Mình thật may mắn vì có được người bạn tốt như thế này. Cảm kích ngàn lần nhưng không thể báo đáp, chỉ có thể thầm chúc phúc cho Chul Kang, mong anh ấy sớm có hạnh phúc của mình...

Mặt trời lặn.

Cuối cùng cũng đến lúc tan học, không khí trong trường bắt đầu náo nhiệt hẳn lên.

Hiều Tranh thu dọn sách vở xong xuôi, vừa bước ra khỏi phòng học thì nhìn thấy Joon Ho đứng tựa người ở cầu thang chờ mình.

“Sao anh lại sang đây?”. Hiều Tranh vui vẻ đi về phía anh. Anh và cô không học cùng một tòa nhà, bình thường đều hẹn nhau ở sân vận động. Hôm nay là lần đầu tiên anh đến cửa phòng học đón cô.

Anh mỉm cười, khoác vai cô đi xuống: “Gọi điện thoại thấy em tắt máy nên sang đây”.

“Ồi, quên không mở máy”. Cô lè lưỡi, ngượng ngùng nói.

“Cô nàng ngốc nghếch”. Anh bóp mũi cô thân mật, sau đó áy náy nói: “Chiều nay đội bóng phải đi ra ngoài tập, vì thế không cùng ăn tối được rồi”.

“Không sao đâu”. Cô cười: “Vì muốn nói cho em biết điều này mà anh chạy sang đây sao?”.

Anh gật đầu.

Hiều Tranh mỉm cười ngọt ngào, anh coi trọng cô như vậy khiến cô thấy rất hạnh phúc.

Hai người sánh vai đi giữa sân trường, trên đường đi thu hút không ít ánh nhìn. Đôi trai tài gái sắc này đến nay vẫn là cặp đôi thu hút sự chú ý nhất trường.

Cùng nhau đi tới con đường thông với hội trường, Joon Ho lưu luyến nói: “Anh đi đây”.

Hiều Tranh nhăn mũi, cười và nói: “Anh mau đi đi, có phải là không gặp mặt nhau nữa đâu. Em phải đi luyện đàn đây”.

Joon Ho mỉm cười vẫy tay, sau đó quay người đi.

Hiều Tranh dõi theo hình bóng của anh, sau đó đi về phía phòng đàn.

Một người đàn ông trung niên mặc complet chỉnh tề, đứng dưới cây cỏ thụ bên đường. Nhìn thấy Hiều Tranh, ông ta vội đi về phía cô.

“Xin hỏi cô có phải là Tàn Hiều Tranh không?”. Người đàn ông trung niên cúi người chào Hiều Tranh.

Hiều Tranh giật nảy mình, vội cúi đầu đáp lại rồi nghi ngờ nói: “Đúng vậy, xin hỏi có chuyện gì không ạ?”.

Người đàn ông trung niên bình tĩnh nói: “Chủ tịch hội đồng quản trị của chúng tôi muốn nói chuyện với cô”. Nhìn khuôn mặt ngạc nhiên của Hiều Tranh, ông ta giải thích: “Chủ tịch hội đồng quản trị của chúng tôi chính là mẹ của cậu Joon Ho”.

Hiều Tranh sửng người. Cô hoàn toàn không thể ngờ rằng mẹ của Joon Ho lại tìm mình nói chuyện. Vì sao bà ấy lại muốn nói chuyện với mình nhỉ? Hiều Tranh cảm thấy bất an khi leo lên chiếc xe sang trọng ấy, trong lòng vẫn còn rất nhiều nghi vấn chưa có lời giải đáp.

Chiếc xe lái thẳng vào trung tâm thành phố. Hiều Tranh xuống xe, cô được đưa đến một quán cà phê sang trọng.

“Mời ngồi bên này”. Người đàn ông trung niên đưa Hiều Tranh đến trước một căn phòng tĩnh lặng.

Ông ta nhẹ nhàng gõ cửa, sau đó đẩy cửa, nói với người phụ nữ cao quý giống như nữ hoàng đang ngồi trong đó: “Thưa chủ tịch, cô Tàn đến rồi”.

Người phụ nữ ấy gật đầu, sau đó người đàn ông trung niên đưa Hiều Tranh tới mới rời đi.

Hiều Tranh hít một hơi thật sâu rồi cúi đầu chào: “Chào bác, cháu là Tàn Hiều Tranh. Nghe nói bác có chuyện cần tìm cháu?”.

“Mời ngồi”. Người phụ nữ lịch sự mời Hiều Tranh ngồi.

“Cảm ơn bác”. Hiều Tranh khẽ ngồi xuống, sau đó ngẩng đầu nhìn bà ta.

Mẹ của Joon Ho mặc một bộ váy sang trọng, trên vai là chiếc khăn lông thú quý giá. Trông bà ta rất trẻ, là một người phụ nữ rất xinh đẹp, gọi cảm. Nhìn bà ta, Hiều Tranh đã biết về ngoài ưu tú của Joon Ho do đâu mà có. Chỉ có điều, tuy bà ta tỏ ra rất lịch sự, khách khí nhưng ánh mắt lại ẩn chứa vẻ lạnh lùng đáng sợ.

Han Je Jin ngắm nhìn cô gái trước mặt, cũng chẳng có gì là tuyệt sắc giai nhân. Bà ta thật không hiểu vì sao Joon Ho lại từ bỏ Lee Ha Na vừa xinh đẹp dịu dàng lại vừa xuất thân cao quý mà chọn cô gái này.

“Quả thực hơi mạo muội khi mời cô tới đây, mong cô không giận”. Giọng điệu của bà ta rất khách sáo, lịch sự.

“Sao cháu có thể giận được ạ”. Hiều Tranh vội cười và đáp.

“Chắc cô đã biết tôi là mẹ của Joon Ho rồi chứ”. Han Je Jin nhìn Hiều Tranh rồi chậm rãi nói.

“Vâng ạ”. Hiểu Tranh lễ phép đáp lại, không có những lời nói thừa, cũng không lúng túng hốt hoảng, chỉ lặng lẽ chờ mẹ Joon Ho nói tiếp.

Thấy Hiểu Tranh đối đáp khéo léo, Han Je Jin thoáng ngạc nhiên. Bà ta ngồi thẳng lưng, ngắm nhìn cô gái Trung Quốc này một lần nữa: Không sai, quả thực cô ta không phải là rất xinh đẹp, nhưng những đường nét thanh tú trên khuôn mặt lại rất ưa nhìn, hơn nữa, giữa đôi lông mày toát lên vẻ thần kỳ khó diễn tả thành lời. Điều khiến bà thích nhất là khí chất của cô ta: Ẩn chứa trong sự hiền thực là vẻ mạnh mẽ, quật cường, hoạt bát nhưng không mất đi sự bình tĩnh. Rất ít cô gái có thể biểu hiện một cách đúng mực, tự nhiên như thế này trước mặt mình. Dường như bà ta đã hiểu vì sao cô gái trước mắt lại chiếm được trái tim của con trai mình. Tuy nhiên, bà ta không quên mục đích của cuộc nói chuyện này. Bà ta vẫn phải tiếp tục.

“Nghe nói cô Tần đang hẹn hò với con trai tôi?”.

Hiểu Tranh gật đầu.

Han Je Jin cười nhạt: “Chỉ vì quan tâm đến Joon Ho nên tôi mới đường đột như thế này. Có điều, Joon Ho nhà chúng tôi lần đầu tiên có bạn gái, người làm mẹ như tôi sao có thể không quan tâm được? Tôi tìm hiểu bạn gái của con trai mình một chút cũng không có gì là sai trái chứ?”.

Hiểu Tranh cười: “Vâng, cháu hiểu ạ”.

“Không biết bố mẹ của cô Tần làm nghề gì?”. Han Je Jin mỉm cười hỏi.

Hiểu Tranh sững người: Điều tra về thân thế của mình sao? Hiểu Tranh bấm môi, sắc mặt hơi nhợt nhạt, nhưng vì lễ phép, cô vẫn chậm rãi nói: “Bố cháu là nhạc trưởng chỉ huy dàn nhạc. Mẹ cháu là nghệ sĩ đàn tranh”.

“Vậy à”. Han Je Jin gật đầu, vẻ mặt càng thân thiện hơn. Thì ra xuất thân trong gia đình âm nhạc, chả trách mà trong tư liệu của cô ta ghi đã từng giành được không ít giải thưởng lớn. Xuất thân như thế này cũng không phải là thất lễ.

“Chỉ có điều, năm cháu tám tuổi, bố mẹ cháu đã qua đời vì tai nạn giao thông”. Hiểu Tranh nhìn thẳng vào mắt bà ta, chậm rãi nói. Dường như giọng nói có chút lạnh lùng. Xuất thân như thế này chắc chắn không phải là điều mà bà ta mong muốn.

Han Je Jin tròn mắt ngạc nhiên. Trong tư liệu mà bà ta điều tra được không nói đến điều này. Nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Hiểu Tranh, trong lòng bà ta cảm thấy có chút thương xót. Nếu không vì Joon Ho thì bà ta thích cô gái này. Trong tư liệu điều tra đã nói rất rõ ràng cô bé này là một người ngoan ngoãn, học giỏi, rất có triển vọng trong lĩnh vực nghệ thuật, giành được không ít giải thưởng lớn, hơn nữa lại còn là học sinh trao đổi Trung – Hàn. Nếu là một đứa trẻ mồ côi thì lại càng đáng quý. Nhưng... nếu là con dâu thì xuất thân như vậy hoàn toàn không thể được.

Bà ta nhìn Hiểu Tranh một lúc rất lâu rồi chân thành nói: “Nhưng cháu vẫn sống rất tốt, ta thấy cháu đã không phụ sự kỳ vọng của bố mẹ mình”.

Nhắc đến bố mẹ, Hiểu Tranh thấy mắt cay cay.

Mẹ của Joon Ho bình tĩnh nói tiếp: “Ta biết cháu đến đây du học với tư cách là học sinh trao đổi Trung – Hàn. Điều đó thật không dễ dàng gì. Vì thế cháu càng nên trân trọng cơ hội này, tập trung toàn bộ tinh thần vào việc học mới đúng. Bây giờ cháu và Joon Ho qua lại với nhau có phải là không đúng lúc không?”.

Khuôn mặt của Hiểu Tranh ẩn chứa sự tổn thương. Cô đã hoàn toàn hiểu ý của mẹ Joon Ho. Qua cách nói chuyện có thể biết được rằng chắc chắn họ đã điều tra về mình. Điều đó khiến cô có cảm giác bị sỉ nhục. Hơn nữa, những lời nói nghe có vẻ như quan tâm này thực chất là muốn nhắc nhở cô không nên qua lại với Joon Ho, nó càng khiến cô hiểu hơn về tính chân thực của những cảnh coi trọng xuất thân môn đăng hộ đối trên ti vi. Rõ ràng thân phận mồ côi của mình chính là nguyên nhân khiến mẹ Joon Ho phủ nhận mình. Tuy từ nhỏ đến lớn, Hiểu Tranh luôn luôn khắc sâu trong lòng những lời mẹ nói trước lúc lâm chung, không vì thân phận mồ côi mà tạo ra nỗi ám ảnh tâm lý cho mình. Nhưng bây giờ, cô đã bị tổn thương vì xuất thân mồ côi đó.

Cố gắng để giữ cho bản thân thật bình tĩnh, Hiểu Tranh từ tốn nói: “Nếu bác lo lắng việc học hành của chúng cháu thì xin bác hãy yên tâm. Cháu và Joon Ho đều nhìn nhận tình cảm một cách rất lý trí. Chúng cháu chỉ giám sát lẫn nhau, khích lệ lẫn nhau, sẽ không vì điều đó mà ảnh hưởng đến học tập. Nếu...”. Hiểu Tranh ngừng lại một lát rồi kiên định nói: “Nếu xuất thân của cháu khiến bác thấy cháu không xứng với Joon Ho, vậy thì xin bác hãy nói với Joon Ho chứ không nên nói với cháu. Nếu Joon Ho quyết định từ bỏ thì cháu không còn gì để nói, cháu quyết không bám lấy anh ấy. Nếu anh ấy không từ bỏ, vậy thì cháu sẽ càng không từ bỏ”.

Những lời nói thẳng thắn của Hiểu Tranh khiến Han Je Jin không biết nói gì. Nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Hiểu Tranh, bà ta biết mình đã làm tổn thương cô gái này. Chỉ có điều, vì Joon Ho, bà ta phải nhẫn tâm một chút.

Hiểu Tranh đứng dậy, lễ phép cúi chào rồi nói: “Nếu bác không có chuyện gì nữa thì cháu xin phép về trước”.

“Thôi được, vậy thì để ta bảo lái xe đưa cháu về”. Han Je Jin nói rồi gọi điện thoại cho người đàn ông trung niên đang đứng chờ ngoài cửa vào.

“Hãy đưa cô Tần về”. Dặn dò xong, bà ta nhìn Hiểu Tranh.

Hiểu Tranh đứng thẳng người, ngẩng cao đầu đi ra ngoài. Nhưng trái tim của cô đã bị tổn thương.

Tại nhà họ Choi.

Phòng ăn rộng lớn tràn ngập trong ánh sáng lung linh của chiếc đèn thủy tinh trên trần nhà. Trên chiếc bàn ăn kiểu Tây sang trọng bày rất nhiều món ăn

ngon. Mọi người ngồi trên ghế của mình, lặng lẽ dùng bữa.

Theo thường lệ, bây giờ tối thứ bảy là ngày mà cả gia đình quây quần ăn cơm. Trong ngày này, nếu không có chuyện gì đặc biệt, tất cả mọi người đều phải về nhà ăn cơm đúng giờ. Hôm nay là thứ bảy, vì vậy mà mặc dù rất không muốn xa Hiểu Tranh nhưng Joon Ho vẫn phải về nhà đúng giờ.

Han Je Jin cố làm ra vẻ thân nhiên hỏi: “Hôm nay là ngày bao nhiêu rồi? Mẹ bận đến nỗi quên cả ngày tháng”.

“Ngày mừng sáu tháng mười một”. Joon Ho đáp.

“Hả? Đã mừng sáu tháng mười một rồi cơ à, vậy thì...”. Han Je Jin đặt đĩa xuống, cười và nói: “Tuần sau là sinh nhật của Joon Ho rồi”.

Tất cả mọi người đều ngẩn đầu.

Joon Ho không nói gì nhưng trong lòng cảm thấy chua xót. Sinh nhật ư? Ngay cả bản thân mình cũng quên rồi. Dường như ngay từ khi còn nhỏ sinh nhật của mình đã không được coi trọng. Sau khi anh trai mất, chẳng có ai nhớ tới nó nữa. Vì sao hôm nay mẹ lại nhớ đến nó?

Bà nội vui vẻ nói: “Đúng vậy, Joon Ho của chúng ta sắp mười tám tuổi rồi”.

“Mười tám tuổi là người lớn rồi. Joon Ho thực sự đã lớn rồi”. Han Je Jin mỉm cười nói: “Joon Ho sẽ nhanh chóng yêu rồi kết hôn, sau đó kế thừa sự nghiệp của gia tộc”.

“Mẹ, mẹ nói gì thế”. Joon Ho cảm thấy không tự nhiên khi nghe những lời nói này.

“Còn gì nữa? Đó là những chuyện mà bất kỳ ai cũng phải trải qua”. Han Je Jin cười, sau đó nói với cả nhà: “Thưa bố mẹ, hôm nay có tất cả mọi người ở đây, con sẽ nói dự định của mình. Joon Ho nhà chúng ta và Ha Na cũng đã qua lại rất lâu. Bây giờ Joon Ho sắp mười tám tuổi rồi, chi bằng nhân ngày sinh nhật đính hôn với Ha Na? Hôn nữa bên nhà Ha Na cũng có ý này”.

Đính hôn? Mọi người đều hướng ánh mắt kinh ngạc về phía Han Je Jin. Joon Ho thì giật nảy mình.

“Ha Na rất xinh. Tính nết lại dịu dàng, chân thật. Hôn nữa tập đoàn điện tử nhà họ Lee cũng là doanh nghiệp nổi tiếng. Nói đi nói lại, con bé rất hợp với Joon Ho nhà chúng ta. Mọi người thấy có đúng không?”

Cách nói của bà ta nghe như có vẻ hỏi ý kiến của mọi người nhưng mọi người đều biết, chẳng qua bà ta chỉ là hỏi cho có mà thôi. Trên thực tế bà ta đã tự mình quyết định tất cả. Chỉ có điều, quả thực điều kiện của Ha Na rất tốt. Ông bà nội đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

“Mẹ! Vì sao mẹ lại đưa ra đề nghị hoang đường như thế?”. Joon Ho bất mãn nói.

“Hoang đường?”. Han Je Jin chau mày nhìn con trai.

“Con và Ha Na không hề qua lại với nhau như mẹ nói. Chúng con chỉ có thể miễn cưỡng gọi là bạn mà thôi, sao có thể đính hôn được?”.

“Chẳng phải các con suốt ngày ở bên nhau sao? Trông hai đứa rất thân thiết”.

Joon Ho thở dài, rõ ràng là Ha Na được sự đồng ý của mẹ nên lúc nào cũng bám lấy mình. Chỉ vì tôn trọng ý kiến của mẹ nên mình bắt buộc phải cho cô ta đi theo.

“Mẹ, con và Ha Na sẽ không đính hôn. Con không thích cô ta. Hôn nữa...”. Joon Ho chần chờ một lúc, cuối cùng cũng nói: “Con đã có người yêu rồi”. Nói xong, anh không kìm được nở nụ cười ngọt ngào.

Cái gì? Mọi người đều hướng ánh mắt về phía anh.

“Đó là cô gái như thế nào?”. Choi Jung Woon nhìn Joon Ho rồi chậm rãi hỏi.

Bố của Joon Ho – Choi Jung Woon là viện trưởng của bệnh viện Seoul, là một bác sĩ ngoại khoa nổi tiếng trong giới y học của Hàn Quốc. Nhưng mấy năm trước ông lại phải giương mắt nhìn đứa con trai mà mình yêu quý nhất, tự hào nhất tắt thở trước mắt mình. Từ lúc ấy, ông rất ít khi ở nhà, dường như không bao giờ hỏi những chuyện trong nhà. Nhưng khi Joon Ho nói có người yêu, khuôn mặt nở nụ cười hạnh phúc. Đó là nụ cười hạnh phúc chưa bao giờ xuất hiện trên khuôn mặt của anh. Từ sau khi Joon Ha mất, chưa bao giờ thấy Joon Ho cười thật lòng. Vì thế ông không kìm được hỏi.

Joon Ho ngạc nhiên nhìn bố, sau đó mỉm cười nói: “Cô ấy là một cô gái Trung Quốc, thông minh, học giỏi, kiên cường, tự lập, rất chín chắn, cũng... rất xinh đẹp”. Trong mắt Joon Ho, Hiểu Tranh là cô gái xinh đẹp nhất.

“Vậy sao?”. Choi Jung Woon gật đầu. Cô gái có thể khiến Joon Ho yêu quý đến thế chắc chắn là một cô gái rất ưu tú.

“Khi nào rảnh đưa con bé đến nhà chơi”.

Joon Ho vui mừng nhìn bố, hoàn toàn không thể ngờ rằng một người nghiêm khắc như bố lại chủ động muốn gặp Hiểu Tranh. Vậy thì bố không đồng ý đính hôn rồi?

“Vâng ạ, con cảm ơn bố”. Joon Ho vui vẻ nói.

Khuôn mặt rạng rỡ của anh khiến bố cũng thấy vui. Ông bà nội cũng vui vẻ mỉm cười.

Han Je Jin hơi tức giận, cũng hơi ngạc nhiên. Bà ta không hiểu vì sao một người không hề hỏi han đến chuyện gia đình như chồng mình vì sao hôm nay lại quan tâm đến chuyện này. Đáng giận hơn là ông ta không thèm quan tâm đến đề nghị mình đưa ra mà lại còn muốn gặp con bé Trung Quốc ấy.

“Con bé đó không được”. Han Je Jin nói như đinh đóng cột.

“Mẹ, vì sao lại không được? Mẹ đã gặp cô ấy đâu”. Joon Ho khẩn thiết nói: “Mẹ gặp cô ấy đã rồi nói, chắc chắn mẹ sẽ thích cô ấy”.

Han Je Jin im lặng một lúc rồi nói: “Con dâu của nhà họ Choi chúng ta tuyệt đối không thể là một đứa trẻ mồ côi”.

Trẻ mồ côi? Ông bà nội tròn mắt ngạc nhiên.

“Mẹ, có phải mẹ đã gặp Hiểu Tranh rồi không?”. Joon Ho sa sầm mặt xuống, lạnh lùng nói.

“Đúng vậy, vì quan tâm đến con nên mẹ đã gặp nó rồi. Con yên tâm, mẹ không hề làm cho nó khó xử. Chỉ có điều, mẹ tuyệt đối không đồng ý cho hai đứa qua lại với nhau”.

Joon Ho nhìn mẹ bằng ánh mắt phẫn nộ: “Sao cô ấy có thể không khó xử được? Mẹ... mẹ thật quá đáng”. Joon Ho hít một hơi thật sâu rồi kiên định nói: “Tóm lại, con tuyệt đối không đính hôn với Ha Na, con nhất định sẽ ở bên Hiểu Tranh”.

Han Je Jin trợn mắt nhìn anh. Tuyệt đối không? Nhất định sẽ? Joon Ho dám nói những lời ấy với mình. Trời ơi! Đúng là không thể tin được.

“Con có thái độ gì vậy, nói những lời như thế với mẹ mà nghe được sao?”. Han Je Jin tức đến nổi tay run lên.

Joon Ho đau đớn nhắm mắt. Không thể nào quên được giây phút lúc anh trai mới mất, mẹ đã gào lên với mình “Tại mày, chính mày đã hại chết Joon Ha”. Khoảnh khắc ấy, người anh đỡ đỡ, anh chỉ thấy trái tim của mình đau đớn đến nỗi có thể chết ngay tức khắc. Không thể trả cho mẹ một người con trai ưu tú như Joon Ha, vậy thì chí ít cũng để cho mẹ vừa lòng. Vì thế, sau khi anh trai qua đời, anh không hề làm trái lời mẹ. Nhưng lẽ nào mình phải đền đáp bằng cả tình yêu của mình sao? Không được, tuyệt đối không thể được. Mình đã được nếm trải mùi vị của hạnh phúc, mình không thể sống vô nghĩa như trước đây được.

“Mẹ, con rất tôn trọng mẹ, nhưng...”.

Han Je Jin lập tức ngắt lời anh: “Nếu đã tôn trọng mẹ, vậy thì hãy đính hôn với Ha Na”.

“Chuyện này con không thể nghe mẹ được, con nhất định sẽ ở bên Hiểu Tranh”.

Đột nhiên không khí đông cứng lại, hai mẹ con không ai chịu nghe ai. Ông bà nội nhìn nhau, không biết phải làm thế nào.

Cuối cùng, một giọng nói uy nghiêm phá tan sự im lặng bức bối này: “Chuyện đính hôn để sau hãy bàn tiếp, còn về cô gái mà Joon Ho nói, gặp mặt trước đã rồi nói”.

Viện trưởng Choi nói xong đứng dậy rời khỏi phòng ăn. Han Je Jin thậm chí còn chưa kịp phản đối. Ông bà nội thở dài rồi cũng đi lên tầng.

Joon Ho nhìn khuôn mặt tím ngắt của mẹ, nhẹ nhàng nói: “Mẹ, con xin lỗi vì đã làm mẹ giận, nhưng lần này nghe lời bố được không ạ?”.

Thấy mẹ không nói gì, anh thở dài rồi nói: “Mẹ, con về trường đây”.

Han Je Jin nhìn bàn ăn trống trơn, bỗng nhiên cảm thấy bất lực. Bà ta nhắm mắt, ngả người vào thành ghế, bắt đầu chìm vào hồi ức...

Trước năm hai mươi hai tuổi, một cô gái trẻ trung xinh đẹp như bà đã yêu và kết hôn với Choi Jung Woon đẹp trai, tài giỏi. Sau khi được gả vào nhà họ Choi, dựa vào gia thế hiển hách và nguồn tài sản kếch xù của gia tộc mà một người vốn thông minh, năng động như bà nhanh chóng tiếp quản sự nghiệp của nhà họ Choi. Dưới sự điều hành của bà, tập đoàn nhà họ Choi ngày càng lớn mạnh, khiến những người vốn không phục không còn bàn tán nữa. Người chồng không thích kinh doanh cũng có thể toàn tâm toàn ý chuyên tâm nghiên cứu y học. Sau khi Joon Ha và Joon Ho chào đời, cuộc sống càng hạnh phúc hơn. Joon Ha từ nhỏ đã bộc lộ tài năng âm nhạc đáng ngạc nhiên. Còn nhỏ như vậy mà đã trở thành nghệ sĩ violon nhí thiên tài, nổi tiếng thế giới. Bà không thể diễn tả được mình yêu đứa con trai này như thế nào... Nhưng vì một vụ tai nạn mà cuộc sống đã thay đổi. Joon Ho trẻ con vì bị mẹ trách mắng mà giận dữ bỏ nhà ra đi. Joon Ha lo lắng đuổi theo em và đã bị tai nạn. Joon Ha đã ra đi như thế. Điều đó khiến Han Je Jin cảm thấy thế giới sụp đổ. Trên thực tế, cuộc sống bây giờ cũng không khác cuộc sống đã bị hủy diệt là bao: Chồng thường xuyên không về nhà. Con trai bắt đầu không nghe lời. Không khí trong nhà lạnh như băng. Mọi người đều trở nên lạnh lùng và xa cách. Cuộc sống còn có ý nghĩa gì nữa đây...

Nếu... Joon Ha còn sống thì tốt biết bao. Nghĩ đến đứa con đã chết, Han Je Jin không kiềm được nước mắt.

Nhưng, Joon Ha đã không còn nữa. Joon Ho chính là đứa con trai duy nhất của mình. Làm sao có thể để nó ở bên một đứa trẻ mồ côi được? Được, nếu con trai đã không nghe lời, vậy thì hãy để con bé kia tự rút lui...

Nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt, Han Je Jin lại trở về với vẻ cao quý lạnh lùng.

“Tiệc sinh nhật?”.

Trong nhà ăn yên tĩnh, bỗng nhiên Da Woo hét toáng lên khiến mọi người xung quanh đều hướng ánh mắt về phía cô.

Hiều Tranh vội bịt miệng cô ấy: “Cậu nói khẽ thôi chứ, xấu hổ chết đi được”.

Joon Ho gườm gườm nhìn Da Woo. Đồ đáng ghét, rõ ràng biết là cuộc hẹn hò ngọt ngào của người ta, vậy mà còn đi theo làm “kỳ đà”. Nếu biết yên tĩnh làm “kỳ đà” thì không nói làm gì, nhưng lại còn hét toáng lên một cách thô thiển, hại mình và Hiều Tranh đều mất mặt.

Da Woo gạt tay Hiều Tranh, ngượng ngùng nói: “Người ta đâu có cố tình. Chỉ tại lời nói của anh Joon Ho khiến người ta quá ngạc nhiên”.

“Vì sao?”. Hiều Tranh ngạc nhiên hỏi. Với hoàn cảnh của Joon Ho thì tổ chức một bữa tiệc sinh nhật là chuyện rất bình thường. Một người cũng xuất thân giàu có, biết nhiều phép tắc như Da Woo mà hét toáng lên như vậy thì quả là khiến người ta không khỏi ngạc nhiên.

“Đó là bởi vì...”. Da Woo cẩn thận liếc nhìn Joon Ho rồi mới nói: “Từ trước tới nay anh Joon Ho chưa bao giờ tổ chức sinh nhật”.

“Thật sao?”. Hiều Tranh ngạc nhiên nhìn Joon Ho.

Joon Ho lặng lẽ gật đầu, trong lòng thoáng một chút chua xót.

Tuy gia đình rất giàu có nhưng thực sự anh chưa bao giờ tổ chức tiệc sinh nhật. Vì sao ư? Bởi vì anh có một người anh trai quá xuất sắc, quá hoàn mỹ. Ngay từ khi còn rất nhỏ, anh đã biết ánh mắt của mọi người đều chỉ hướng về anh trai mình. Dường như đã quên nhà họ Choi còn có một cậu con trai nữa. Mặc dù anh cũng học rất giỏi, tài nghệ của anh cũng rất xuất sắc. Nhưng anh chỉ có thể giấu tài năng của mình dưới cái bóng của chàng trai thiên tài Choi Joon Ha. Sinh nhật của anh muộn hơn sinh nhật của Joon Ha nửa tháng. Hàng năm, cứ đến sinh nhật của Joon Ha là mọi người lại tổ chức tiệc chúc mừng long trọng, mời rất nhiều khách đến dự. Joon Ha cũng biểu diễn violon trong bữa tiệc, sau đó là vô số lời tán thưởng và những ánh mắt ngưỡng mộ, đố kỵ. Còn đến sinh nhật của anh, vì vừa mới tổ chức tiệc sinh nhật cho anh trai nên mọi người không muốn bày vẽ nữa. Mặc dù anh trai cũng phản đối rất nhiều lần nhưng tình hình vẫn vậy. Vì thế... bỗng nhiên anh mỉm cười bí hiểm. Đột nhiên năm nay mẹ muốn tổ chức tiệc sinh nhật cho mình quả thực khiến người ta không khỏi ngạc nhiên, chẳng phải sao?

“Anh, anh đã nghĩ đến việc vì sao bác lại làm như thế không?”. Da Woo nghĩ đến bà bác vô cùng xinh đẹp nhưng lại thông minh đến đáng sợ mà thấy rung mình.

Joon Ho cười, dù mẹ có dự định gì thì mình cũng sẽ không thay lòng. Anh nắm chặt tay Hiều Tranh, kiên định nói: “Trong bữa tiệc sinh nhật của mình, anh sẽ chính thức giới thiệu Hiều Tranh với mọi người”.

Hiều Tranh hơi run run. Nhìn thẳng vào mắt Joon Ho, cô thấy được sự triu mến và kiên định của anh, khóe môi khẽ nở nụ cười rạng rỡ, nắm chặt tay anh...

Nên mua quà gì tặng sinh nhật đây? Hiều Tranh nghĩ mãi không ra.

Cô đã dành một buổi tối để rủ Da Woo đi dạo phố, chuẩn bị quà sinh nhật cho Joon Ho, nhưng không phải là đồ quá bình thường thì là giá quá đắt khiến cô không thể mua được. Vì thế đi lòng vòng suốt cả buổi mà không mua được gì.

Cô và Da Woo mệt nhừ, ngả người vào cửa kính của cửa hàng lưu niệm. Hai người đều thấy chân nhũn ra.

“Hay là ngày mai chúng ta đi mua có được không?”. Da Woo dậm chân rồi nói.

Hiều Tranh quay sang nhìn Da Woo với vẻ mặt đầy áy náy. Đúng lúc cô định nói thì ánh mắt đã bị cuốn hút bởi chiếc tủ kính phía sau. Cô vội quay người lại, chăm chú nhìn thứ ánh sáng rực rỡ phát ra từ tủ kính.

Chiếc tủ kính dưới ánh đèn sáng rực có bày một vật bằng thủy tinh. Một chiếc móc khóa hình trái tim nằm gọn trong chiếc hộp vô cùng tinh xảo.

Một trái tim lung linh trong suốt, một trái tim không tí vết.

Đột nhiên, đôi mắt của Hiều Tranh lóe lên một thứ ánh sáng kỳ lạ. Cô không kìm được kéo Da Woo vào cửa hàng.

Nhân viên cửa hàng đang chuẩn bị đóng cửa. Hiều Tranh vội nói: “Xin hãy chờ một chút, có thể cho tôi xem chiếc móc khóa hình trái tim trong tủ kính được không?”.

...

Ôm chiếc hộp đã được gói rất cẩn thận ra ngoài, khuôn mặt của Hiều Tranh nở nụ cười mãn nguyện.

Da Woo tỏ ra hết sức ngạc nhiên: “Chiếc móc khóa hình trái tim này có gì đặc biệt?”.

Dĩ nhiên là đặc biệt rồi, Hiều Tranh thầm nghĩ. Trên mỗi bức thư gửi cho người tài trợ cô đều vẽ một hình trái tim để bày tỏ lòng biết ơn và nỗi nhớ mong của mình. Bây giờ cô đã gặp người tài trợ rồi, nhưng anh ấy vẫn chưa biết cô gái mà mình tài trợ đang ở bên cạnh. Vì thế cô muốn tặng cho anh một hình

trái tim trong ngày sinh nhật của anh, sau đó tiết lộ bí mật đẹp đẽ này. Hơn nữa... trái tim thủy tinh này cũng là trái tim cô yêu anh...

Nhìn dáng vẻ tò mò của Da Woo, Hiếu Tranh nháy mắt rồi nói: “Cái này dĩ nhiên là có điểm đặc biệt của nó rồi. Chỉ có điều... Bây giờ vẫn còn là bí mật. Đến ngày sinh nhật của Joon Ho, bí mật này sẽ được hé mở”.

“Được, nếu quà sinh nhật đã chuẩn bị xong rồi, vậy thì chỉ còn một vấn đề thôi”.

“Vấn đề gì?”. Hiếu Tranh ngạc nhiên hỏi.

Da Woo giơ một ngón tay, vẽ một vòng tròn lớn trong không trung rồi mới chỉ vào mặt Hiếu Tranh và nói: “Chính là cậu”.

...

Ngày hôm sau.

Sau khi tan học. Joon Ho đến cửa hàng váy dạ hội nổi tiếng nhất Seoul.

“Xin hỏi anh muốn mua gì?”.

“Hãy lấy chiếc váy trong tủ kính cho tôi xem”. Joon Ho chỉ tay về phía chiếc váy dạ hội màu trắng trong tủ kính.

Dưới ánh đèn, chiếc váy dạ hội màu trắng thật lóa mắt.

Nhân viên phục vụ gói cẩn thận rồi đưa cho Joon Ho. Joon Ho lấy điện thoại rồi nhắn số: “Da Woo, em xuống dưới đi, giúp anh đưa cái này cho Hiếu Tranh”.

Trong phòng ngủ.

“Oa, chiếc váy đẹp quá. Trông có vẻ đắt lắm đấy”. Da Woo ngưỡng mộ nói.

“Ngày mai mình sẽ mặc cái này sao?”.

“Đúng vậy, quá hợp. Trong bữa tiệc sinh nhật của anh Joon Ho chắc chắn cậu sẽ là người xinh nhất”. Da Woo cười, giúp Hiếu Tranh chỉnh đuôi váy.

“Anh họ mình thật là có con mắt thẩm mỹ...”.

Hiếu Tranh nhìn mình trong gương, cảm giác có chút xa lạ. Thì ra mình cũng có lúc xinh đẹp như thế này. Câu chuyện cổ tích về cô gái Lọ Lem cũng như thế này sao? Ngày mai mình sẽ đối diện với thời khắc bất ngờ này như thế nào? Cảm giác tự tin mơ hồ trào dâng trong lòng Hiếu Tranh. Mình nên cố gắng để trở thành một Tàn Hiếu Tranh đáng để mọi người tự hào.

Trước gương là một cô gái xinh đẹp tuyệt trần với nụ cười rực rỡ như thiên thần.

Bạn đang đọc truyện *Adeline bên sợi dây đàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Sự thật khiến trái tim tan nát

* Mang theo sự chân thành.

* Mở tấm rèm của ký ức.

* Sự thật khiến người ta đau lòng ấy.

* Vô tình cướp đi tình yêu ngọt ngào.

Ngày mười ba tháng mười một, sinh nhật của Joon Ho.

Khu biệt thự số 136 sang trọng, lộng lẫy.

Nhìn địa chỉ đã thuộc như lòng bàn tay, Hiếu Tranh không khỏi xúc động. Đây là nơi mà từ nhỏ đến lớn mình luôn khao khát được đặt chân đến. Bây giờ, cuối cùng đã đứng ở ngoài cửa...

Thấy Hiểu Tranh ngây người nhìn địa chỉ trên cửa, Da Woo ngạc nhiên hỏi: “Cái đó có gì đẹp đâu?”.

Hiểu Tranh búng tỉnh, ngượng ngùng mỉm cười, sau đó kéo tay Da Woo bước qua cánh cửa nhà Joon Ho.

Hiểu Tranh choáng ngợp trước khu biệt thự ba tầng màu trắng lộng lẫy. Trong khu vườn to ngoại cỡ có cả bể bơi. Khu vườn đã được bày biện tất cả những thứ cần thiết cho bữa tiệc. Rất nhiều khách khứa đứng và ngồi cạnh bể bơi. Họ chào hỏi, nói chuyện với nhau. Trên bãi cỏ cạnh bể bơi là một dàn nhạc đang diễn tấu những bản nhạc tình yêu lãng mạn. Bữa tiệc sang trọng như thế này Hiểu Tranh mới được nhìn thấy trên tivi. Không ngờ bây giờ mình lại có mặt trong bữa tiệc vốn ngỡ chỉ có trong mơ ấy. Trong đám đông có một cô gái thu hút sự chú ý của Hiểu Tranh. Dường như cô gái ấy đều quen mọi người ở đây, cử chỉ nhã nhặn giống như chủ nhân. Chị họ của Joon Ho sao? Cô ấy giống như một con cá khéo léo lượn qua đám đông nhưng không bị nhân chìm trong đó. Nên hình dung thế nào nhỉ? Nhìn bộ váy dạ hội màu xanh lam của cô ấy, đúng rồi, chính là nàng tiên cá. Cô ấy có vẻ rất hợp với bữa tiệc này. Hy vọng người nhà Joon Ho cũng thích mình như thế này. Nghĩ đến đây cô không kìm được mỉm cười.

“Hiểu Tranh à, cậu đang cười gì đấy?”. Da Woo chú ý đến nét mặt của Hiểu Tranh.

“Không có gì”.

“Áy, kia chẳng phải là Ha Na sao, đến sớm thế”.

Hiểu Tranh ngoảnh đầu nhìn. Thì ra nàng tiên cá xanh lam ấy chính là Lee Ha Na. Cô hơi bất an chỉnh lại váy, khẽ kéo váy xuống như có gì đó không yên tâm vậy. Hôm nay đến đây có đúng không? Cảm giác có chút gì đó là lạ, có lẽ là vì bộ váy mới, hơn nữa lại còn không quen với mọi người ở đây. Thực sự rất căng thẳng, không biết người nhà Joon Ho có biết mình là người được tài trợ không nhỉ? Nếu có thì chắc hẳn họ sẽ biết tình hình của mình. Họ có thể chấp nhận mình không? Hiểu Tranh có chút lo lắng. Thôi để lần sau nói cho Joon Ho biết. Hôm nay hãy cùng anh ấy đón một bữa tiệc sinh nhật thật vui vẻ. Cô đã nhìn thấy Joon Ho qua tấm cửa kính. Anh ấy đứng cạnh người mẹ xinh đẹp, cao quý với đám người hầu vây quanh.

Hôm nay Joon Ho mặc bộ complet đen, thật cả vạt, trông rất đẹp trai, phong độ. Tuy đồng phục của nam sinh là complet, nhưng từ trước tới nay Joon Ho chưa bao giờ tuân thủ quy định của nhà trường, vì thế đây là lần đầu tiên Hiểu Tranh nhìn thấy anh mặc complet. Không ngờ Joon Ho mặc complet lại đẹp trai đến vậy. Hiểu Tranh thầm mỉm cười. Sau này nhất định ngày nào anh cũng phải mặc đồng phục trường. Nhìn Ha Na đi về phía Joon Ho, Hiểu Tranh có cảm giác đượm buồn: Trông họ thật đẹp đôi.

Da Woo vẫy tay vào trong phòng, lúc ấy Joon Ho mới biết họ đã đến. Nhìn Hiểu Tranh, ánh mắt của anh toát lên niềm vui mừng, Joon Ho vội vàng bước ra ngoài. Hiểu Tranh lắc đầu, hít một hơi thật sâu rồi nói với mình không được nghĩ nhiều, chỉ cần Joon Ho vui là được. Cô mỉm cười đi về phía anh. Joon Ho ngắm nhìn Hiểu Tranh, không thể rời mắt khỏi cô được.

Bộ váy dạ hội màu trắng bó sát khiến Hiểu Tranh trông thật nổi bật và lộng lẫy. Thiết kế lệch vai để lộ bờ vai trắng mịn của cô. Chiếc đuôi váy dài chạm đất, trên tấm vải mềm mại có trang trí rất nhiều hạt cườm lấp lánh. Dưới ánh sáng rực rỡ, những hạt cườm ấy phát ra ánh sáng lấp lánh, giống như những ngôi sao đang tỏa sáng.

“Đẹp lắm”. Nhìn Hiểu Tranh, Joon Ho không kìm được thốt lên.

Hiểu Tranh mặc bộ váy này giống như bông hoa lan thanh tú nhưng cao quý.

“Chúng ta vào thôi, ông bà nội rất muốn gặp em”. Joon Ho nắm tay Hiểu Tranh đi vào đại sảnh.

Lee Ha Na trong bộ váy dạ hội màu xanh lam đứng cạnh, lạnh lùng dõi theo bóng hai người...

Hiểu Tranh gặp ông bà nội và bố của Joon Ho trong phòng ở trên tầng hai.

Sau khi Joon Ho giới thiệu xong, Hiểu Tranh lễ phép chào mọi người.

“Đúng là một cô gái xinh đẹp, lại rất lễ phép”. Ông bà nội nhìn nhau rồi mỉm cười hài lòng.

Hiểu Tranh ngại ngùng cúi đầu.

Choi Jung Woon nhìn Hiểu Tranh trìu mến. Đây chính là cô gái đã khiến Joon Ho vui trở lại. Đúng là một cô gái tốt. Nhưng vợ của mình... nghĩ đến việc tới nay cô gái này sẽ gặp chuyện gì đó, ông cảm thấy đồng cảm với cô. Chỉ có điều, vì sao lại là trẻ mồ côi? Lạ thật, vì sao mình lại có cảm giác cô gái trước mặt quen quen?

Ông nói với Joon Ho: “Con xuống nhà đi, khách khứa chờ lâu rồi đấy”.

“Vâng ạ, thưa bố”. Joon Ho nắm tay Hiểu Tranh đi xuống dưới tầng.

Bài hát chúc mừng sinh nhật vang lên.

Trong tiếng nhạc, Joon Ho và Hiểu Tranh chậm chậm đi xuống cầu thang trong ánh mắt chờ đợi của mọi người.

“Đây là bạn gái của cậu chủ nhà họ Choi sao?”.

“Cô gái này là tiểu thư nhà nào vậy?”.

“Không biết, trước đây chưa nhìn thấy bao giờ”.

“Có lẽ là một cô gái con nhà giàu nào đó...”.

Khách khứa đều dồn hết sự chú ý vào đôi trai tài gái sắc này, thì thầm bàn tán không biết nhân vật nữ chính là thần thánh phương nào.

Han Je Jin phần nộ nhìn hai người. Mặc dù biết rằng Hiểu Tranh sẽ đến nhưng không ngờ Joon Ho lại để cho cô xuất hiện một cách long trọng như thế này, hoàn toàn không để ý đến bà ta và Lee Ha Na.

Lúc này, Joon Ho và Hiểu Tranh đã bước vào phòng khách, đến trước micro. Joon Ho mỉm cười lễ phép với tất cả mọi người rồi nói: “Cảm ơn sự có mặt của tất cả các vị trong buổi tiệc ngày hôm nay. Quả thực tôi cảm thấy rất vinh dự. Xin cho phép tôi được giới thiệu bạn gái của mình – cô Tần Hiểu Tranh. Hai chúng tôi thành tâm hy vọng mọi người sẽ có một buổi tối thật vui vẻ”. Vừa nói dứt lời, tiếng vỗ tay vang lên giòn giã.

Trong tiếng vỗ tay, Joon Ho và Hiểu Tranh cắt chiếc bánh gato bảy tầng, đồng thời cùng mở chai champagne khổng lồ. Những người trẻ tuổi bắt đầu vui đùa trong tiếng nhạc rộn ràng. Những bậc tiền bối lần lượt lui vào trong góc. Da Woo đòi Joon Ho phải bóc quà. Da Woo tặng anh chiếc điện thoại mới nhất. Nghe nói hiện nay vẫn chưa được bày bán trên thị trường. Chul Kang tặng mô hình ô tô hàng độc. Ha Na tặng thứ gì đó mà Hiểu Tranh không biết, nhưng thấy mọi người đều ngạc nhiên thốt lên, cô nghĩ chắc chắn là nó không đơn giản. Quà tặng của mỗi người đều rất giá trị, của Hiểu Tranh thì...

“Cậu tặng quà gì cho anh Joon Ho?”. Da Woo hỏi.

“A, cái đó... mình quên rồi”. Hiểu Tranh lí nhí nói.

Mọi người đều tỏ ra rất ngạc nhiên. Da Woo huých tay Hiểu Tranh, thấy cô không có phản ứng gì, trêu đùa nói: “Cậu chính là món quà giá trị nhất. Anh Joon Ho nhận được món quà này có vui không?”. Hiểu Tranh mỉm cười ngượng ngùng. Joon Ho nghĩ có thể là vì tiền nên ôm cô vào lòng an ủi.

Mọi người cười ầm lên, tiếng nhạc vang lên, mọi người tiếp tục cười đùa.

Han Je Jin lạnh lùng nhìn Hiểu Tranh. Xem ra con bé này sẽ không từ bỏ. Vậy thì coi như là tự chuốc lấy nỗi nhục vào mình.

Chul Kang mặc lễ phục trắng đứng trong đám đông, ngắm nhìn Hiểu Tranh với nụ cười hạnh phúc. Trong lòng được an ủi nhưng cũng có chút muộn phiền. Anh thở dài, chôn chặt nỗi đau ấy trong tận đáy lòng.

Đúng lúc ấy, một hình bóng xinh đẹp chen qua đám đông, đi đến bên cạnh Joon Ho và Hiểu Tranh...

Lee Han Na trong bộ váy dạ hội màu xanh lam, khoác chiếc khăn choàng trắng đất tiền trên vai, mỉm cười rạng rỡ đứng trước mặt Joon Ho và Hiểu Tranh.

Cô ta muốn làm gì? Joon Ho và Hiểu Tranh nhìn nhau, những ánh mắt xung quanh cũng bắt đầu chú ý về phía họ.

Ha Na mỉm cười nói với Joon Ho: “Sinh nhật vui vẻ”.

“Cảm ơn”. Joon Ho lịch sự đáp nhưng trong lòng bắt đầu đề phòng. Anh quen Ha Na đã lâu. Cô ta không phải là một cô gái đơn giản.

Quả nhiên, Ha Na với khuôn mặt rạng rỡ bỗng nhiên lớn tiếng nói trước micro: “Chắc mọi người rất muốn biết rõ hơn về nhân vật nữ chính của buổi tối ngày hôm nay – cô Tần Hiểu Tranh xinh đẹp, phải không ạ?”.

Giọng nói gây chấn động của cô ta lập tức nhận được sự hưởng ứng của mọi người. Tất cả mọi ánh nhìn đều tập trung về phía cô ta.

“Cô Hiểu Tranh không chỉ xinh đẹp mà nghe nói thành tích cũng vô cùng xuất sắc”. Ha Na khen ngợi Hiểu Tranh trước mặt mọi người.

Vốn có tâm lý đề phòng nên khi nghe thấy lời khen ngợi ấy Joon Ho và Hiểu Tranh cảm thấy rất ngạc nhiên, không biết rốt cuộc cô ta định giở trò gì. Chul Kang đứng trong đám đông, chau mày nhìn về phía Ha Na. Tất cả mọi người đều nhìn cô ta, chờ đợi câu nói tiếp theo.

Ha Na mỉm cười khi đã thu hút thành công sự chú ý của mọi người. Cô ta nói tiếp: “Tôi vô cùng khâm phục cô Hiểu Tranh, phải biết rằng đối với cô Hiểu Tranh mà nói thì việc đạt được thành tích như vậy quả là không dễ dàng chút nào. Chắc mọi người vẫn chưa biết, cô Hiểu Tranh là một đứa trẻ mồ côi đến từ Trung Quốc”.

Cô ta cố tình nhấn mạnh thân phận mồ côi của Hiểu Tranh. Quả nhiên, tất cả mọi người ồ lên, tiếng xì xào bàn tán vang lên không ngớt.

“Trời ơi, là người ngoại quốc, lại còn là trẻ mồ côi”.

“Đúng là không thể nhìn ra được, cứ tưởng cô ta là thiên kim tiểu thư cơ?”.

“Thật là lạ, bạn gái của người thừa kế nhà họ Choi là trẻ mồ côi. Sao chủ tịch Choi có thể đồng ý được?”.

“Có lẽ chủ tịch Choi vẫn chưa biết. Loại con gái này rất mưu mô, xảo quyệt, không biết chừng cô ta cố tình giấu giếm thân phận”.

“Trời ơi, người ta là trẻ mồ côi đã đáng thương lắm rồi, cô đừng nói như thế”.

...

Mọi người đều nhìn về phía Hiểu Tranh, ánh mắt ẩn chứa sự hiếu kỳ, thương hại, đồng tình, nhưng nhiều hơn cả là chế nhạo và coi thường.

Chul Kang vô cùng kinh ngạc, từ trước tới giờ anh không hề hay biết Hiểu Tranh là trẻ mồ côi. Anh và Da Woo nhìn nhau: Chắc chắn đây là lý do mà mẹ Joon Ho phản đối? Nhưng không ngờ Ha Na dịu dàng như vậy mà lại làm cho Hiểu Tranh mất mặt trước bao nhiêu người như thế này.

Sao Lee Ha Na có thể như thế được? Nói Hiểu Tranh là trẻ mồ côi trước mặt mọi người. Da Woo gườm gườm nhìn cô ta, tức đến mức không thể chịu được. Không đợi Joon Ho và Hiểu Tranh có phản ứng gì, cô đã phẫn nộ nói: “Trẻ mồ côi thì đã làm sao? Đâu phải là chuyện xấu xa, cô nói như thế là có ý gì?”.

Lee Ha Na tỏ vẻ vô tội: “Đúng vậy, cô Hiểu Tranh là trẻ mồ côi đâu có phải là chuyện xấu xa. Việc gì cô phải tức giận đến thế? Thực ra tôi thấy đó là chuyện rất đáng tự hào. Cô Hiểu Tranh là trẻ mồ côi nhưng vẫn nỗ lực học hành, đạt thành tích cao trong học tập, chẳng phải là tấm gương sáng cho mọi người noi theo sao?”.

Lee Ha Na không hề tỏ ý thù địch với Hiểu Tranh. Nhưng những lời nói nghe có vẻ như khen ngợi của cô ta lại nhấn mạnh với mọi người thân phận mồ côi của Hiểu Tranh.

Joon Ho lo lắng nhìn khuôn mặt tái nhợt của Hiểu Tranh. Đang định nói gì đó nhưng bỗng nhiên thấy Hiểu Tranh nhìn mình bằng ánh mắt an ủi. Joon Ho thấy an lòng, anh biết Hiểu Tranh biết cách ứng phó với tình huống này.

Hiểu Tranh nhìn Lee Ha Na rồi mỉm cười. Nụ cười của cô thật đẹp, thật rạng rỡ, giống như đóa hoa đẹp nhất, mê đắm nhất trong tiết trời mùa xuân ấm áp.

Lee Ha Na có chút ngạc nhiên, thầm nghĩ: Cô ta muốn làm gì đây!

Tất cả khách khứa như đang xem hài kịch vậy, mong chờ màn kịch tiếp theo.

Cô không xấu hổ, không khóc... mà mỉm cười rạng rỡ.

Mọi người đều im lặng ngược nhìn, Hiểu Tranh bình tĩnh đi về phía micro, Lee Ha Na bất giác nhường chỗ cho cô.

Hiểu Tranh đứng trước micro, mỉm cười nhẹ nhàng rồi bình tĩnh nói: “Đúng vậy, những gì cô gái này nói đều là sự thật. Tôi là một đứa trẻ mồ côi”. Ngừng một lát, thấy mọi người đều lắng nghe mình, cô nói tiếp: “Tuy tôi là trẻ mồ côi nhưng tôi không thấy mình là người bất hạnh. Trước lúc lâm chung mẹ tôi đã dạy tôi phải tự tin, lạc quan. Tôi rất may mắn, khi tôi còn là một cô bé tám tuổi, tôi nhận được sự giúp đỡ của một người tốt bụng mà tôi chưa từng gặp mặt. Anh ấy hứa sẽ tài trợ cho tôi đến lúc tôi học đại học và thực sự đã làm như thế. Tôi vô cùng cảm kích người tài trợ của mình. Tôi chỉ có thể dùng thành tích xuất sắc để báo đáp anh ấy. Vì muốn được gặp anh ấy, tôi đã cố gắng hết sức để giành lấy cơ hội trở thành học sinh trao đổi Trung – Hàn. Tôi đến Hàn Quốc không chỉ để học đàn tranh mà còn vì người tài trợ của tôi ở Hàn Quốc”. Nói đến đó, Hiểu Tranh dừng lại.

Tất cả mọi người đều nín thở, lặng lẽ lắng nghe câu chuyện cảm động của cô.

Người Joon Ho run lên. Khi nghe Hiểu Tranh nói, dường như trong lòng anh đã mơ hồ nhận ra điều gì đó.

Hiểu Tranh hít một hơi, nói tiếp: “Có lẽ, trong số mọi người ở đây có người sẽ nghĩ rằng với thân phận như thế này, tôi không nên xuất hiện trong bữa tiệc sang trọng của giới thượng lưu”. Hiểu Tranh nhìn mọi người một lượt. Ánh mắt của cô thật trong sáng, thuần khiết.

“Nhưng dù mọi người có nhìn tôi như thế nào thì tôi nhất định phải đến. Bởi vì đây chính là nơi mà tôi khao khát được đến từ rất lâu rồi. Ở đây có người thân của tôi – người tài trợ của tôi”. Hiểu Tranh từ từ quay đầu lại, nhìn Joon Ho triu mến và nói: “Anh ấy chính là Joon Ho!”.

Vừa nói dứt lời, tất cả mọi người ồ lên. Có giọng nói ngạc nhiên, có giọng nói vui vẻ. Nhưng nhiều hơn nữa là tiếng thốt lên của các cô gái “Ôi, lãng mạn quá!”.

Sắc mặt của Han Je Jin tái nhợt, không thể tin vào mắt mình: “Cô ta... chính là... là...”. Vì quá ngạc nhiên nên bà ta không thể nói lên lời, “Nhưng... làm sao có thể là... Joon Ho?”

Viện trưởng Choi cũng vô cùng ngạc nhiên. Ông nhìn Hiểu Tranh: “Chà trách... chà trách... vừa nhìn thấy cô gái này tôi thấy rất quen, dường như đã nhìn thấy ở đâu đó”.

Da Woo và Chul Kang đều sững sờ trước thông tin hết sức bất ngờ này. Da Woo trầm thì nói: “Không phải chứ? Thì ra còn có chuyện như thế? Sao từ trước tới giờ em chưa nghe nói nhỉ?”.

Sắc mặt của Chul Kang rất kỳ lạ. Đây chính là lý do khiến Hiểu Tranh chọn Joon Ho sao?

Da Woo ngạc nhiên nói: “Thì ra duyên phận ngàn trùng xa cách nối liền với nhau”. Nhưng ngay lập tức cô nghi ngờ, “Nhưng tuổi của anh Joon Ho và Hiểu Tranh không cách nhau là mấy, sao có thể là người tài trợ của Hiểu Tranh được? Hơn nữa lúc ấy một người ở Hàn Quốc, một người ở Trung

Quốc”.

Joon Ho không biết phản ứng của mọi người như thế nào vì đầu óc anh hoàn toàn trống rỗng.

Cô ấy nói, người tài trợ của cô ấy ở đây. Nói như vậy, cô ấy chính là...

Trời ơi! Đây không phải là sự thật! Có phải là mình nghe nhầm không?

Joon Ho nhìn Hiểu Tranh chăm chăm, muốn xác nhận lại một lần nữa: “Em nói gì cơ?”.

Giọng nói của anh run run đến lạc cả giọng. Hiểu Tranh ngạc nhiên nhìn anh, không hiểu vì sao anh lại phản ứng dữ dội như vậy.

“Lần trước anh uống say, em đưa anh về ký túc, vô tình nhìn thấy bức thư em gửi cho người tài trợ lúc còn ở Trung Quốc. Lúc ấy em đã biết anh chính là người tài trợ của em. Lúc này khi đến trước cửa em đã nhìn thấy địa chỉ nhà anh, giống hệt địa chỉ mà bao nhiêu năm nay em đã viết trên bức thư gửi cho người tài trợ. Điều đó khiến em càng chắc chắn rằng anh chính là người tài trợ của em”. Hiểu Tranh nói rất rõ ràng, ánh mắt nhìn Joon Ho ánh lên sự dịu dàng vô hạn.

Joon Ho chỉ thấy trái tim mình như ngừng đập, toàn thân đông cứng đến tê liệt. Bên tai vang lên giọng nói của Hiểu Tranh: Anh là người tài trợ của em... Anh là người tài trợ của em...

Ký ức đau đớn trào dâng trong tim. Nhìn ánh mắt mong đợi dịu dàng của Hiểu Tranh, anh cảm thấy mình sắp nổ tung.

“Không...”. Joon Ho khẽ hét lên một tiếng rồi chạy vụt đi...

Nhân vật nam chính của câu chuyện lảng mạn đột nhiên chạy đi.

Hiểu Tranh sững người.

Vì sao Joon Ho lại chạy đi? Cô đứng đó như một pho tượng, không biết phải làm gì, không biết mình đã nói gì sai.

Chủ tịch Choi lấy lại bình tĩnh, bước đến bên cạnh Hiểu Tranh, mỉm cười với mọi người rồi nói: “Thật là kỳ diệu, cô gái mà Joon Ho tài trợ lại trở thành bạn gái của nó. Chỉ có điều, chắc là nó quá ngạc nhiên nên cần được ở một mình. Mọi người không cần bận tâm, chúng ta tiếp tục bữa tiệc”. Nói xong bà ra hiệu cho ban nhạc tiếp tục diễn tấu.

Tiếng nhạc vang lên, mọi người lại đắm chìm trong tiếng cười nói. Chỉ có điều tình tiết hấp dẫn giống như một vở kịch lúc này càng làm tăng thêm chủ đề vui vẻ thảo luận.

Chủ tịch Choi kéo tay Hiểu Tranh, ghé vào tai cô rồi nói giống như ra lệnh: “Theo tôi lên tầng”.

Hiểu Tranh bối rối theo mẹ Joon Ho lên tầng hai...

Trong thư phòng ở tầng hai.

Trong căn phòng yên tĩnh, Hiểu Tranh ngồi đối diện với bố mẹ của Joon Ho, không ai nói gì.

Nhìn dáng vẻ bối rối của Hiểu Tranh, vợ chồng nhà họ Choi không biết phải bắt đầu như thế nào. Quả thực chuyện này rất khó nói, hơn nữa... nghĩ đến Joon Ha, Han Je Jin không kìm được nước mắt.

Viện trưởng Choi nhìn vợ, khẽ thở dài.

“Joon Ho không phải là người tài trợ của cháu”. Viện trưởng Choi nói một câu như sét đánh ngang tai.

Hiểu Tranh sững người. Không phải? Sao lại như thế được?

Nhìn khuôn mặt hoảng hốt của Hiểu Tranh mà Han Je Jin thấy lòng mình rối tung lên. Phải nhìn cô gái này thế nào đây, là người đã khiến con trai trượt ra khỏi cuộc sống của mình hay là...

Viện trưởng Choi thở dài, giải tỏa thắc mắc trong lòng Hiểu Tranh: “Thực ra người tài trợ cho cháu là con trai lớn của ta”.

“Gi cơ ạ?”. Hiểu Tranh không thể bình tĩnh được, “Nhầm ạ? Nhưng...”.

Viện trưởng Choi nói tiếp: “Ta không biết vì sao thư cháu viết cho Joon Ha lại ở trong ký túc của Joon Ho. Nhưng người tài trợ cho cháu quả thực không phải là Joon Ho, mà là Joon Ha”.

Người tài trợ không phải là Joon Ho mà là anh trai Joon Ha? Nhìn vẻ mặt của bố mẹ Joon Ho, nhớ lại phản ứng lúc nãy của Joon Ho, Hiểu Tranh nhận ra mình đã sai.

Nhưng... chẳng phải anh trai của Joon Ho đã mất rồi sao? Vậy thì... người tài trợ đã không còn trên cõi đời này? Hiểu Tranh tròn mắt kinh ngạc.

“Nó mất rồi. Một thiên tài âm nhạc đã ra đi vì một vụ tai nạn giao thông”. Giọng nói của Han Je Jin trống rỗng và xa vời. Khuôn mặt xinh đẹp, cao quý xuất hiện về già nua. Bà ta buồn rầu nói: “Ta có rất nhiều tiền, nhưng lại không cứu được đứa con trai mà mình yêu quý nhất. Chỉ có thể nhìn nó rời xa mình”. Nhớ lại cảnh tượng con trai vĩnh viễn ra đi trước mắt mình, Han Je Jin không kìm được nước mắt.

Người tài trợ... đã ra đi thật rồi sao?

Dường như trái tim cô bị rơi xuống vực sâu tăm tối. Bỗng nhiên Hiếu Tranh thấy trong lòng trống rỗng, cảm giác đau khổ mơ hồ pha lẫn với bất lực dần dần lan đến từng sợi dây thần kinh.

Nhìn dáng vẻ đau đớn của Hiếu Tranh, trong lòng Han Je Jin trào dâng tình cảm kỳ lạ. Một cô gái xa lạ nhưng lại chiếm một vị trí quan trọng trong cuộc đời của Joon Ha. Nếu Joon Ha còn sống thì chắc chắn sẽ rất vui khi gặp cô gái mà mình đã tài trợ bấy lâu nay. Nghe nói cô gái này chơi đàn tranh rất hay. Đó cũng là niềm an ủi với Joon Ha. Nghĩ đến đây, ánh mắt Han Je Jin nhìn Hiếu Tranh cũng thân thiện hơn rất nhiều.

“Chắc cháu không biết cháu đã tồn tại trong gia đình chúng ta từ rất lâu rồi”. Viện trưởng Choi nhìn Hiếu Tranh rồi chậm rãi nói: “Năm ấy Joon Ha mười bốn tuổi, đến Trung Quốc tham gia hoạt động giao lưu văn hóa. Sau khi trở về, nó nói với cả nhà là đã tài trợ cho một cô bé Trung Quốc tám tuổi”.

Hiếu Tranh nhìn viện trưởng Choi, chăm chú lắng nghe những điều có liên quan đến người tài trợ của mình.

Cô sững người, một giọt nước mắt long lanh, trong suốt rơi xuống giống như hạt ngọc trai đứt dây.

“Cháu... có thể đi thăm phòng của anh ấy được không ạ?”. Hiếu Tranh chậm rãi nói, khuôn mặt tái nhợt vì đau xót.

Trên bức tường trắng như tuyết có một tấm ảnh lớn. Đó là bức ảnh một cậu nam sinh điển trai đang say sưa chơi violon, khóe môi nở nụ cười nhẹ nhàng, dịu dàng.

“Đó là Joon Ha”. Viện trưởng Choi nhìn tấm ảnh của con trai rồi khẽ nói.

Hiếu Tranh ngắm nhìn khuôn mặt đẹp đến nỗi khiến người ta mê đắm, trong lòng trào dâng một cảm giác khó có thể diễn tả bằng lời. Khuôn mặt này... cô đã từng nhìn thấy. Cách đây rất rất lâu, trong một buổi giao lưu âm nhạc Trung – Hàn tổ chức ở Bắc Kinh. Năm ấy, cô mới tám tuổi...

...

“Bây giờ, tôi xin giới thiệu với mọi người nghệ sĩ violon nhí thiên tài hiếm thấy từ trước tới nay. Cậu bé mười bốn tuổi này nổi tiếng khắp Hàn Quốc. Bắt đầu học violon từ năm bốn tuổi, năm mười tuổi đã giành giải thưởng cao nhất trong cuộc thi violon trên toàn thế giới...”

Cô bé Hiếu Tranh tám tuổi ngồi dưới khán đài, nghe lời giới thiệu của người dẫn chương trình, trong lòng cảm thấy rất khâm phục và ngưỡng mộ. Sao lại có người tài giỏi đến thế nhỉ? Cô ngược nhìn lên sân khấu với ánh mắt mong đợi, chờ đợi sự xuất hiện của chàng thiếu niên thiên tài này.

“Bây giờ, xin một tràng pháo tay nhiệt liệt chào đón thiên tài violon Choi Joon Ha”.

Tiếng vỗ tay vang lên giòn giã, chàng thiếu niên thiên tài này bước ra sân khấu.

Oa! Vì sao trên thế giới này lại có người xinh trai đến thế? Hiếu Tranh không kìm được tròn mắt ngạc nhiên.

Anh ấy mặc bộ lễ phục màu trắng vừa khít, mỉm cười đứng trên sân khấu. Khuôn mặt của anh ấy tuấn tú, thanh thoát, đẹp trai giống như chàng hoàng tử trong truyện cổ tích. Tất cả mọi người đều hướng ánh nhìn về phía anh ấy. Hội trường yên tĩnh đến nỗi chỉ nghe thấy tiếng thở.

Anh lễ phép chào mọi người bằng tiếng Trung Quốc chưa thạo, sau đó bắt đầu biểu diễn. Sau khi độc tấu một bản nhạc, anh ấy cùng với dàn nhạc hòa tấu bản Lương – Chúc (3) nổi tiếng Trung Quốc. Bản hòa tấu của anh ấy vô cùng xuất sắc và hoàn mỹ. Khi biểu diễn, anh chìm đắm trong âm nhạc, khuôn mặt đẹp trai lôi cuốn đến nỗi khiến người ta không thể rời mắt được. Trái tim nhỏ bé của Hiếu Tranh đã rung động.

Mình nhất định phải noi gương anh ấy, trở thành nghệ sĩ đàn tranh xuất sắc. Ngắm nhìn chàng thiếu niên trên sân khấu, Hiếu Tranh thầm hạ quyết tâm...

Nhưng làm sao cô có thể tưởng tượng được rằng chàng thiếu niên xa vời kia lại trở thành người ảnh hưởng suốt cuộc đời mình?

...

“Thì ra em đã từng gặp anh...”. Hiếu Tranh nhìn tấm ảnh, thì thầm nói.

Cô cứ tưởng rằng người tài trợ là người mà cô chưa từng gặp mặt, có lẽ là đọc bài viết trên báo nên mới quyết định tài trợ cho mình. Nào ngờ, cô đã từng gặp anh ấy từ rất lâu rồi. Ngắm nhìn khuôn mặt trong bức ảnh, cô cố gắng xếp chồng nó lên khuôn mặt đã lưu giữ trong ký ức của mình nhiều năm về trước.

Vì sao anh ấy lại tài trợ cho mình? Vì tiết mục biểu diễn của mình sao? Trong buổi giao lưu âm nhạc ấy, để tưởng nhớ những cống hiến của bố mẹ mình trong sự nghiệp giao lưu văn hóa Trung – Hàn, người dẫn chương trình giới thiệu về cuộc đời và sự nghiệp của bố mẹ, đồng thời đặc biệt sắp xếp để mình biểu diễn một tiết mục đàn tranh trong buổi tối ngày hôm ấy. Có lẽ anh ấy đã xem tiết mục biểu diễn của mình nên quyết định tài trợ. Chả trách ngày hôm sau, một chú ở cục hành chính đã nói có người quyết định tài trợ cho mình. Hơn nữa, điều kiện của người tài trợ là cô phải tiếp tục học đàn tranh.

Cô cứ thắc mắc mãi không biết vì sao lại có yêu cầu này. Bây giờ thì cô đã hiểu. Chàng thiếu niên coi âm nhạc như sinh mạng của mình đã dùng tấm lòng lương thiện của anh ấy cho mình một vùng trời mới. Anh ấy chính là kỳ tích mà cuộc đời tặng cho mình...

Thấy Hiểu Tranh đắm chìm trong suy tư, viện trưởng Choi lặng lẽ rời đi.

Nhẹ nhàng chạm vào từng đồ vật trong phòng của Joon Ha, Hiểu Tranh muốn tìm hình bóng của người tài trợ qua những đồ vật của anh.

Đối diện với chiếc giường là một bộ dàn âm thanh đắt tiền, bên cạnh là một giá CD. Hiểu Tranh nhẹ nhàng bước tới, cầm một chiếc CD vỏ đen, phía trên có viết "Album mới của Choi Joon Ha thiên tài – chàng hoàng tử trong câu chuyện cổ tích". Khẽ đọc đi đọc lại cái tên "Choi Joon Ha" – cái tên xa lạ nhưng đã quen thuộc từ lâu. Hiểu Tranh mở hộp CD, đặt đĩa CD vào đầu đĩa.

Tiếng nhạc yên ả, trầm bổng lấp đầy căn phòng. Bản Fantasia của Robert Schumann. Thì ra bản nhạc piano này chuyển sang violon lại hay đến vậy. Hiểu Tranh thờ dài, ngồi xuống ngắm nhìn, hai tay ôm đầu gối, nhắm mắt, để tâm hồn đắm chìm trong tiếng nhạc. Bản nhạc này vốn dĩ mang lại cho người ta cảm giác hạnh phúc, nhưng bây giờ nghe chỉ thấy buồn bã và nhớ thương. Những lời nói mà bố Joon Ho vừa nói lại vang vọng bên tai:

"Nó vì cứu Joon Ho mà bị xe đâm...".

"Lúc đưa tới bệnh viện, Joon Ha đã bất tỉnh rồi...".

"Sau khi tỉnh lại, Joon Ha nói nhất định phải tiếp tục tài trợ cho cháu...".

Hiểu Tranh cảm thấy đầu óc như sắp nổ tung. Sự thật tàn khốc này khiến cô không biết ứng phó như thế nào. Joon Ho không phải là người tài trợ. Joon Ha đã chết. Người tài trợ chết vì cứu Joon Ho. Cô vẫn chưa gặp mặt anh ấy. Tuy lý trí nói với cô Joon Ho vô tội, nhưng tâm trạng không thể giải tỏa đã che lấp lý trí của cô. Nếu không phải vì Joon Ho thì Joon Ha sẽ không chết. Nếu không phải vì Joon Ho thì mình có thể gặp người tài trợ...

Nhưng... Joon Ho... Hiểu Tranh bậm môi, không thể quên được cảnh tượng Joon Ho đau đớn chạy đi. Chính mình ngộ nhận, coi anh ấy là người tài trợ. Anh ấy... chắc chắn bây giờ anh ấy rất đau khổ.

Đau đớn nhìn Joon Ha mỉm cười trong bức ảnh, Hiểu Tranh bỗng cảm thấy bất lực: Mình phải đối diện với Joon Ho như thế nào đây? Lúc này có nên đi an ủi anh ấy không? Đây là bữa tiệc sinh nhật đầu tiên của anh ấy nhưng vì mình mà thành ra thế này. Nhưng, nếu, vốn dĩ mình có thể gặp được người tài trợ. Joon Ho không sai, anh ấy cần mình. Nhưng nếu ngay từ lúc đầu biết anh ấy không phải là người tài trợ thì liệu mình có... Trời ơi! mình phải làm thế nào bây giờ? Hiểu Tranh thấy mình sắp phát điên lên.

Joon Ho chạy đến căn nhà nhỏ mà lúc nhỏ mình và Joon Ha thường hay đến.

Anh dựa người vào tường, cơ thể mệt mỏi từ từ trượt xuống đất.

Cảnh tượng lúc này dần dần hiện ra trước mắt. Lời nói của Hiểu Tranh giống như lưỡi dao sắc nhọn xuyên vào tim anh.

Trời ơi! Hiểu Tranh chính là cô gái mà Joon Ha tài trợ.

Còn cô ấy... lại tưởng mình là người tài trợ của cô ấy.

Vì mình là người tài trợ nên cô ấy mới hẹn hò với mình sao?

Bây giờ, chắc chắn cô ấy đã biết người tài trợ không phải là mình. Hơn nữa người tài trợ của cô ấy đã chết vì mình.

Cô ấy... có hận mình không?

...

Joon Ho đau đớn ôm đầu, những ý nghĩ hỗn loạn khiến anh cảm thấy đầu óc như sắp nổ tung. Anh không thể đối diện với tất cả. Anh thấy sợ, rất sợ.

Anh mơ màng nhìn căn nhà gỗ nhỏ quen thuộc. Hình ảnh hai anh em cùng nhau vui đùa khi còn nhỏ như hiện lên trước mắt.

"Anh ơi, anh dừng lại nhìn xem. Cái này em không biết ghép". Cậu bé Joon Ho bốn tuổi bực tức đẩy mô hình đã ghép được một nửa dưới đất.

Joon Ha đứng bên kia cửa sổ, đối diện với phong cảnh rực rỡ bên ngoài, chuyên tâm chơi đàn. Nghe thấy tiếng phàn nàn của em trai, anh mỉm cười dùng tay lại.

"Cái này nên ghép như thế này...". Anh ngồi xuống, kiên nhẫn giải thích cho em trai...

...

Chẳng phải từ trước tới nay lúc nào anh trai cũng thương mình sao? Nếu không thì anh ấy sẽ không vì mình mà bị xe đâm. Nhớ lại vụ tai nạn ấy, nhớ lại hình ảnh Joon Ha nằm ngã trong vũng máu trước mắt mình... Joon Ho lại đắm chìm trong nỗi ân hận và day dứt không nguôi.

Hiểu Tranh! Anh vốn tưởng rằng cô là thiên thần xinh đẹp cứu vớt anh ra khỏi địa ngục tối tăm và lạnh lẽo. Nhưng... cô lại là bóng tối lớn nhất trong

cuộc đời của anh. Nhìn thấy cô, anh lại nhớ đến Joon Ha. Nhìn thấy cô, anh lại cảm thấy nỗi day dứt nặng nề hơn...

Không thể chịu đựng được nỗi đau đớn này nữa, Joon Ho gào thét:

Anh! Em có lỗi với anh...

Hiểu Tranh! Anh có lỗi với em...

Trong căn nhà gỗ nhỏ ấy chỉ còn lại một mình Joon Ho nghẹn ngào trong nước mắt...

Bạn đang đọc truyện *Adeline bên sợi dây đàn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Kéo căng cánh buồm ước mơ

* Cung điện vàng rực rỡ.

* Bắt đầu trở nên nhạt nhòa.

* Người bị lạc đường.

* Có thể tìm thấy hướng đi của mình.

* Kéo căng cánh buồm mơ ước không?

Thời tiết mỗi lúc một lạnh giá. Những chiếc lá trên cành run rẩy trong gió đông. Màu xanh tươi sáng cũng bắt đầu trở nên u tối.

Trong hội trường rộng lớn nhưng trống trải, lạnh giá, một hình bóng cô đơn lặng lẽ đứng bên cạnh cánh cửa ngắm nhìn ánh chiều tà.

Thời tiết sẽ lạnh giá như thế này bao lâu nữa đây? Hiểu Tranh ngây người nhìn ra ngoài cửa sổ, trầm nghĩ.

Ánh nắng mặt trời trong đêm đông gió rét hắt vào người cô, không có một chút hơi ấm, hình bóng của cô đổ dài trên nền nhà...

Chul Kang lặng lẽ đứng ở cửa hội trường nhìn Hiểu Tranh.

Cô ấy đang nghĩ gì mà say sưa đến vậy? Anh đã đứng ở đó rất lâu rồi nhưng cô hoàn toàn không để ý.

Không nhìn thấy khuôn mặt của cô nhưng anh có thể cảm nhận được sự bất lực và nỗi đau khổ qua dáng vẻ của cô.

Trái tim anh nhói đau. Anh thực sự rất muốn bước đến bên cô, ôm cô vào lòng để yêu thương cô, bảo vệ cô. Nhưng... người cô cần không phải là anh. Anh thờ dài đau xót, trong đôi mắt anh là sự bi thương, khó xử.

Sau bữa tiệc sinh nhật, cô không gặp Joon Ho nữa. Cô vẫn đi học, ăn uống, luyện đàn như bình thường. Cô bình tĩnh đến nỗi dường như chưa có chuyện gì xảy ra. Nhưng, nụ cười không còn trên khuôn mặt của cô. Đôi mắt trong sáng cũng trở nên u ám, tăm tối. Dù là lúc luyện đàn, cô cũng thường bất giác dừng lại, ngây người ngồi trên ghế, không biết đang nghĩ gì...

Anh nhìn dáng vẻ không có sức sống của cô mà không biết rốt cuộc giữa cô và Joon Ho đã xảy ra chuyện gì. Cuối cùng, Chul Kang mạnh dạn đến hỏi Da woo. Qua Da Woo anh biết được sự thật kinh hoàng: Người tài trợ của Hiểu Tranh không phải là Joon Ho mà là Joon Ha.

Sao lại có thể như thế được? Đúng là số phận đùa giỡn con người. Chul Kang khẽ thở dài, nhẹ nhàng đi về phía Hiểu Tranh.

Nghe thấy tiếng bước chân, Hiểu Tranh từ từ ngoảnh đầu lại.

“Anh đến rồi à?”. Hiểu Tranh mỉm cười. Nụ cười yếu ớt giống như bông cúc dại nhỏ bé run rẩy trong gió đông.

“Em... vẫn ổn chứ?”. Chul Kang nhìn khuôn mặt tiêu tụy của cô, ánh mắt hiện lên niềm xót thương và đau đớn không thể kìm nén được.

“Vâng”. Cô cười nhạt, “Em vẫn bình thường”.

Vẫn bình thường sao lại tiêu tụy đến thế? Chul Kang buồn rầu nhìn cô.

“Vì sao lại không gặp Joon Ho nữa?”.

Vì sao ư? Cô ngây người một lúc lâu rồi mới nói. “Em không biết”.

Cô thật sự không biết phải đối mặt với Joon Ho như thế nào. Dường như anh ấy cũng vậy. Vì thế mà hai người không gặp nhau nữa.

Chul Kang suy nghĩ một lúc rất lâu rồi mới khẽ nói: “Chuyện ấy... thực ra Joon Ho không có lỗi. Anh nghĩ, chắc chắn bây giờ cậu ấy rất đau khổ. Hiểu Tranh, hai người nên gặp mặt nói chuyện với nhau”.

Hiểu Tranh lắc đầu và nói: “Không đâu”. Ngẩng đầu nhìn ánh mắt dịu dàng và ân cần của Chul Kang, cô thờ dài, khẽ nói ra nỗi bối rối trong lòng mình: “Bây giờ em thấy đầu óc rối bời. Em cứ tưởng rằng Joon Ho là người tài trợ của mình, nhưng... em lại phát hiện mình đã nhầm. Sự thực là người tài trợ của em... lại chết vì Joon Ho. Em... em thực sự không biết phải đối diện với anh ấy như thế nào. Em thậm chí... thậm chí không biết... mình có yêu anh ấy không. Chul Kang... em rất sợ...”. Hiểu Tranh đau đớn nhắm mắt.

Nhìn khuôn mặt hoảng hốt như sắp khóc của Hiểu Tranh, Chul Kang không biết phải làm thế nào.

Không gặp mặt thì làm sao có thể xoa dịu được nỗi đau? Nếu cô ấy không dám đi bước này, vậy thì, hãy để mình giúp cô ấy...

Nhưng hai người không chú ý đến chàng trai đang rơi lệ ngoài cửa. Thì ra tất cả đều là hiểu lầm. Thực sự là dựa dẫm vào anh trai, ngay cả tình yêu cũng phải dựa vào anh ấy mới có được trong phút chốc. Joon Ho tự cười nhạo mình.

Công viên quốc gia Seoul vốn nổi tiếng với lá phong đỏ rực. Nhưng sau hai ngày tuyết rơi, lá phong đã rụng. Công viên đã biến thành thế giới của băng tuyết lạnh lùng và hiu quạnh. Dưới ánh nắng mặt trời, những cành cây đóng băng phát ra ánh sáng nhiều màu chói lọi, rực rỡ và đẹp mắt.

Hiểu Tranh ngồi trên ghế băng ở công viên, chốc chốc lại nhìn đồng hồ. Vì ngại từ chối lời mời ngắm tuyết của Chul Kang quá nhiều lần nên cuối cùng cô đã đến công viên. Nhưng đã quá giờ hẹn rồi mà Chul Kang vẫn chưa đến. Cô giậm giậm bàn chân tê cứng, xoa đôi tay lạnh giá, tiếp tục ngồi chờ Chul Kang.

Joon Ho đứng dưới gốc cây, nhìn Hiểu Tranh ngồi trên ghế từ phía xa. Hôm nay, cô mặc chiếc áo lông màu trắng đã từng mặc trong buổi hẹn đêm Giáng sinh lần trước. Trông cô thật hài hòa với thế giới màu trắng bạc này.

Cô ấy đang lạnh sao? Nhìn Hiểu Tranh không ngừng xoa tay giậm chân, anh rất muốn chạy tới ôm cô vào lòng. Nhưng... anh không dám.

Sau hôm ấy, anh và cô không gặp nhau. Anh không biết cô nghĩ gì, vì thế anh sợ. Anh sợ... cô yêu anh là vì tưởng rằng anh là người tài trợ của mình. Anh sợ... anh sợ sau khi biết anh không phải là người tài trợ của mình cô sẽ không yêu anh nữa. Anh sợ... gặp mặt rồi cô sẽ lạnh lùng nói cô không yêu anh nữa...

Tuyết trắng mù mịt, anh đứng nấp trong góc lén nhìn cô gái mặc áo trắng giống như thiên thần...

Cuối cùng, cô không thể chờ được nữa, đứng dậy chuẩn bị ra về. Thấy vậy anh không kìm được hét to: “Hiểu Tranh!”.

Chul Kang? Ánh mắt của Hiểu Tranh bắt đầu kiếm tìm xung quanh, sau đó... cô nhìn thấy anh.

Là Joon Ho! Cô ngây người nhìn anh bước lại gần.

“Em... có khỏe không?”. Anh đứng trước mặt cô, ngắm nhìn cô, trong đáy mắt có chút gì đó bùng cháy và sự tâm tột khó nói.

Cô gầy đi nhiều. Nhìn khuôn mặt tiêu tụy của cô, trái tim của anh như thắt lại. Các ngón tay khẽ động đậy, muốn vuốt ve cái cằm của cô nhưng bàn tay nắm chặt cuối cùng vẫn không mở ra.

Cô ngây người nhìn anh. Ánh mắt của anh ẩn chứa nỗi đau đớn khôn cùng. Bỗng nhiên cô thấy sống mũi cay cay.

Chắc chắn anh rất buồn, rất đau khổ. Nhưng... cô không biết nên làm thế nào.

“... Em không muốn gặp anh nữa, đúng không?”. Giọng nói của anh run run.

Hiểu Tranh nấp mấy môi nhưng không nói được lời nào.

Nét mặt của anh bỗng trở nên u tối: “Em... thực sự không muốn gặp anh nữa rồi. Em hận anh sao?”.

Hiểu Tranh hốt hoảng lắc đầu: “Không phải...”. Bỗng nhiên nước mắt trào ra, giọng nói run run: “Em... chỉ là... em không dám gặp anh...”.

Anh im lặng nhìn cô.

Chul Kang nói đúng: Không gặp nhau thì sẽ mãi đau khổ. Vì thế sau nhiều lần do dự, anh đã đến. Anh muốn hỏi câu hỏi gặm nhấm trái tim mình bấy lâu nay.

“Em ở bên cạnh anh, nhưng anh không hề biết rằng em chính là cô gái mà anh trai anh đã tài trợ. Còn em...”. Anh mỉm cười chua chát, “lại tưởng rằng

anh là người tài trợ của em. Thế giới này... thật là kỳ lạ, đúng không em?”.

Cô nhìn anh, đôi mắt hiện lên sự bối rối.

“Nhưng... anh rất muốn biết...”.

Cô lặng lẽ nhìn anh, chờ đợi câu hỏi của anh.

“Em...”. Anh hít một hơi thật sâu, cuối cùng lấy hết dũng khí để hỏi, “Vì anh là người tài trợ của em nên em mới hẹn hò với anh phải không?”.

Cô tròn mắt ngạc nhiên.

Anh nhìn thẳng vào mắt cô, chờ đợi câu trả lời của cô mà trong lòng cảm thấy vô cùng bất an.

Rất sợ câu trả lời của cô là đúng. Nhưng nếu không hỏi thì câu hỏi này sẽ trở thành bóng đen trong lòng anh. Anh nhớ rất rõ cái đêm mà anh say rượu, sau khi cô đưa anh về ký túc, ngày hôm sau cô chủ động tiếp cận anh một cách khác thường...

Anh đang hỏi gì vậy? Cô hốt hoảng nhìn anh. Không phải! Không phải như thế! Cô nên lớn tiếng phủ nhận. Nhưng... vì sao trái tim lại do dự?

Nếu... nếu lúc ấy không phải vì tưởng anh là người tài trợ của mình thì mình có từ bỏ cuộc hẹn của Chul Kang để đến chỗ hẹn cùng anh không? Nếu không, vậy thì có phải điều đó có nghĩa là vì anh là người tài trợ của mình nên mình mới yêu anh không?

Nhưng... nếu trước đây mình không hề yêu anh, lẽ nào chỉ vì phát hiện anh là người tài trợ của mình mà yêu anh sao?

Rốt cuộc là có phải hay không? Rốt cuộc phải trả lời anh thế nào đây...

Hiểu Tranh cảm thấy đầu óc rối bời, muốn nói gì đó nhưng không biết nên nói gì.

Cô không trả lời. Bỗng nhiên anh thấy trái tim nguội lạnh, lạnh buốt giống như băng tuyết phủ kín mặt đất...

“Em không nói gì? Vậy... là thật sao?”. Anh cười xốt xa, “Em... vì nghĩ rằng anh là người tài trợ của em nên mới yêu anh. Vì thế... em không yêu anh. Người em yêu là người tài trợ của em”.

Cô sợ hãi đến nỗi tròn mắt nhìn anh, nhưng lại không thể bật thành tiếng.

“Em...”. Anh nắm chặt vai cô, cuối cùng anh không thể kìm nén được nữa, “Vì sao em không nói? Em nói đi, có phải không? Có phải không? Em... vì sao em không phủ nhận?”. Anh đau đớn nhìn dáng vẻ căm lặng của cô.

“Em nói đi... em phủ nhận đi”. Giọng nói của anh nghẹn ngào. Anh lắc vai cô rất mạnh, chỉ muốn nghe được câu trả lời mà mình muốn từ đôi môi mím chặt ấy. Nhưng cô chỉ hốt hoảng lắc đầu...

“Em không yêu anh! Em thực sự không yêu anh. Nhưng... anh rất khao khát có được tình yêu của em. Khoảng thời gian hẹn hò ngắn ngủi là khoảng thời gian vui vẻ nhất trong cuộc đời của anh... Anh cứ tưởng rằng em là thiên thần mà Thượng Đế phái đến để cứu vớt anh. Nhưng... thì ra em lại là thiên thần báo thù mang theo thanh kiếm sắc nhọn. Em... đến để báo thù cho anh trai sao? Nhưng anh không cố ý làm hại anh ấy...”.

Hiểu Tranh chỉ thấy sắp ngộp thở. Cô dùng hết sức mạnh của toàn thân, cuối cùng cũng bật được ra một tiếng: “... Không phải... không phải”.

Không phải? Ánh mắt đau đớn của anh bỗng nhiên lóe lên một tia hy vọng: “Vậy thì em yêu anh đúng không?”.

“Em... không biết. Thực sự em không biết”. Hiểu Tranh đã khóc.

Joon Ho bình tĩnh lại. Anh lặng lẽ nhìn Hiểu Tranh khóc nức nở, bỗng nhiên thấy mình thật nực cười. Vì sao phải hỏi chứ? Rõ ràng biết cô ấy không yêu mình, nhưng mình vẫn cố gượng ép. Như thế chỉ càng làm cho trái tim mình tan nát. Cho dù... cho dù cô ấy cũng yêu mình thì sao cơ chứ? Chỉ cần nhìn thấy cô ấy là sẽ nhớ đến quá khứ đau khổ, sẽ nghĩ rằng mình nợ anh trai, nợ cô ấy. Lẽ nào mình có thể mãi mãi chịu đựng được nỗi đau đớn đến xé lòng này sao?

Cuối cùng... mình không thể có được cô ấy...

Ngắm nhìn khuôn mặt mà mình yêu say đắm, anh run rẩy đưa tay...

Hiểu Tranh ngước mắt nhìn anh.

Anh nhẹ nhàng nâng khuôn mặt vẫn còn vương những giọt nước mắt, sau đó từ từ áp đôi môi của mình...

Đôi môi lạnh giá của anh nhẹ lướt trên khuôn mặt của cô, thấm khô những giọt nước mắt ướt đầm. Cuối cùng, anh đặt đôi môi của mình lên đôi môi của cô...

Dường như lâu như một thế kỷ, cuối cùng anh từ từ buông cô ra.

“Tuy em không yêu anh nhưng anh vẫn rất cảm ơn em. Cảm ơn em đã cho anh những ngày tháng hạnh phúc tuy ngắn ngủi nhưng suốt đời không quên. Anh... vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên em”.

Lưu luyến nhìn cô lần cuối, anh quay người bước đi, tất cả đã đến lúc kết thúc...

Anh... muốn chia tay sao? Hiểu Tranh sững sờ nhìn hình bóng biến mất trong nháy mắt. Nước mắt lại tuôn rơi...

Màn đêm dần buông xuống.

Những người qua lại trong công viên đều ngạc nhiên nhìn cô gái đáng thương đứng khóc một mình giữa bầu trời tuyết rơi...

“Mẹ, con hứa với mẹ, con sẽ đính hôn với Ha Na”.

Thư phòng chìm trong tĩnh lặng. Hai vợ chồng Han Je Jin đều ngạc nhiên nhìn cậu con trai buồn rầu, không dám tin vào những gì mình vừa nghe thấy.

Han Je Jin nhìn con trai một lúc lâu rồi nói: “Vì sao lại quyết định đột ngột như vậy?”

“Đây không phải là điều mẹ muốn sao? Hơn nữa, mẹ ạ, không phải con đang nói trong lúc tức giận, con nói thật lòng”.

Nếu số phận đã không cho anh hạnh phúc, vậy thì ít ra anh nên làm chút gì đó để bù đắp cho những người mà mình mắc nợ. Nếu đã không thể có được tình yêu của Hiểu Tranh, vậy thì đính hôn với Ha Na thì sao cơ chứ? Ít ra làm như vậy có thể khiến mẹ vui, chẳng phải sao?

“Joon Ho, đúng là lúc trước mẹ phản đối con và Hiểu Tranh yêu nhau. Nhưng...”. Nhớ đến cô gái mà Joon Ha tài trợ, Han Je Jin thở dài rồi nói, “Bây giờ, mẹ không phản đối nữa. Con thích Hiểu Tranh thì hãy ở bên con bé”.

Nếu Hiểu Tranh trở thành con dâu của mình thì đó sẽ là điều mà Joon Ha mong đợi nhất. Thế cũng coi như là đã hoàn thành tâm nguyện của Joon Ha trước lúc mất. Joon Ho cũng có hạnh phúc, chẳng phải sao?

“Bọn con... chia tay rồi”. Joon Ho nói mà ánh mắt không thể kiềm chế được nỗi đau đớn, “Con sẽ đính hôn với Ha Na. Nhưng con muốn sau khi đính hôn sẽ đi du học”.

Han Je Jin ngạc nhiên nhìn Joon Ho một lúc lâu mà không biết nói gì.

Viện trưởng Choi nhìn con trai. Ra nước ngoài ư? Có lẽ đây là chuyện tốt. Mấy năm nay Joon Ho đều sống trong cái bóng của anh trai đã mất, sống trong sự dằn vặt, đau đớn. Bị một chiếc gông vô hình kim chặt mà không thể nào thoát ra được. Vậy thì hãy bỏ qua đi, có lẽ trong môi trường mới nó sẽ bắt đầu cuộc sống mới.

“Được, cứ làm như thế đi...”. Viện trưởng Choi thở dài rồi nói...

Tiếng đàn trầm lắng trong căn phòng nhỏ.

Hiểu Tranh đến phòng đàn luyện đàn giống như mọi ngày. Cũng chỉ có lúc luyện đàn cô mới phần nào quên đi những nỗi muộn phiền và đau khổ ấy.

Cánh cửa khép hờ bỗng nhiên được mở ra, Da Woo chạy vào phòng.

“Hiểu Tranh, cậu biết anh mình sắp đính hôn chưa?”. Da Woo thở hắt ra rồi nói một câu như sét đánh bên tai Hiểu Tranh.

Tiếng đàn dừng đột ngột, Hiểu Tranh ngẩng người nhìn cô ấy.

“Ngày kia anh Joon Ho sẽ đính hôn với Ha Na. Hơn nữa sau khi đính hôn sẽ lập tức đi du học. Nghe nói đã làm xong mọi thủ tục rồi”.

Thật sao? Hiểu Tranh thất thần cúi đầu. Chà trách mà Chul Kang nói anh không đi học. Đính hôn... nhanh vậy sao? Đi du học nữa sao? Anh không muốn nhìn thấy mình nữa sao...

“Hiểu Tranh?”. Da Woo lo lắng nhìn cô rồi nói, “Cậu không sao chứ?”.

Hiểu Tranh lắc đầu rồi nói: “Mình không sao”.

Bỗng nhiên ngoài cửa vang lên một giọng nói dịu dàng: “Hiểu Tranh, ngăn cậu ấy lại đi, hãy bảo cậu ấy ở lại. Chỉ cần em ngăn cậu ấy thì cậu ấy sẽ không đính hôn. Chỉ cần em nói thì cậu ấy sẽ ở lại”.

Hiểu Tranh ngoảnh đầu lại thì thấy Chul Kang đứng ở cửa.

Chul Kang nhìn Hiểu Tranh: “Đừng để mình phải hối hận. Nếu yêu cậu ấy thì hãy giữ cậu ấy lại”.

Sân bay Seoul.

Trong phòng chờ chuyến bay đi Pháp. Joon Ho với khuôn mặt không chút biểu cảm đứng giữa đám đông người đến tiễn. . .

Vô vàn lời chúc phúc, dạt dào vang lên bên tai nhưng Joon Ho lại không hề để tâm.

Cô ấy... có đến không? Ánh mắt của anh bắt gặp nhìn về phía cửa sân bay.

Sân bay rộng lớn, người qua lại đông như trẩy hội, nhưng lại không có hình bóng mà trái tim anh mong chờ.

Tiếng loa thúc giục hành khách lên máy bay không ngừng vang lên. Cô ấy... vẫn không đến.

Vì sao lại mong đợi cơ chứ? Joon Ho tự cười nhạo mình. Chút ánh sáng cuối cùng trong đôi mắt vụt tắt. Anh tạm biệt những người đến tiễn, quay người đi về phía cửa kiểm tra an ninh. . .

“Anh Joon Ho, Hiểu Tranh tặng anh cái này”. Đột nhiên Da Woo lớn tiếng gọi Joon Ho, hơi giận dỗi, cô nhét món quà vào tay Joon Ho rồi nói, “Cô ấy mong anh hạnh phúc!”.

Trên máy bay, Joon Ho mở món quà. Đó là chiếc móc khóa bằng thủy tinh màu vàng. Hạnh phúc? Mất em rồi anh còn có thể hạnh phúc được sao? Nhớ đến khoảng thời gian hai người ở bên nhau, Joon Ho nhắm mắt, thở dài. Hiểu Tranh, nếu sự gặp gỡ của chúng ta là một bất ngờ, vậy thì đó là bất ngờ đẹp nhất trong cuộc đời của anh. Em đã từng rung động trước anh cho dù chỉ trong một khoảnh khắc chưa? Mọi thứ đều thật đẹp, anh tưởng rằng em sẽ là thiên thần của cuộc đời anh. Vì sao? Vì sao trong nháy mắt tất cả mọi thứ đều thay đổi. Đó chỉ là một giấc mơ thôi sao?

“Joon Ho, anh muốn uống chút gì không?”. Ha Na hỏi.

Joon Ho giật mình mở mắt. Anh đang ở trên chuyến máy bay đến nước Pháp. Những chuyện nên hay không nên xảy ra đều đã xảy ra.

Cây ngô đồng cao lớn đứng sừng sững trong gió đông.

Một hình bóng xinh đẹp nhưng cô đơn đứng dưới tán cây.

Nhẹ nhàng vuốt ve cành lá, Hiểu Tranh thất thần: Cái cây này đã từng là chỗ bí mật của anh. Chỉ có điều sau này anh sẽ không đến đây nữa.

Hiểu Tranh ngẩng đầu, từ từ ngắm nhìn bầu trời ở phía sân bay.

Hãy bay đi. Nếu bầu trời này có khói mù, vậy thì hãy sống thật hạnh phúc ở một vùng trời nắng ấm khác. . .

Hoàng tử bóng rổ Joon Ho đã đi du học châu Âu.

Thông tin không hề được báo trước này gây xôn xao khắp trường Seoul. Mọi lời bàn tán và suy đoán vang lên không ngớt:

“Trời ơi! Sao đột nhiên hoàng tử cool nhất, đẹp trai nhất của chúng ta lại bỏ đi đi, hu hu. . .”.

“Nghe nói Lee Ha Na cũng đi cùng”.

“Vậy có phải cô ta đi cùng Choi Joon Ho không?”.

“Còn phải nói nữa, từ trước đến nay hai người họ rất thân mật mà. . .”.

“Nhưng Choi Joon Ho đi rồi thì cái bạn Hiểu Tranh kia phải làm thế nào? Chẳng phải là họ đang hẹn hò sao?”

“Hoàng tử phải sánh đôi với công chúa. Bạn Hiểu Tranh kia thì có cái gì cơ chứ, chắc chắn là đã bị anh ấy bỏ rơi”.

“Thật đáng thương. . .”.

...

Cùng với những lời bàn tán đó là những ánh mắt muôn hình muôn vẻ... đồng tình có, chế nhạo có, hiếu kỳ có... dồn về phía Hiểu Tranh.

Hiểu Tranh lặng lẽ chịu đựng tất cả. Khuôn mặt bình tĩnh đến nỗi không nhìn thấy bất kỳ nét biểu cảm nào. Nhưng mỗi lần nghe đến tên của Joon Ho, trái tim lại nhói đau.

Tại nhà của giáo sư Hàn.

Trong phòng đàn trang nhã, Hiểu Tranh ngồi trước cây đàn ôn lại bài cũ như mọi ngày. Bài tập về nhà lần này là Ngự Tiều vấn đáp (4), Hiểu Tranh hít một hơi, bàn tay nhẹ lướt trên dây đàn, bắt đầu bài diễn tấu của mình. . .

Hàn Âm Ái ngồi trên chiếc ghế trước mặt Hiểu Tranh. Đôi lông mày hơi chau lại khi nhìn cô.

Hiếu Tranh hôm nay không giống mọi ngày. Khuôn mặt không có nụ cười, đôi mắt u ám không có nhiệt tình như trước đây. Vốn dĩ là một người rất nhạy cảm nên Hàn Âm Ái đã đoán ra vài phần.

“Tăng”. Một nốt nhạc rối loạn. Hiếu Tranh giật mình, lập tức quay sang nhìn cô giáo.

Giáo sư Hàn vẫn bình tĩnh lắng nghe, khuôn mặt không chút biểu cảm. Hiếu Tranh vội vàng điều chỉnh tâm trạng, tiếp tục bài diễn tấu của mình.

Cuối cùng cũng đã chơi xong. Hiếu Tranh đứng dậy, chờ đợi lời đánh giá của cô giáo mà trong lòng lo lắng không yên.

Hàn Âm Ái nhìn Hiếu Tranh một lúc rất lâu, sau đó thở dài và nói: “Hôm nay chúng ta luyện đến đây thôi. Em hãy nói một chút về nghệ thuật của bản nhạc này”.

Đáp án là: “Bản nhạc phổ hiện còn lưu giữ của Ngự Tiểu vẫn đáp xuất hiện lần đầu tiên vào thời nhà Minh. Bản nhạc thông qua việc Ngự – Tiểu có được niềm vui giữa chốn non xanh nước biếc, biểu đạt sự khinh ghét đối với những kẻ chạy theo danh lợi. Bản nhạc dùng phương thức đối đáp giữa ngự phủ và tiểu phủ, dùng điệu “thăng” (lên cao) để biểu thị câu hỏi, dùng điệu “giáng” (xuống thấp) để biểu thị câu đáp. Giai điệu phóng khoáng, dạt dào, thể hiện thần thái thông dong tự tại của Ngự – Tiểu. Đúng như trong Cầm học sơ luật đã viết: Ngự Tiểu vẫn đáp ý vị sâu xa, thần thái phóng khoáng, mà cảnh núi non nguy nga, sông nước vơi vơi, tiếng rìu chặt gỗ, tiếng ca vui sướng, thấp thoáng ẩn hiện dưới đầu ngón tay. Tới đoạn Ngự – Tiểu vẫn đáp, sẽ khiến người ta cảm thấy núi non trùng điệp”. Bản nhạc này thể hiện một tâm thái siêu nhiên nhập thế”.

Giáo sư Hàn mỉm cười hỏi lại: “Em cho rằng mình đã thể hiện được những điều đó chưa?”.

Hiếu Tranh không nói gì, chỉ cúi đầu...

Thấy Hiếu Tranh như vậy, giáo sư Hàn lắc đầu nói: “Em thể hiện bản nhạc một cách bất an, nóng vội, không những không có cảm giác phóng khoáng, siêu phàm mà còn mang lại cho người ta cảm giác giống như rơi xuống bùn lầy, tâm trạng quanh quẩn, rối bời. Em cứ tiếp tục thế này thì không ổn”.

“Thưa cô, em...”. Hiếu Tranh lo lắng muốn nói gì đó nhưng lời nói tắc nghẹn ở cổ họng, không biết bắt đầu từ đâu”.

Hàn Âm Ái nói với Hiếu Tranh: “Có những chuyện chúng ta phải trải qua và phải học cách từ bỏ. Khi nào em tĩnh tâm lại thì hãy đến đây”.

Giáo sư Hàn dõi theo hình bóng của Hiếu Tranh, nhẹ vuốt ve cánh hồng trắng, những chuyện đã qua lại hiện về trước mắt.

Trong một thành phố cổ, tiếng cười vui vẻ của cô gái và tiếng chuông vui tai vang khắp đường đi.

“A! Mìn Ho, anh đi chậm thôi”.

“Âm Ái à, có phải dạo này em gầy đi không? Sao anh có cảm giác giống như đang đeo kẹo bông thế nhỉ, ha ha...”.

“Mìn Ho, buổi tối em dẫn anh đến quán trà Trung Quốc để thưởng thức văn hóa Trung Quốc. Em mời còn anh trả tiền”.

Ánh đèn khiến bóng hai người đổ dài xuống đường. Cô gái ngã người vào lưng chàng trai. Thực sự rất muốn cả đời này sẽ như thế, mãi mãi, mãi mãi...

“Mìn Ho, anh nhất định phải về Hàn Quốc sao?”. Hàn Âm Ái bình tĩnh nhìn bạn trai. Cuộc sống trước đây chỉ có luyện đàn và luyện đàn, chính anh ấy đã mang đến cho mình thế giới muôn màu. Cô giáo nói tiếng đàn của cô đã có tình cảm. Mìn Ho là hòn đảo xanh trong cuộc đời của cô, nhưng vì sao thời gian ở lại lại ngắn ngủi như thế.

“Âm Ái, cùng anh đến Hàn Quốc nhé! Anh là con cá. Bố anh bệnh nặng, anh có trách nhiệm phải tiếp quản xí nghiệp. Đây là tâm huyết cả đời của bố anh”. Mìn Ho buồn rầu nhìn cô gái mà mình yêu say đắm. Sự kiên cường, độc lập và tài năng của cô khiến anh đắm say. Nhưng bây giờ cô cũng khiến anh mơ hồ. Đối với anh mà nói, nghệ thuật chỉ là một phần tô điểm cho cuộc sống, là một thú vui. Anh không hiểu sự kiên cường của cô. Sau khi về Hàn Quốc, họ sẽ sống hạnh phúc bên nhau. Anh có thể cho cô mọi thứ tốt nhất. Cô cũng có thể tiếp tục chơi đàn tranh.

Ở sân bay, Mìn Ho chờ đến giây phút cuối cùng mà không thấy hình bóng ấy đâu. Anh nhìn hai tấm vé trên tay mà cảm thấy hụt hẫng.

Cô gái nằm trên chiếc giường trải hoa hồng trắng trong phòng. Cô đọc tám bưu thiếp mà không tìm được nước mắt: “Âm Ái, anh không hiểu sự lựa chọn của em, nhưng anh tôn trọng nó. Em biết vì sao anh tặng em hồng trắng không? Bởi vì nó giống em, giống ánh trăng. Những ngày anh không có ở đây, hãy để chúng thay anh ở bên em. Đây là chìa khóa và địa chỉ nhà anh. Anh đợi em ở Hàn Quốc”. Mìn Ho, anh có trách nhiệm của anh. Em có niềm đam mê của em. Đối với anh, đàn tranh là một nhạc cụ nhưng đối với em, nó là một phần của cuộc sống. Em biết nó từ khi em nhận thức được cuộc sống này.

Bắt đầu từ hôm ấy, hoa hồng trắng trở thành loài hoa mà cô yêu thích nhất. Mỗi tháng nhận hoa gửi theo đường hàng không trở thành niềm mong đợi lớn nhất của cô.

Không biết lo sợ điều gì, có thể là lúc ấy Hàn Âm Ái nghĩ rằng hôn nhân sẽ làm mất đi không gian tự do cho nghệ thuật.

Chờ đợi, bàng hoàng, nhớ nhung, từ chối, giằng co...

Thời gian cứ trôi đi lặng thầm như thế. Hoa nở quá sớm là một sai lầm đẹp. Hoa nở quá muộn cũng là một sai lầm đẹp. Vận mệnh đã an bài nhưng nếu không đấu tranh và theo đuổi thì cũng chưa chắc đã có được hạnh phúc và tình yêu.

Khi cô nhận ra điều này thì thứ đón chờ cô là thiệp vàng chữ hi. Cô dâu trông rất nhanh nhẹn, tháo vát. Nghe nói cô ấy xuất thân cao quý, nhất định sẽ trợ giúp cho Min Ho trong con đường sự nghiệp. Cô mong họ sẽ hạnh phúc.

Em là một áng mây trên bầu trời

Thình thoảng chiếu vào trái tim anh

Anh không cần ngạc nhiên hay vui mừng

Áng mây ấy sẽ tan biến trong nháy mắt

Chúng ta gặp nhau trên bãi biển đêm khuya

Anh có phương hướng của anh

Em có phương hướng của em

Anh nhớ cũng được

Nhưng tốt nhất hãy quên đi

Ánh sáng gặp nhau ở điểm giao này...

Không muốn trở về Bắc Kinh đầy áp kị ức, ngóng trông hình bóng quen thuộc nhất ở thành phố xa lạ này.

Min Ho, một người tựa hoa hồng trắng như em có phải vẫn là “ánh trăng chiếu rọi đầu giường(5)”.

“Tình cảm luôn phải đổi mới với trở ngại, Hiểu Tranh, mong rằng em sẽ biết phải lựa chọn như thế nào. Đừng giống cô...”

Chiều tối, nắng nhạt chiếu xuống sân trường nhưng ánh mặt trời mùa đông lạnh giá, không có một chút hơi ấm.

Hiểu Tranh lang thang một mình trong sân trường. Từ sau hôm rời khỏi nhà giáo sư Hàn, mấy ngày liền cô không luyện đàn. Nhưng không luyện đàn thì biết làm gì đây? Cũng chỉ có thể đi như thế này mới cảm nhận được mình vẫn còn sống...

Màn đêm dần buông xuống, đen đặc. Gió đông buốt giá càng khiến không gian trở nên hiu quạnh. Những sợi tóc dài như tơ của Hiểu Tranh bay bay trong gió. Ánh đèn yếu ớt khiến bóng cô đồ dài xuống đường, cô đơn và lẻ loi...

Dưới gốc cây cao lớn cạnh con đường trong sân trường, một hình bóng cao thẳng lẳng lẽ đứng dưới bóng tối, dõi theo hình bóng cô đơn, lẻ loi ấy...

Màn đêm tĩnh lặng, Chul Kang lặng lẽ ngắm nhìn Hiểu Tranh cô đơn đi giữa sân trường giống như một cái xác không hồn. Nhìn cô mà trái tim anh buốt giá. Cô đã đi hai tiếng đồng hồ rồi mà không hề có ý muốn dừng lại. Thậm chí cô còn không ăn tối...

Từ khi Joon Ho đi, cô luôn sống trong nỗi đau khổ giày vò, từ chối sự quan tâm của anh và Da Woo. Có lẽ, có lẽ đàn tranh mà cô ấy yêu hơn tính mạng có thể giúp cô ấy chữa lành vết thương. Nghĩ vậy, anh cố kìm nén trái tim đang thổn thức vì muốn an ủi cô, lặng lẽ đứng trong bóng tối quan sát, chờ đợi cô bước ra khỏi nỗi đau khổ. Nhưng sau khi trở về từ nhà giáo sư Hàn, cô càng trở nên sa sút hơn. Đôi mắt của cô ảm đạm tê dại, không chỉ còn có nỗi đau khổ mà có cả chút tuyệt vọng, giống như một người không tìm thấy lối thoát khi lạc đường trong nơi hiểm ác đã vứt bỏ ý chí và nghị lực sống của mình.

Chul Kang không thể chịu đựng được nữa. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh nhất định phải đến chỗ giáo sư Hàn để hỏi cho rõ mới được...

Sau khi trở về từ chỗ giáo sư Hàn, Chul Kang càng cảm thấy lo lắng hơn. Anh không thể ngờ vì sự hụt hẫng trong tình cảm mà Hiểu Tranh không còn tâm trí để luyện đàn. Bị cô giáo trách mắng mà không luyện đàn nữa sao? Lẽ nào tình yêu gặp trở ngại thì vứt bỏ cả mơ ước của mình sao? Càng nghĩ anh càng thấy đau lòng...

Không cần tốn nhiều công sức, anh tìm thấy cô trong phòng đàn.

Cô lặng lẽ đứng trước cửa sổ, khuôn mặt u uất nhìn bầu trời đêm đen đặc. Anh đã đến đây rất lâu rồi mà cô không hề hay biết.

Chul Kang không thể kiềm chế được nữa: “Tần Hiểu Tranh! Em đang làm cái gì thế?”.

Nghe thấy giọng nói của anh, cô từ từ quay người lại nhưng ánh mắt thì vô hồn không có tiêu điểm. Cô miễn cưỡng nhếch mép cười với anh: “Chul Kang, anh đến rồi à”.

“Em không luyện đàn thì đi ra ngoài với Da Woo cho thoải mái”. Chul Kang đau đớn nhìn khuôn mặt nhợt nhạt, hốc hác của cô.

“Luyện đàn?”. Cô gượng cười, sau đó khẽ nói: “Có lẽ... sau này sẽ không luyện nữa...”.

Cô khẽ thở dài rồi quay người lại nhìn bóng đêm giăng kín bầu trời.

Chul Kang vừa lo lắng vừa đau lòng, anh đặt tay lên vai cô như muốn lắc mạnh để cô tỉnh lại, nhưng Hiểu Tranh vẫn không hề có cảm giác gì.

“Tần Hiểu Tranh! Anh coi thường em. Em là một người yếu đuối không chịu được thử thách”. Chul Kang sa sầm mặt xuống, nói từng câu từng chữ.

Toàn thân Hiểu Tranh run rẩy nhưng cô không quay đầu lại.

“Mới có một chút trở ngại như thế này mà em không vượt qua được sao? Chỉ một chút thất bại trong tình cảm mà em đã gục ngã rồi sao? Nhiệt tình của em ở đâu? Đam mê của em ở đâu? Lý tưởng của em ở đâu? Tất cả đều biến mất rồi hay sao? Em quên là em đã vất vả như thế nào để đến được Hàn Quốc là vì cái gì rồi ư? Chẳng phải em muốn trở thành nghệ sĩ đàn tranh ưu tú sao? Nhưng bây giờ thì sao? Em chìm đắm trong vòng xoáy của mình. Chẳng phải em nói là cầu chúc cho Joon Ho hạnh phúc sao? Nếu cậu ấy biết em như thế này thì cậu ấy cũng không thể yên tâm được. Em muốn dùng cách tự hủy hoại mình để chúc phúc cho Joon Ho sao?...”. Chul Kang lớn tiếng gào lên, khuôn mặt trắng mịn đỏ ửng vì kích động.

Anh không quan tâm đến điều gì hết, chỉ biết rằng nếu cứ thế này thì mình sẽ phát điên lên mất.

Lời nói của Chul Kang giống như đòn cảnh tỉnh, Hiểu Tranh từ từ quay người lại, khuôn mặt của cô nhạt nhòa trong nước mắt.

Chul Kang thở dài. Anh khẽ bước lại gần, ôm cô vào lòng, sau đó dịu dàng nói với cô: “Đừng khóc nữa, tất cả đều qua rồi. Thời gian sẽ khiến mọi thứ tốt đẹp hơn...”.

...

Lại là một ngày thứ bảy.

Hiểu Tranh đã bước ra khỏi thất bại trong chuyện tình cảm và đến nhà giáo sư Hàn từ rất sớm.

Vẫn là phòng đàn trang nhã, Hàn Âm Ái đang chỉnh sửa chậu hoa hồng trắng cạnh cửa sổ.

Hiểu Tranh nhẹ nhàng đến bên cạnh cô, khấn thiết nói: “Cô ơi! Em xin lỗi cô, em sai rồi”.

Hàn Âm Ái dừng tay một lát rồi tiếp tục bận rộn với chậu hoa giống như trong căn phòng không có sự tồn tại của Hiểu Tranh.

Hiểu Tranh bình tĩnh ngồi trước cây đàn tranh, lấy chiếc khăn lụa nhẹ nhàng lau cây đàn. Động tác của cô tỉ mỉ và nhẹ nhàng, giống như đang lau vật báu mà mình yêu quý nhất.

Hàn Âm Ái tỏ vẻ như vô tình quay đầu lại nhìn. Sau khi nhìn thấy động tác thư thả của Hiểu Tranh, đôi môi mím chặt bắt đầu nở nụ cười.

Hiểu Tranh mở bản nhạc, xem qua một lượt rất cẩn thận sau đó cất đi. Sau khi điều chỉnh nhịp thở, cô bắt đầu diễn tấu.

Tiếng đàn giống như mây bay nước chảy, tuôn ra dưới những ngón tay linh hoạt của cô. Tiếng đàn lúc trầm lúc bổng, giống như bức tranh cuộn dài, nối liền những cảnh vật lung linh đa sắc lại với nhau. Thông qua sự kết hợp giữa động và tĩnh, xa và gần, cảnh và tình, làm nổi bật trình tự của bản nhạc, nổi bật cao trào, biểu đạt được tình thơ ý họa khiến người nghe đắm say. Trắng sáng, nước xanh, sương mờ, hoa thơm, liễu rủ... Một buổi tối mùa xuân yên bình, đẹp để khiến người ta ngây ngất...

Hàn Âm Ái chăm chú lắng nghe tiếng đàn của Hiểu Tranh. Bản nhạc Xuân giang hoa nguyệt dạ (6) này Hiểu Tranh đã hoàn toàn biểu đạt được ý tứ ẩn chứa trong đó. Vậy thì Hiểu Tranh đã... khuôn mặt của Hàn Âm Ái nở nụ cười mãn nguyện.

Sau khi diễn tấu xong, Hiểu Tranh đặt hai tay lên đầu gối, lặng lẽ chờ đợi phản ứng của cô giáo. Nếu... giáo sư Hàn vẫn không tha thứ cho cô, vậy thì cô sẽ chơi đàn đến lúc nào cô giáo tha thứ.

Hàn Âm Ái nhìn cô một lúc rất lâu, sau đó ngồi xuống chiếc ghế đối diện với cô.

“Đây mới là tiếng đàn mà cô cần. Xem ra cuối cùng em đã tỉnh ngộ rồi”. Hàn Âm Ái chậm rãi nói.

Hiểu Tranh xấu hổ cúi đầu.

Hàn Âm Ái nhẹ nhàng nói: “Em là một cô bé rất có năng khiếu, hơn nữa lại rất chăm chỉ. Vì thế cô kỳ vọng rất nhiều vào em. Chỉ có điều, muốn trở thành một nghệ sĩ đàn tranh ưu tú cần phải thân thiện đối mặt với khó khăn và trở ngại, chơi đàn với tâm trạng hài hòa, bình thản, như vậy mới thể hiện được ý tứ của bản nhạc, mới có thể dùng tiếng đàn để làm lay động lòng người... Hãy nhớ, tình đến chỗ sâu nhất, tình và đàn hợp làm một”.

Những lời nói sâu xa của cô giáo khiến Hiểu Tranh thực sự hiểu được đạo lý ẩn sâu trong đó. Nhìn khuôn mặt hiền từ của cô giáo, Hiểu Tranh kiên định nói: “Thưa cô, em nhất định sẽ cố gắng để làm được điều đó. Xin cô hãy tin em”.

“Cô tin em”. Hàn Âm Ái nhìn đôi mắt lấp lánh ánh sáng, mỉm cười và nói.

Trong hương thơm thoang thoảng của hoa hồng trắng, hai cô trò nhìn nhau mỉm cười, hơi ấm lan tỏa trong không gian...

Mùa đông qua đi, mùa xuân lại đến.

Trên con đường dài trong trường, tuyết đã bắt đầu tan. Cây cối hai bên đường rung nhẹ trong gió, phui hết băng tuyết dính trên cành lá. Dưới ánh nắng mặt trời, lá cây xanh tươi sáng bóng.

Hiều Tranh nhẹ nhàng bước trên con đường. Khuôn mặt trắng mịn nở nụ cười dịu dàng. Tâm trạng đã bình tĩnh trở lại. Toàn thân bùng lên sức sống của tuổi thanh xuân.

Trong thời gian này, mọi người thấy trên khuôn mặt của cô gái đến từ Trung Quốc không còn sự bi thương và u uất. Cô ấy lại trở lại với dáng vẻ chăm chỉ, cần mẫn, kiên cường, tự tin như xưa. Chỉ có điều khuôn mặt của cô ấy lúc nào cũng ẩn chứa nỗi buồn man mác. Mọi người cũng thường nhìn thấy cô ấy đứng ngắm người dưới cây ngô đồng trước hội trường...

Đầu bên kia con đường, Chul Kang lặng lẽ đứng dưới một cái cây, mỉm cười nhìn Hiều Tranh. Anh ngắm nhìn hình bóng ấy, đôi mắt dịu dàng ánh lên sự quan tâm và tình yêu vô tận.

“Anh chờ em à?”. Hiều Tranh đã đi đến trước mặt Chul Kang.

“Ừ, cùng đi luyện đàn nhé”. Anh mỉm cười. Thời gian luyện đàn mỗi ngày là khoảng thời gian vui nhất trong ngày của anh.

“Đi thôi”. Hiều Tranh mỉm cười nói, sau đó cùng anh sánh vai đi về phía hội trường.

Phía sau có vô số ánh mắt ngưỡng mộ dõi theo hình bóng của hai người. Bây giờ mọi người thường xuyên nhìn thấy cảnh tượng hoàng tử Chul Kang sánh vai cùng cô gái đến từ Trung Quốc đi trong sân trường. Quả là khiến các nữ sinh trong trường rất ngưỡng mộ. Haizz, cái cô Tân Hiều Tranh ấy, trước đây thì cô được tình yêu của hoàng tử bóng rổ. Bây giờ lại được hoàng tử Chul Kang ở bên, đúng là khiến người ta ghen tỵ. Chỉ có điều trông họ thật xứng đôi.

Trong hội trường rộng lớn, những hàng ghế xếp ngay ngắn, thẳng hàng. Hiều Tranh và Chul Kang ngồi nói chuyện ở hàng ghế đầu tiên. Mỗi lúc nghỉ ngơi họ lại thảo luận một số vấn đề về âm nhạc.

“Anh thấy dạo này em tiến bộ rất nhanh”, Chul Kang cười và nói, “tuy anh không hiểu về đàn tranh nhưng anh thấy tiếng đàn của em càng ngày càng lay động lòng người”.

“Thật à?”. Hiều Tranh cười, “Em cũng thấy thế. Trước đây em chỉ quan tâm đến vấn đề kỹ năng, chỉ pháp có thuần thực không, nốt nhạc có trôi chảy không? Nhưng bây giờ em thấy mình rất dễ dàng hòa mình vào bản nhạc, vào tình cảm ẩn chứa trong đó, những yêu cầu về kỹ năng cũng dễ dàng hoàn thành”.

Chul Kang vui mừng nhìn cô: “Chả trách, thì ra khả năng diễn tấu của em đã đạt đến cảnh giới cao như vậy”.

“Giáo sư Hàn cũng nói vậy”, Hiều Tranh ngượng ngùng nói: “Cô ấy nói một nghệ sĩ đàn tranh ưu tú không chỉ cần có kỹ năng diễn tấu tuyệt vời, quan trọng hơn còn phải biết lấy cái tình để lay động lòng người, dùng âm nhạc để làm cảm động người nghe. Như thế mới được coi là thành công...”.

Chul Kang chăm chú lắng nghe rồi khẽ gật đầu. Tuy giáo sư Hàn nói về đàn tranh nhưng chơi bất kỳ loại nhạc cụ nào cũng cần phải đạt được cảnh giới đó. Hiều Tranh đã đạt đến cảnh giới ấy rồi, nhưng mình thì...

“Anh đang nghĩ gì đấy?”. Hiều Tranh ngạc nhiên nhìn Chul Kang.

“Ừ, đúng là đi một ngày đàng học một sàng khôn”.

“Anh cũng biết câu nói này sao?”. Hiều Tranh ngỡ ngàng nhìn anh.

“Từ xưa Hàn Quốc đã ngưỡng mộ văn hóa Trung Quốc, vì thế điều này không có gì là lạ cả”. Chul Kang mỉm cười và nói. Thực ra... sau khi quen Hiều Tranh anh mới đặc biệt quan tâm đến văn hóa Trung Quốc.

“Ồ”, Hiều Tranh gật đầu. Nghĩ đến việc gần đây Chul Kang chăm chỉ luyện tập một bản nhạc, cô tò mò hỏi, “Gần đây anh luyện bản nhạc gì vậy?”.

“Là bản Dạ khúc cung Đô thứ Op.Posth của F.F.Chopin. Anh chuẩn bị biểu diễn nó trong liên hoan nghệ thuật quốc tế dành cho học sinh trung học”.

“Thật sao?”. Hiều Tranh thật sự mừng thay cho Chul Kang. Cô đã nghe nói liên hoan nghệ thuật quốc tế dành cho học sinh trung học sẽ được tổ chức ở Seoul vào tháng sau. Nghe nói những người tham gia liên hoan nghệ thuật lần này đều là những học sinh ưu tú đến từ các quốc gia trên thế giới. Chul Kang có đủ tư cách để tham gia. Đúng là chuyện đáng mừng...

Chul Kang nhìn Hiều Tranh bằng ánh mắt tiếc nuối. Nếu Hiều Tranh có thể tham gia thì tốt biết mấy. Đáng tiếc cô ấy là lưu học sinh, e rằng không có cơ hội...

Hiều Tranh hiểu tâm sự của Chul Kang, cô cười và nói: “Em không tham gia cũng không sao mà. Anh tham gia em thấy rất vui. Anh nhất định phải cố gắng đấy”. Nói xong, cô ra hiệu bằng tay để cổ vũ anh.

“Cố gắng!”, Chul Kang cũng ra hiệu bằng tay.

Hai người đều theo đuổi ước mơ âm nhạc mỉm cười rạng rỡ. Bên ngoài cửa sổ, ánh chiều tà vàng óng hắt vào cửa, dường như cũng đang mỉm cười vui vẻ...

VOL 8-6

Phòng khách nhà giáo sư Hàn.

Hiếu Tranh lặng lẽ ngồi trên ghế nhìn giáo sư Hàn ngồi đối diện trước mặt mình, trong lòng cảm thấy có chút bất an. Hôm nay là thứ tư, vẫn chưa đến ngày kiểm tra bài cũ, nhưng chiều này giáo sư gọi điện báo cô tới đến nhà.

Thư thả uống hết chén trà, giáo sư Hàn chậm rãi đặt cốc xuống, nhìn Hiếu Tranh và nói: “Em đã nghe nói đến liên hoan nghệ thuật quốc tế dành cho học sinh trung học tổ chức tại Seoul tháng sau chưa?”.

Hiếu Tranh gật đầu.

“Em có muốn tham gia không?”. Hàn Âm Ái khẽ hỏi, chăm chú nhìn Hiếu Tranh không chớp mắt.

Hiếu Tranh nghĩ một lúc rồi thật thà nói: “Rất muốn ạ, nhưng em không có tư cách”. Trong lòng cảm thấy rất buồn, vì là lưu học sinh nên dĩ nhiên không thể được phía Hàn Quốc tiến cử.

“Nếu em có tư cách tham gia thì sao? Em có tự tin không? Phải biết rằng đến lúc ấy có rất nhiều người ưu tú”.

Hiếu Tranh cười: “Em không dám nói là tự tin giành giải thưởng nhưng em tự tin có thể phát huy khả năng cao nhất của mình. Còn về những người khác, họ có ưu tú như thế nào cũng không ảnh hưởng đến em, em chỉ cần cố gắng phát huy khả năng của mình là được”.

Hàn Âm Ái mỉm cười nấn nguễn. Không bị ảnh hưởng từ người khác, cố gắng phát huy khả năng của bản thân mới là tâm lý tốt nhất.

“Vậy thì thời gian tiếp theo em hãy chuẩn bị thật tốt. Hãy chơi bản nhạc Hồ già thập bát phách(7). Em hãy tranh thủ thời gian luyện tập”.

Bản nhạc này kể về câu chuyện “Văn Cơ quy Hán”, diễn tả niềm vui mừng khi được trở về quê hương đã bị mâu thuẫn tâm lý nhấn chìm trong nỗi đau chia lìa.

Lời nói của giáo sư Hàn rất nhẹ nhàng nhưng lại khiến Hiếu Tranh có cảm giác tim mình như bắn ra khỏi lồng ngực.

“Nhưng... em có thể tham gia ạ?”. Hiếu Tranh nhìn giáo sư bằng ánh mắt hoài nghi.

Hàn Âm Ái chậm rãi nói: “Mặc dù theo thông lệ thì phải tiến cử các thí sinh của nước mình nhưng không hề quy định rõ ràng bằng văn bản. Em học ở đây thì dĩ nhiên có tư cách tham gia, vì thế cô tiến cử em”.

Tuy nói rất nhẹ nhàng nhưng Hàn Âm Ái đã phải cố gắng rất nhiều, dùng ảnh hưởng của mình trong giới âm nhạc thì Hiếu Tranh mới có tư cách tham gia liên hoan nghệ thuật lần này. Cô chỉ hy vọng một viên ngọc quý như Hiếu Tranh có thể tỏa sáng, gây được sự chú ý với giới nghệ thuật.

“Thưa cô...”. Hiếu Tranh xúc động nhìn cô. Cho dù cô giáo không nói thì cô cũng có thể tưởng tượng được rằng mình được tham gia liên hoan lần này không phải là chuyện đơn giản.

“Em đừng để cô thất vọng đấy”.

“Vâng ạ”, Hiếu Tranh kiên định gật đầu.

Hiếu Tranh ôm cây ngô đồng rồi khẽ nói: “Em sắp tham gia biểu diễn trong liên hoan nghệ thuật rồi. Lần này em chơi bản nhạc Hồ già thập bát phách. Anh đã nghe bản nhạc này rồi, chính là bản nhạc anh không thích. Em không nghe lời anh rồi, lại lấy nó để dự thi”.

“Em đúng là người xấu. Anh thật xui xẻo đã gặp em. Anh xem anh phải trốn sang nước ngoài rồi kia kìa”.

“Anh biết không? Khi chơi bản nhạc lần này, đột nhiên em hiểu Sái Văn Cơ hơn. Chính là cô gái tài hoa mà em đã kể cho anh rồi đấy. Anh vẫn nhớ chứ? Lúc ấy, em nói em không hiểu vì sao cô ấy lại quay về. Chẳng phải là ở Hung Nô cô ấy đã có chồng và con cô ấy sao? Bây giờ nghĩ lại, đôi lúc tình yêu không chỉ là chuyện của hai người”.

“Khi em biết anh Joon Ha mới là người tài trợ của mình, em đã hiểu cảm giác buồn vui lẫn lộn. Vì sao khi em biết thân phận của người tài trợ chứng minh lại chia tay? Vì sao anh không cho em thêm một chút thời gian? Vì sao anh lại chọn cách chạy trốn trong lúc yếu đuối nhất? Vì sao lúc ấy em không thể cho anh một câu trả lời rõ ràng?”.

“Anh và Ha Na đã đính hôn ở Pháp rồi chứ. Nghe nói hoa oải hương ở Provence miền nam nước Pháp rất đẹp, hai người đã đến đó chưa? Joon Ho, anh nhất định phải thật hạnh phúc đấy”. Nhưng vì sao trái tim vẫn nhói đau...

Sau hai tuần chuẩn bị căng thẳng, cuối cùng cũng đến ngày khai mạc cuộc thi.

Liên hoan nghệ thuật diễn ra vào ngày thứ sáu. Các tiết mục tham gia gồm có múa, thanh nhạc, biểu diễn nhạc... Trong đó chia ra biểu diễn tập thể và cá nhân. Các tiết mục rất phong phú. Sau khi tất cả các tiết mục kết thúc, ban giám khảo và khán giả sẽ bỏ phiếu lựa chọn huy chương vàng, huy chương bạc, huy chương đồng. Những tiết mục đạt giải không chỉ được tôn vinh mà còn nhận được khoản tiền thưởng rất lớn. Vì thế mỗi thí sinh đều hết sức cố gắng. Mỗi tiết mục đều được chọn lọc rất kỹ lưỡng vì thế cạnh tranh vô cùng kịch liệt.

Ngày thứ ba là ngày biểu diễn nhạc.

Thông qua bốc thăm, tiết mục của Chul Kang là tiết mục thứ bảy, còn tiết mục của Hiểu Tranh là tiết mục thứ tám. Hai người ngồi sau cánh gà, chăm chú lắng nghe tràng vỗ tay giòn giã của tiết mục trước đó.

“Căng thẳng không?”. Chul Kang khẽ hỏi.

Hiểu Tranh mỉm cười lắc đầu.

Nhìn dáng vẻ bình tĩnh, tự tin của Hiểu Tranh, Chul Kang cảm thấy rất khâm phục. Với lứa tuổi của Hiểu Tranh mà có thể bình tĩnh như thế quả là điều hiếm thấy.

Sau lời giới thiệu là đến tiết mục của Chul Kang.

Hiểu Tranh đưa tay ra, Chul Kang mỉm cười nắm tay cô. Tất cả những lời muốn nói đều được gửi gắm trong cái nắm tay này.

Tiếng đàn du dương của Chul Kang vang lên. Toàn hội trường im phăng phắc. Hiểu Tranh nhắm mắt, gạt bỏ mọi suy nghĩ trong lòng để tâm trạng hoàn toàn bình tĩnh.

Những tràng pháo tay giòn giã vang lên, cô biết đã đến lượt mình biểu diễn...

Bỗng nhiên ánh đèn vụt tắt. Giọng nói ấm áp của người dẫn chương trình vang lên: “Trung Quốc có bản nhạc nổi tiếng tên là Hồ già thập bát phách nói về câu chuyện xúc động lòng người...”

Khi ánh đèn bùng sáng, một cô gái xinh đẹp trong bộ trang phục cổ trang Trung Quốc màu xanh nhạt trang nhã ngồi trước cây đàn tranh. Từ thế tao nhã mang đậm chất Á Đông lập tức thu hút ánh nhìn của tất cả những người có mặt trong hội trường.

Một số người chưa bao giờ nhìn thấy đàn tranh tò mò hỏi nhau đó là loại nhạc cụ gì.

Chùm ánh sáng mạnh chiếu vào người cô gái, ánh đèn xung quanh vụt tắt. Trên sân khấu bỗng nhiên xuất hiện những làn khói mờ ảo. Những cơn gió nhẹ nhàng thổi tới, mái tóc bồng bềnh như tơ lụa của cô gái khẽ bay...

Tất cả mọi người như nín thở.

Trong sự mong đợi của mọi người, cô gái hướng đôi mắt đẹp xuống khán đài rồi hơi cúi đầu xuống. Những ngón tay dài và mảnh nhẹ lướt dây đàn, tạo thành những đường cong hoàn mỹ. Những nốt nhạc du dương như cơn sóng tuôn chảy...

Trên sân khấu Hiểu Tranh đã hoàn toàn đắm mình trong bản nhạc. Khuôn mặt thanh tú của cô bắt đầu nở nụ cười tươi tắn. Đôi tay dường như đang nhảy múa cùng những nốt nhạc. Động tác nhẹ nhàng, uyển chuyển không chút gò bó. Trong tiếng nhạc lay động lòng người của cô, dường như tất cả người nghe đều cảm nhận được tâm sự rối bời của một người con gái...

Hàn Âm Ái ngồi dưới khán đài, khuôn mặt nở nụ cười mãn nguyện. Tài năng xuất chúng của Hiểu Tranh và tạo cảnh trên sân khấu đã khiến bản nhạc Hồ già thập bát phách được thể hiện một cách tinh tế, sâu sắc, đạt đến cảnh giới cao nhất. Chỉ cần nhìn dáng vẻ say sưa, mê đắm của khán giả là có thể biết được Hiểu Tranh đã biểu diễn thành công như thế nào.

...

Cuối cùng kết quả cuộc thi đã được công bố trong sự mong đợi của mọi người, bản nhạc Hồ già thập bát phách do Hiểu Tranh biểu diễn đã giành huy chương bạc, giải thưởng là mười nghìn đô la.

Trong tiếng vỗ tay nồng nhiệt, cô xúc động bước lên nhận giải thưởng. Tâm trạng của Hiểu Tranh rất phức tạp, những hình ảnh quen thuộc không ngừng hiện lên trước mắt, những giọt nước mắt trào dâng trên khóe mi.

Bạn đang đọc truyện *Adeline bên sợi dây đàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Bay đến Paris trong trái tim

- * Gió xuân mềm mại.
- * Làm thức tỉnh trái tim ngủ say.
- * Trong mơ hồ.
- * Nữ thần may mắn khẽ thì thầm bên tai.
- * Hãy dang rộng đôi cánh ước mơ.
- * Bay đến Paris trong trái tim.

Mười nghìn đô la!

Nhìn tám thẻ tín dụng trên tay mà Hiểu Tranh vẫn không dám tin vào mắt mình. Mười nghìn đô la đổi sang nhân dân tệ là bao nhiêu nhỉ? Có lẽ là hơn tám mươi nghìn tệ. Từ trước tới nay cô chưa bao giờ có nhiều tiền như thế này.

Số tiền lớn như thế này nên dùng vào việc gì đây? Hiểu Tranh bắt đầu suy nghĩ. Đúng rồi, nên tặng quà cho những người đã nhiệt tình giúp đỡ mình để bày tỏ lòng biết ơn. Nghị Vĩ, cô Diệp, còn có giáo sư Hàn, Chul Kang, Da Woo. Nếu không có sự yêu thương và giúp đỡ của họ thì sao mình có thể gặt hái được thành công ngày hôm nay?

Sau một hồi đắn đo, suy nghĩ, cuối cùng Hiểu Tranh đã chọn được quà cho mọi người: tặng giáo sư Hàn một chiếc khăn lụa to, đẹp; tặng Chul Kang cuốn Tuyển tập những bản dương cầm nổi tiếng thế giới mới nhất; tặng Da Woo cái ví hình chuột Mickey ngộ nghĩnh mà cô ấy đã từng nhắc tới rất nhiều lần. Quà của Nghị Vĩ và cô Diệp, Hiểu Tranh dự định sau khi về nước sẽ chuẩn bị.

Khi nhận được món quà của Hiểu Tranh, giáo sư Hàn mỉm cười và nói: “Món quà rất hợp với ý cô. Cô rất thích. Chỉ có điều cô muốn nói với em rằng bài biểu diễn xuất sắc của em trong cuộc thi chính là món quà lớn nhất đối với cô...”.

...

Khi Chul Kang nhận được món quà, anh vui đến nỗi không biết diễn tả cảm xúc trong lòng như thế nào: “Món quà này anh rất thích, thực sự rất thích. Anh nhất định sẽ cất giữ nó”.

Hiểu Tranh mỉm cười và nói: “Anh phải đọc nó chứ. Hy vọng nó sẽ giúp ích cho anh”.

Da Woo bên cạnh đang cầm chiếc ví đáng yêu mà không muốn bỏ xuống, nghe thấy họ nói chuyện liền chạy lại trêu chọc: “Anh Chul Kang có tặng quà không? Anh cũng được giải mà”.

Khí chất giống chàng hoàng tử và bài biểu diễn xuất sắc của Chul Kang cũng nhận được sự khăng định của ban giám khảo và người nghe. Anh đã giành huy chương vàng trong cuộc thi lần này.

“Ok, anh cũng đang định tặng quà cho các em đây”, Chul Kang mỉm cười và nói.

“Hiểu Tranh, cậu tự tặng cho mình cái gì?”. Da Woo tò mò hỏi.

Hiểu Tranh mỉm cười ngượng ngùng: “Một chiếc laptop”. Cô rất muốn có một chiếc laptop nhưng tiếc không dám mua. Lần này quyết định “xa xỉ” một lần.

“Trời ơi! Nên mua từ lâu rồi chứ. Thời đại thông tin phát triển như vũ bão, cậu mà không mua là thành người cổ đấy”.

Lời nói của Da Woo khiến mọi người không nhịn được cười. Chul Kang dịu dàng nhìn khuôn mặt rạng rỡ của Hiểu Tranh, một ý nghĩ lóe lên trong đầu anh...

Đêm tối yên tĩnh.

Cây cối trước cửa ký túc đã nảy mầm non xanh, khơi nguồn sức sống dạt dào. Những bông hoa đỗ quỳn trong vườn hoa nở rộ, báo hiệu mùa xuân về.

Hiểu Tranh lặng lẽ ngồi trước bàn học. Trên tay cô là một chiếc lá đỏ. Cô đã mang nó về sau khi chia tay với Joon Ho ở công viên. Chiếc lá khô héo đã mất đi độ bóng nhưng vẫn đỏ đến rực rỡ, chói mắt. Giống như... giống như nỗi nhớ nhưng được cô chôn sâu tận đáy lòng. Tuy đã chôn vùi rất lâu rồi nhưng nỗi nhớ ấy chưa từng vơi đi.

Hiểu Tranh khẽ thở dài. Sau khi chia tay với Joon Ho, bố của anh đã từng đến trường thăm cô. Hôm nay, Hiểu Tranh mang món quà mà mình đã chuẩn bị đến tặng bố mẹ Joon Ho. Tuy chỉ là một bó hoa bách hợp và một tập thư rất dày, bên trong là một số tấm bưu thiếp mà Joon Ha đã tặng cho cô nhưng Hiểu Tranh nghĩ có lẽ đây là món quà tốt nhất đối với họ. Mẹ Joon Ho xúc động nhìn những tấm bưu thiếp này, vừa khóc vừa chúc mừng Hiểu Tranh đã giành giải thưởng trong cuộc thi. Một người điềm tĩnh, như bố Joon Ho cũng không kiềm được nước mắt, nói với Hiểu Tranh: “Nếu có thể, bác

hy vọng cháu hãy quay về bên Joon Ho. Bác biết là nó rất thích cháu. Khoảng thời gian ở bên cháu là khoảng thời gian mà nó vui vẻ nhất từ khi Joon Ho mất”. Những lời nói ấy... đã khơi dậy nỗi nhớ nhưng mà cô khổ sở chôn chặt trong lòng...

Cô nhìn bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ. Chiếc chuông gió thủy tinh treo trước cửa phát ra tiếng kêu leng keng vui tai. Hiểu Tranh nhìn chiếc dây chuyền ngọc nghê, trông giống như cây đàn tranh trên tay. Cô đã mua nó lúc mua quà cho mọi người để tặng một người có lẽ suốt đời sẽ không gặp lại.

Hiểu Tranh giờ tay, đặt sợi dây dưới chiếc chuông gió, hy vọng tiếng chuông sẽ mang nỗi nhớ nhưng của mình đến với Joon Ho đang ở nơi đất khách quê người.

Joon Ho, bây giờ là bốn giờ sáng, anh có biết là em đang nhớ anh không?

Bầu trời đêm đen đặc lấp lánh những ngôi sao nhỏ giống như những viên kim cương.

Cô ngắm nhìn bầu trời đêm, lặng lẽ thờ dài.

Hiểu Tranh và Chul Kang đạt hai giải thưởng lớn trong liên hoan nghệ thuật quốc tế dành cho học sinh trung học gây xôn xao trường trung học Seoul. Hiệu trưởng cười tươi như hoa nở, đặc biệt khen ngợi họ trong buổi meeting của trường. Chul Kang vốn dĩ đã được vô số các cô gái mến mộ, lần này đạt giải suốt ngày bị họ vây quanh, gần như mất hết tự do. Điều đáng ngạc nhiên hơn là phong thái tuyệt mỹ và tiếng đàn tuyệt diệu của Hiểu Tranh trong liên hoan nghệ thuật đã làm dậy lên làn sóng yêu thích đàn tranh ở trường.

Hiểu Tranh vô cùng ngạc nhiên và vui mừng trước làn sóng ập đến bất ngờ này. Từ trước tới nay, cô luôn mong có thể đưa đàn tranh đến với mọi người. Không ngờ bây giờ lại có hiệu quả lớn như thế này.

Tối hôm ấy, Hiểu Tranh vừa tắm xong, đang lên mạng bằng chiếc laptop mới mua thì Chul Kang và Da Woo đến chơi.

“Sao mọi người lại đến đây?”. Hiểu Tranh mừng rỡ mời mọi người vào phòng.

“Cậu quên đây là ký túc của mình sao?”. Da Woo mỉm cười và nói.

Hiểu Tranh cười. Vốn dĩ đây cũng là ký túc của Da Woo nhưng cô ấy nói không muốn rời khỏi sự ấm áp của gia đình nên không ở đây nữa. Vì thế nơi đây trở thành không gian riêng của Hiểu Tranh.

“Anh Chul Kang sao lại tới đây?”. Hiểu Tranh ngạc nhiên nhìn anh. Nhà trường quy định nam sinh không được vào ký túc nữ.

Chul Kang sờ mũi rồi cười. Da Woo đứng cạnh nói tranh: “Cô quản lý ký túc vừa nhìn thấy anh Chul Kang là ngất luôn, vì thế bọn mình mới ngênh ngang đi lên”.

“Lại nói linh tinh rồi”. Hiểu Tranh cốc đầu Da Woo.

Chul Kang mỉm cười nói với Hiểu Tranh: “Hôm nay bọn anh đến để tặng em một món quà”.

Quà? Hiểu Tranh ngạc nhiên nhìn hai người, nhưng trong tay họ không có quà gì cả.

Chul Kang cười rồi đi đến trước máy tính của Hiểu Tranh. Sau một hồi thao tác, anh nháy mắt bảo Hiểu Tranh nhìn về phía màn hình.

Hiểu Tranh nghi ngờ nhìn vào màn hình, sau đó tròn mắt ngạc nhiên.

Màn hình thủy tinh hiện lên dòng chữ bất mắt: Diễn đàn yêu tranh. Trang web với phong màu xanh nhạt, đơn giản mà trang nhã. Cửa sổ phía trên đang phát bài diễn tấu của Hiểu Tranh trong liên hoan nghệ thuật...

Cô xúc động nhìn Chul Kang và Da Woo.

“Thích không?”. Chul Kang mỉm cười hỏi.

Da Woo bổ sung thêm: “Hai bọn mình phải mất bao nhiêu ngày mới làm xong đấy. ‘Yêu tranh’ vừa là yêu đàn tranh lại vừa là yêu Hiểu Tranh. Chúng mình tặng cậu món quà này có phải là rất đặc biệt không?”.

“Ừ, mình rất vui, thật sự rất vui”. Hiểu Tranh xúc động gật đầu.

“Để anh nói cho em cách thao tác...”. Chul Kang bắt đầu giải thích.

Trong căn phòng nhỏ, ba cái đầu chụm vào nhau trước màn hình máy tính. Không khí ấm ướt của đêm xuân tràn ngập hơi thở của tình thân ấm áp...

Hiểu Tranh vô cùng trân trọng món quà đặc biệt mà Chul Kang và Da Woo đã tặng. Chỉ cần có thời gian rảnh rỗi là cô lại vào “diễn đàn yêu tranh”, thỉnh thoảng chia sẻ một số kiến thức về đàn tranh và những điều mà mình tâm đắc. Trong số những người bạn thường xuyên truy cập vào diễn đàn có một người tên là “Nỗi nhớ phương xa” đã thu hút sự chú ý của Hiểu Tranh. Mỗi lần Hiểu Tranh chia sẻ điều gì đó là “Nỗi nhớ phương xa” luôn là người đầu tiên khích lệ Hiểu Tranh và tặng cô những lời chúc phúc.

Nỗi nhớ phương xa? Lẽ nào anh ta cũng giống mình, nhớ nhưng một người ở phương xa? Sự đồng cảm ấy đã khiến Hiểu Tranh tin tưởng người bạn qua mạng này một cách đáng ngạc nhiên. Qua những dòng tâm sự, Hiểu Tranh phát hiện dường như người này rất hiểu mình. Dần dần Hiểu Tranh càng trở nên thân thiết với người bạn “Nỗi nhớ phương xa” này hơn.

Tháng tư lãng mạn, khuôn viên trường cấp ba Seoul ngập tràn trong hương hoa thơm mát, trong ánh xuân rực rỡ.

Trong mùa xuân tràn đầy sức sống này, Hiểu Tranh cũng nhận được một niềm vui bất ngờ. Cô vừa nhận được thư mời từ Pháp. Thì ra sự biểu hiện xuất sắc của Hiểu Tranh trong liên hoan nghệ thuật quốc tế dành cho học sinh trung học lần trước đã gây được chú ý với phía Pháp và họ đã đặc biệt mời cô tham gia liên hoan âm nhạc dân tộc quốc tế sắp được tổ chức ở Pháp.

Thông tin này được truyền đi gây chấn động khắp trường trung học Seoul. Cô gái Trung Quốc ấy lúc nào cũng khiến người ta phải ngạc nhiên. Bây giờ Hiểu Tranh đã trở thành thần tượng mà các bạn học sinh trong trường rất yêu quý, là tấm gương điển hình trong giáo dục học sinh toàn trường. Bây giờ, câu nói hot nhất trong trường là: Cứ nhìn Tàn Hiểu Tranh ấy...

Hiểu Tranh vô cùng vui mừng trước cơ hội này. Giáo sư Hàn cũng cho rằng đây là một cơ hội hiếm có.

“Em quyết tâm phát triển nghệ thuật đàn tranh, bây giờ có thể tiến thêm một bước tiến lớn rồi”. Nhìn khuôn mặt rạng rỡ của Hiểu Tranh, Hàn Âm Ái vừa vui mừng vừa xúc động. Quả thực thành công của Hiểu Tranh là điều mà rất nhiều nghệ sĩ cổ tranh lão luyện chưa thể đạt được. Ngoài may mắn, thành công ấy phần lớn dựa vào sự nỗ lực của bản thân Hiểu Tranh.

“Thưa cô, cô sẽ đi cùng em chứ ạ?”. Hiểu Tranh nhìn cô giáo với ánh mắt mong đợi.

“Dĩ nhiên rồi, chỉ có điều bây giờ chúng ta cần chuyên tâm chuẩn bị cho tiết mục tham gia”. Hàn Âm Ái mỉm cười và nói.

“Vâng, cố gắng hết sức”. Hiểu Tranh vui mừng nói.

...

Vàng trắng lơ lửng trên bầu trời.

Những ngọn gió đêm ẩm áp thổi tới, mang theo hương hoa ngọt ngào.

Hiểu Tranh đứng dưới gốc cây ngô đồng trong vườn trường, ngẩng người ngắm nhìn nụ hoa.

Hoa ngô đồng sắp nở. Nếu anh còn ở đây thì chắc anh sẽ vui lắm? Cô khẽ thở dài rồi ngã người vào gốc cây, từ từ nhắm mắt.

Nước Pháp, một đất nước khiến trái tim cô lay động, không chỉ vì ở đó có liên hoan âm nhạc dân tộc quốc tế, mà còn vì... ở đó có anh. Thì ra... thì ra cô luôn mong muốn được gặp anh...

Dưới gốc cây ngô đồng cách đó không xa, một hình bóng cao lớn lặng lẽ ngắm nhìn Hiểu Tranh.

Ngắm nhìn hình bóng thanh tú của Hiểu Tranh nhưng đôi mắt dịu dàng của Chul Kang lại toát lên vẻ u buồn.

Hiểu Tranh sắp đến Pháp rồi. Anh mừng thay cho cô, nhưng... trong lòng lại cảm thấy lo lắng không yên.

Cây ngô đồng ấy có hồi ức của cô và Joon Ho.

Chul Kang không kìm được thở dài. Vốn tưởng rằng cứ lặng lẽ ở bên cô như thế này thì cuối cùng sẽ có một ngày có được trái tim của cô. Nhưng... vì sao đúng vào cái lúc mà anh sắp bước vào cánh cửa trái tim của cô thì số phận lại an bài để cô đi Pháp?

Trong lòng có một linh cảm chẳng lành: Có lẽ... có lẽ cô đi Pháp rồi anh sẽ mất cô mãi mãi...

Phòng đàn.

Hiểu Tranh đang tập trung tinh thần luyện tập tiết mục sẽ biểu diễn tại Pháp.

Cánh cửa mở ra, Chul Kang cầm chai nước ép trái cây trên tay, mỉm cười bước vào.

“Hiểu Tranh, nghỉ một chút được không? Anh mang cho em nước cà rốt mà em thích nhất đây”.

Hiểu Tranh dừng lại nhìn Chul Kang, mỉm cười và nói: “Chul Kang, anh cứ chiều em thế này thì sẽ làm hư em đấy”.

Suốt thời gian này, Chul Kang rất quan tâm, chiều chuộng cô. Chuẩn bị cho cô những món ăn ngon nhất. Chuẩn bị cho cô loại nước giải khát mà cô thích nhất. Cùng cô luyện đàn, thường xuyên bóp vai cho cô mỗi khi cô thấy mỏi...

Chul Kang đưa nước cà rốt cho cô, sau đó nghiêm túc nói: “Anh nguyện chiều chuộng em như thế này đến suốt đời”.

Suốt đời? Hiểu Tranh ngẩng người một lúc, sau đó nhìn vào mắt Chul Kang.

Ánh mắt của anh thật dịu dàng, sâu lắng, ẩn chứa biết bao tình cảm triu mến. Bỗng nhiên, cô cảm thấy lo lắng.

Chul Kang nhìn cô rồi khẽ hỏi: “Hiểu Tranh, em... em có muốn để anh chiều chuộng em như thế này suốt đời không?”.

Cô nhìn anh nhưng không nói gì cả.

“Hiểu Tranh, anh yêu em, anh yêu em lâu lắm rồi”. Chul Kang lấy hết dũng khí, cuối cùng đã nói ra những lời ấp ủ bấy lâu nay. Có lẽ đây là cơ hội cuối cùng. Nếu không nói ra thì anh e là mình sẽ hối hận suốt đời.

“Chul Kang...”. Nhìn đôi mắt dịu dàng nhưng u buồn của anh, Hiểu Tranh không thể trốn tránh được nữa. Thực ra... thực ra mình luôn hiểu điều đó, chẳng phải sao? Nhưng lại chỉ biết ích kỷ nhận sự quan tâm và chiều chuộng của Chul Kang mà quên rằng có lẽ anh sẽ đau khổ. Nếu có thể ở bên Chul Kang dịu dàng, chân tình thì có lẽ sẽ rất hạnh phúc. Nhưng... trong lòng lại có một hình bóng không thể xóa tan...

“Em... em không biết. Thực sự bây giờ em không thể chắc chắn điều gì”. Hiểu Tranh cúi đầu, không dám nhìn vào đôi mắt chân tình của Chul Kang.

“Không sao, anh sẽ đợi”, Chul Kang dịu dàng nói, “sau khi kết thúc buổi liên hoan âm nhạc tại Pháp, hãy trả lời anh có được không?”.

Nhìn ánh mắt tràn đầy yêu thương và mong đợi của Chul Kang, Hiểu Tranh khẽ gật đầu.

...

Ngày mai sẽ bay sang Pháp rồi, Hiểu Tranh phấn khích đến nỗi không thể ngủ được. Cô bật máy tính, mở “diễn đàn yêu tranh”.

Ngày nào “Nỗi nhớ phương xa” cũng để lại lời nhắn.

“Hôm nay bạn không online, chắc chắn là đang rất bận rộn chuẩn bị cho buổi biểu diễn, đừng quên giữ gìn sức khỏe nhé”.

“Bây giờ đã gần mười hai giờ rồi, chắc bạn đã đi ngủ rồi. Chúc bạn có một giấc mơ thật đẹp”.

...

Có người quan tâm đến mình như vậy cảm giác thật ấm áp. Hiểu Tranh cười, lập tức nhắn lại.

“Ngày mai mình sẽ bay đến Pháp để tham gia liên hoan âm nhạc dân tộc quốc tế, cảm thấy có chút căng thẳng”.

“Nỗi nhớ phương xa” nhanh chóng nhắn lại:

“Nghe tin này mình rất vui, chúc bạn lên đường may mắn. Mình tin nhất định bạn sẽ biểu hiện rất xuất sắc bởi vì bạn là một người rất ưu tú. Ngày mai còn phải đi máy bay, bạn nghỉ sớm đi. Chúc bạn có một giấc mơ ngọt ngào”.

Hiểu Tranh khẽ cười, tắt máy tính, mang theo lời chúc phúc của “Nỗi nhớ phương xa”, từ từ chìm vào giấc mộng...

Bầu trời trong xanh, bao la, chiếc máy bay từ Seoul đến Paris xuyên qua những đám mây. Trái tim của Hiểu Tranh đã bay đến nơi mà cô nhung nhớ.

Cuối cùng máy bay đã đến sân bay Paris.

Ban tổ chức rất chu đáo, cử một lưu học sinh Hàn Quốc tình nguyện tham gia vào công tác tiếp đón đến sân bay đón Hiểu Tranh và giáo sư Hàn. Cô bạn lưu học sinh này đưa hai cô trò vào khách sạn nghỉ ngơi.

Hiểu Tranh và giáo sư Hàn được sắp xếp ở hai phòng riêng biệt. Hiểu Tranh có chút ngạc nhiên. Sau khi nghe cô bạn lưu học sinh giải thích cô mới hiểu thì ra nước Pháp có một quy định rất kỳ lạ: nam giới không được ở chung phòng với nam giới, nữ giới không được ở chung phòng với nữ giới. Nước Pháp đúng là một đất nước đặc biệt.

Paris về đêm thật lãng mạn. Tháp Eiffel nổi tiếng lấp lánh dưới ánh đèn lung linh. Những tòa kiến trúc cổ nhấp nháy ánh sáng hai bên bờ sông Seine cùng chiếc cầu đá mộng mơ...

Hiểu Tranh lặng lẽ đứng bên cửa sổ, ngắm nhìn cảnh đêm khiến người ta ngây ngất, trong lòng trào dâng niềm cảm xúc khó diễn tả thành lời. Cuối cùng đã đặt chân đến thành phố nơi anh ở, cảm giác vừa vui lại vừa buồn. Nếu anh biết mình đến đây thì cảm giác của anh sẽ thế nào nhỉ?...

Ngày thứ hai sau khi Hiểu Tranh đặt chân đến Paris, liên hoan âm nhạc chính thức khai mạc.

OPERA là nhà hát nổi tiếng theo phong cách duy mỹ điển hình của Paris. Liên hoan âm nhạc dân tộc quốc tế lần này được tổ chức tại đây. Các tiết mục âm nhạc đặc sắc của các dân tộc đến từ khắp nơi trên thế giới đều quy tụ tại đây, tô điểm cho bông hoa văn hóa dân tộc rực rỡ nhất.

Đêm thứ ba là đêm của âm nhạc phương Đông. Các tiết mục của Trung Quốc, Nhật Bản, Hàn Quốc đều mang nét đặc sắc riêng, khiến người xem không ngớt lời khen ngợi.

Tiết mục của Hiểu Tranh là tiết mục thứ mười ba. Cô mỉm cười ngồi sau cánh gà, chờ đợi tiết mục của mình.

“Lương – Chúc là câu chuyện tình yêu lãng mạn được lưu truyền hàng nghìn năm ở Trung Quốc. Trong buổi tối ngày hôm nay, một cô gái xinh đẹp đến từ Trung Quốc sẽ dùng loại nhạc cụ dân tộc tiêu biểu của Trung Quốc – đó là đàn tranh – để tái hiện câu chuyện tình yêu rung động lòng người này...”.

Người dẫn chương trình giới thiệu rất long trọng bằng tiếng Pháp và tiếng Anh. Lời giới thiệu vừa dứt, Hiểu Tranh chậm rãi bước ra sân khấu trong bộ váy màu hồng với những chú bướm xinh xắn. Khuôn mặt trắng mịn như ngọc, đôi mắt lấp lánh như kim cương, đôi môi hồng phấn tươi tắn, khoe môi nở nụ cười... khuôn mặt đậm chất Á Đông và phong thái tao nhã, cổ điển lập tức thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người...

Hiểu Tranh ngồi trước cây đàn, hơi cúi đầu, ngón tay nhẹ lướt, tiếng đàn thanh trầm, uyển chuyển đang thì thầm kể cho mọi người nghe câu chuyện tình yêu truyền kỳ, xúc động lòng người.

Cô gái xinh đẹp cùng với tiếng đàn truyền cảm khiến mọi người ngây ngất... những người không hiểu về đàn tranh đều tỏ ra vô cùng kinh ngạc: Thì ra loại nhạc cụ này của Trung Quốc lại thần kỳ và tuyệt diệu đến thế...

Tiếng nhạc từ từ tan biến, tiếng vỗ tay vang lên giòn giã. Bản nhạc đã kết thúc từ lâu nhưng tiếng đàn uyển thâm của Hiểu Tranh và sức hút mãnh liệt của đàn tranh vẫn để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng người nghe.

Buổi biểu diễn kết thúc, Hiểu Tranh và giáo sư Hàn quay trở về khách sạn.

Lúc Hiểu Tranh bước về phòng của mình thì bước chân cô dừng lại vì ngạc nhiên.

Trên tấm thảm màu đỏ tươi là một bó hoa bách hợp rất đẹp.

Vì sao lại có hoa nhỉ? Hiểu Tranh bỗng thấy trái tim rung động. Nhưng cô nhanh chóng gạt đi ý nghĩ nực cười của mình. Có lẽ... một khán giả yêu thích đàn tranh đã tặng nó cho cô.

Hiểu Tranh nhẹ nhàng nâng bó hoa, cố gắng kìm nén nỗi xúc động trong lòng, nhẹ nhàng mở cửa phòng...

Bài diễn tấu của Hiểu Tranh đã kết thúc nhưng vẫn còn ba ngày nữa liên hoan âm nhạc mới bế mạc. Vì thế giáo sư Hàn cho phép cô đi tham quan những danh lam thắng cảnh nổi tiếng của Paris.

“Không đến đại lộ Champs-Élysées thì không được coi là đã đến Paris”. Nhớ lại trước khi đến Pháp, Da Woo đã nói với mình câu này, Hiểu Tranh quyết định tham quan đại lộ Champs-Élysées.

Đại lộ Champs-Élysées không chỉ là một thắng cảnh rất đẹp mà còn là một khu thương mại phồn hoa. Tuy nhiên hai điểm tương đồng như mâu thuẫn này lại khéo léo hòa hợp trong ý tưởng tuyệt diệu của các nhà nghệ thuật khiến nó không chỉ có giá trị du lịch mà còn mang đậm chất nhân văn.

Nhẹ bước trên đại lộ Champs-Élysées cổ kính và được người Pháp mệnh danh là “đại lộ đi bộ đẹp nhất thế giới”, Hiểu Tranh đã hoàn toàn bị cuốn hút bởi cảnh vật nơi đây.

Hai bên đại lộ có bốn hàng cây. Trong thảnh thơi lãng mạn, những chiếc lá non xanh mơn mẫm dưới ánh nắng mặt trời rạng rỡ khiến người ta không khỏi ngỡ ngàng trước cảnh đẹp của tự nhiên.

Hiểu Tranh thư thả đi dạo trên con đường đẹp như trong mộng, chốc chốc lại ngắm nhìn cửa hàng hai bên đường. Nhìn thấy những thứ kỳ lạ cô không kìm được dừng chân lại ngắm nghía. Nụ cười ngọt ngào khiến những người xung quanh cũng mỉm cười theo, thân thiện nhìn cô gái ngoại quốc.

Hiểu Tranh dựa người vào một gốc cây ngô đồng, ngắm cảnh vật xung quanh bằng ánh mắt tò mò. Bỗng nhiên, một hình bóng quen thuộc đập vào mắt cô.

Cô đứng thẳng, ngây người nhìn hình bóng khiến tim mình nhói đau...

Không ngờ sẽ gặp Hiểu Tranh ở đây, Lee Ha Na cũng rất ngạc nhiên.

Im lặng nhìn nhau một lúc lâu, hai người đều không biết phải nói gì.

Cuối cùng, Lee Ha Na nói trước: “Lâu rồi không gặp, cậu đến tham dự liên hoan âm nhạc à?”. Cô ta đã biết được thông tin này qua tivi.

“Ừ, cậu khỏe chứ?”. Hiểu Tranh cũng cười. Chắc là... cô ấy rất hạnh phúc. Cuối cùng cô ấy đã có tình yêu mà mình muốn.

“Mình rất hạnh phúc”, nụ cười của Ha Na rất ngọt ngào, “hôm nay mình và bạn trai cùng đi dạo”.

Ồ... Đột nhiên Hiểu Tranh thấy tim mình đập rộn ràng như muốn bắn ra khỏi lồng ngực. Vậy thì, có phải là được gặp anh? Gặp anh rồi nên nói gì đây? Hay là không gặp thì tốt hơn... những ý nghĩ rối bời bắt đầu trào dâng trong đầu. Hiểu Tranh bắt đầu run rẩy.

Hiểu được tâm sự của Hiểu Tranh, Ha Na không khỏi xúc động. Trước đây nghĩ rằng Hiểu Tranh đã cướp Joon Ho nên hận cô ấy đến thấu xương. Nhưng bây giờ cuối cùng đã hiểu sự thất bại trong tình yêu của mình không liên quan đến người khác, chỉ là mình đã yêu nhầm đối tượng...

Tất cả những nỗi oán hận trước đây đều tan biến như mây khói. Ha Na nhìn Hiểu Tranh, mỉm cười và nói: “Minh không hề đính hôn với Joon Ho”.

Cái gì? Hiểu Tranh kinh ngạc ngẩng đầu.

Qua lời kể của Ha Na Hiểu Tranh mới biết lúc ấy Ha Na bỏ mặc tất cả chạy theo Joon Ho đến Pháp nhưng làm mọi cách mà không có được trái tim của anh. Cuối cùng cô cũng nhận ra những gì mà mình bỏ ra là hoàn toàn vô nghĩa. Bây giờ cô đã tiếp nhận tình yêu ngọt ngào của một chàng trai người Pháp.

“Minh và Joon Ho vẫn là bạn. Minh biết anh ấy chỉ yêu mình cậu. Minh nghĩ cậu cũng yêu anh ấy, đúng không?”. Ha Na nhìn vào mắt Hiểu Tranh rồi mỉm cười và nói, “Nếu vẫn còn yêu nhau thì hãy quay về bên nhau. Chúc hai người hạnh phúc”.

Ha Na nói rồi quay người bước đi. Cách đó không xa, một chàng trai người Pháp tuấn tú đang đứng đợi cô...

Hiểu Tranh đứng ngây ở đó, vẫn chưa hết ngạc nhiên. Thì ra... thì ra anh ấy không đính hôn. Những khoảnh khắc ngọt ngào lúc vẫn còn bên Joon Ho hiện lên trước mắt. Những giọt nước mắt nhạt nhòa trên khóe mi...

Bạn đang đọc truyện *Adeline bên sợi dây đàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tình yêu có thể làm nên kỳ tích

* Trân trọng tình yêu trong sáng nhất trong trái tim.

* Thần tình yêu mỉm cười xuất hiện.

* Tất cả sẽ thay đổi.

Ánh nắng mặt trời rực rỡ rọi chiếu xuống hàng cây bên đường. Dưới ánh nắng vàng óng, những chiếc lá non tươi vẫn mon môn như thế. Đại lộ Champs-Élysées vẫn đẹp đến ngây ngất như thế nhưng Hiểu Tranh không còn hứng thú để ngắm nhìn chúng nữa.

Cô dựa người vào cây ngô đồng, nước mắt tuôn như mưa.

Những cơn gió nhẹ nhàng thổi tới, thổi bay mái tóc đen dài như tơ lụa và chiếc váy trắng muốt.

Những người qua lại đều tò mò nhìn cô gái phương Đông xinh đẹp nhưng u buồn này. Nhưng cô đang chìm đắm trong tâm trạng của mình, không hề để ý đến những ánh nhìn ấy.

Hiểu Tranh lê tấm thân mệt mỏi về phòng, chỉ thấy toàn thân rã rời không còn một chút sức lực nào. Cô đặt mình xuống giường, mắt nhìn lên trần nhà.

Cửa sổ vẫn đang mở. Tấm rèm nhung màu xanh đậm được vén sang hai bên. Ánh mặt trời sáng chói rọi chiếu vào phòng, tạo thành vòng sáng kỳ diệu trên trần nhà.

Hai ngày nữa là phải về rồi. Hiểu Tranh ngây người nhìn vòng sáng kỳ lạ. Nhưng... cô lại không thể gặp anh... trái tim buốt nhói đến nỗi không thể thở được. Từ khi biết anh không đính hôn, nỗi kinh ngạc, hối hận, nhớ nhung nhấn chìm trái tim cô. Vì sao lúc đầu lại dễ dàng vứt bỏ như thế? Rõ ràng là rất yêu anh, vì sao lại để mình bị đánh lừa... hãy thừa nhận đi, bây giờ rất muốn gặp anh, nhớ anh đến phát điên lên... không thể lừa bản thân được nữa. Hiểu Tranh vui mừng bật khóc nức nở.

Ánh mặt trời tắt dần...

Không biết đã khóc bao lâu, bỗng nhiên tiếng gõ cửa khe khẽ vang lên: “Hiểu Tranh, em có trong phòng không?”.

Đó là giọng nói của giáo sư Hàn. Hiểu Tranh ngồi dậy, vội vàng lau nước mắt, chỉnh sửa lại quần áo. Cô khẽ hít một hơi thật sâu rồi đi ra mở cửa mời cô vào phòng.

“Hiểu Tranh, có tin vui đây”. Giáo sư Hàn vui vẻ bước vào, không còn đáng vẻ nghiêm túc như mọi ngày nữa, cũng không chú ý đến đôi mắt sưng đỏ của Hiểu Tranh.

“Tin vui gì ạ?”. Hiểu Tranh cố gắng mỉm cười, sau đó rót nước mời cô.

“Ban tổ chức liên hoan âm nhạc mời em biểu diễn riêng. Biểu diễn riêng đấy, đúng là một vinh dự lớn”. Giáo sư Hàn xúc động nói, khuôn mặt nở nụ cười rạng rỡ. Quả thực không thể tin được tiết mục của Hiểu Tranh lại gây được tiếng vang lớn như vậy, khiến ban tổ chức chủ động mời cô biểu diễn riêng.

Hiếu Tranh sững người vì ngạc nhiên. Biểu diễn riêng? Không phải mình nghe nhầm đấy chứ? Trong liên hoan âm nhạc mang tính quốc tế như thế này, chỉ có những nghệ sĩ nổi tiếng thế giới mới có tư cách biểu diễn riêng.

Nhìn dáng vẻ ngớ ngàng đến nỗi không dám tin của Hiếu Tranh, giáo sư Hàn vội giải thích: “Cô cũng vừa mới nhận được thông báo của ban tổ chức. Họ nói tiết mục của em nhận được sự hưởng ứng nhiệt liệt của người nghe. Sau khi buổi biểu diễn kết thúc, có rất nhiều người vì muốn hiểu rõ hơn về đàn tranh và văn hóa phương Đông nên đã gửi thư cho ban tổ chức mong muốn họ mời em biểu diễn riêng. Vì thế ban tổ chức liền gọi điện thoại cho cô. Bởi vì họ nói là một buổi biểu diễn ngắn khoảng một tiếng nên cô nghĩ em hoàn toàn có thể làm được. Vì thế cô đã nhận lời rồi. Thời gian là tám giờ tối mai. Em có tự tin không?”. Giáo sư Hàn nhìn Hiếu Tranh bằng ánh mắt mong đợi.

Không thể kìm nén được niềm vui sướng và xúc động, Hiếu Tranh gật đầu thật mạnh.

“Thời gian hơi gấp, bây giờ chúng ta phải lập tức chọn tiết mục”. Giáo sư Hàn cầm bản nhạc đặt trên bàn rồi bắt đầu suy ngẫm.

Bên ngoài cửa sổ, những chiếc lá ngô đồng đung đưa trong gió như đang hát ca.

Ánh nắng hắt vào căn phòng, những hạt bụi bay bay như đang nhảy múa trong các cột sáng.

Hiếu Tranh ngậy người nhìn chúng, sự cô đơn và nỗi nhớ nhưng lại ủa về.

Nhân lúc cô giáo đang chọn bài, Hiếu Tranh nhẹ nhàng lấy laptop, vào “diễn đàn yêu tranh”, thông báo cho mọi người biết tin vui mình được mời biểu diễn riêng.

Nhưng cảm giác đau đớn vẫn đè nặng trong tim. Thì ra một thông tin khiến người ta xúc động như thế cũng không thể làm vui đi nỗi nhớ mong anh...

Không biết vì sao, cô khẽ gõ dòng chữ:

“Lẽ nào đã bỏ lỡ thì vĩnh viễn không thể có được nữa sao?”.

Hiếu Tranh nằm trên giường, bắt đầu cảm thấy chân tay tê nhức. Cô thở dài, tuy rằng luyện đàn liên tục rất vất vả nhưng cũng chỉ có như vậy mới có thể tạm quên đi nỗi nhớ mong và hồi tiếc trào dâng trong lòng.

Đôi mắt u ám liếc nhìn xung quanh, vô tình nhìn thấy chiếc laptop trên đầu giường. Cô ngồi dậy, nhẹ nhàng đặt nó lên đùi rồi mở máy...

Đã có rất nhiều người trong diễn đàn comment cho cô. Điều mà cô không hề ngạc nhiên là “Nỗi nhớ phương xa” lại là người đầu tiên comment cho cô. Nhưng lần này lời nhắn của anh khiến trái tim Hiếu Tranh run rẩy.

“Tình yêu có thể làm nên kỳ tích”.

Hiếu Tranh khẽ nhắm lại tiêu đề rồi hướng ánh mắt xuống dưới:

“Mình cũng đang nhớ mong một người ở phương xa, vì thế mình có thể hiểu được tâm trạng của cậu. Cậu nói không gặp được người ấy sẽ rất hối tiếc? Cậu sợ tình yêu đã bị bỏ lỡ sẽ không bao giờ quay lại? Nhưng mình muốn nói với cậu: Đừng sợ, đừng đau lòng. Bởi vì tình yêu có thể làm nên kỳ tích. Hãy tin mình, chỉ cần có tình yêu thì sẽ làm nên kỳ tích”.

“Có tình yêu thì sẽ làm nên kỳ tích thật sao?” Hiếu Tranh thực sự rất xúc động. Người bạn “Nỗi nhớ phương xa” này dường như hiểu rất rõ tâm sự của mình.

“Đúng vậy, mình nhớ trong thần thoại Hy Lạp có một truyền thuyết rất đẹp. Ngày xưa ngày xưa, ở vương quốc Cyprus có một vị quốc vương cô đơn tên là Pygmalion. Ông rất yêu thích điêu khắc tượng. Một lần ông tạc tượng một cô gái rất xinh đẹp, đặt tên là Adeline. Ngày ngày, Pygmalion say đắm ngắm Adeline. Cuối cùng đã yêu bức tượng cô gái xinh đẹp. Pygmalion cầu xin các thần linh, mong chờ kỳ tích của tình yêu. Sự chân thành và cố gắng của Pygmalion đã khiến thần tình yêu cảm động, ban tặng sức sống cho bức tượng. Từ đó, quốc vương sống cùng cô gái xinh đẹp. Hai người sống hạnh phúc bên nhau suốt đời. Tuy đó chỉ là một câu chuyện thần thoại nhưng nó khiến mình tin rằng có tình yêu thì sẽ có kỳ tích. Nỗi nhớ phương xa”.

Đọc những dòng chữ trên màn hình, đọc câu chuyện thần kỳ này, mọi nỗi buồn trong lòng Hiếu Tranh đều tan biến. Lúc mình nhớ Joon Ho da diết, chắc chắn Joon Ho cũng nhớ mình da diết. Mình nhất định phải cố gắng hết sức để đến khi gặp Joon Ho anh ấy sẽ phải ngạc nhiên. Cô bắt đầu thấy toàn thân tràn đầy sức sống. Vốn dĩ vì gấp gáp mà không tự tin lắm với buổi biểu diễn ngày mai nhưng bây giờ cô có thể lớn tiếng nói với mình: “Buổi biểu diễn ngày mai nhất định sẽ thành công”.

Bóng đêm dần dần tan biến, mặt trời lấp ló đằng đông.

Tia sáng đầu tiên rọi chiếu Paris trong giấc mộng. Một ngày mới lại đến.

Hôm nay là ngày Hiếu Tranh biểu diễn riêng.

Vì buổi biểu diễn bất ngờ này mà ban tổ chức đặc biệt sắp xếp phòng tập ngay gần khách sạn Hiếu Tranh ở để tiện cho việc luyện tập của cô.

Vì chỉ có một ngày luyện tập nên bắt đầu từ tám giờ sáng, Hiếu Tranh bắt đầu luyện tập chăm chỉ tám bản nhạc đã chọn tối qua dưới sự hướng dẫn của

giáo sư Hàn.

Chẳng mấy chốc đã đến ba giờ chiều.

Giáo sư Hàn nhìn đồng hồ rồi nói với Hiểu Tranh: “Thôi không luyện nữa, em về phòng nghỉ ngơi chút đi. Ăn tối xong phải nhanh chóng đến hội trường để chuẩn bị cho buổi biểu diễn”.

Hiểu Tranh gật đầu, vừa thu dọn đồ đạc vừa nói với giáo sư Hàn: “Thưa cô, em muốn thêm một bản nhạc có được không ạ?”.

“Bản nhạc gì vậy? Lúc này ban tổ chức gọi điện cho cô nói em có thể biểu diễn thêm vài bài được không?”. Giáo sư Hàn mỉm cười.

“Dạ... không phải bản nhạc nổi tiếng ạ. Bản nhạc... em tự sáng tác”. Hiểu Tranh áp úng nói.

Ban đầu giáo sư Hàn có chút ngạc nhiên, nhưng cô lập tức mỉm cười và nói: “Hiểu Tranh, cô rất vui vì em có suy nghĩ và khả năng sáng tác như vậy. Cô rất hài lòng. Cô tin rằng nhất định em sẽ biểu diễn thành công. Cô luôn ủng hộ em”.

Hiểu Tranh rất muốn ôm cô, thật hạnh phúc vì gặp được một cô giáo như cô. Hiểu Tranh thầm nói: “Nhất định phải biểu diễn thật tốt”.

Màn đêm buông xuống, Paris thời thượng đã khoác lên mình bộ trang phục lộng lẫy được kết từ ánh đèn lung linh, đa sắc, tạo một ấn tượng hoàn toàn khác đối với mọi người.

Nhà hát OPERA tràn ngập trong không khí cổ điển càng long lanh hơn trong ánh đèn và những bộ quần áo sang trọng của không ít nhân vật nổi tiếng trong xã hội cũng như giới âm nhạc. Rất nhiều Hoa kiều nghe nói nhân vật chính của buổi biểu diễn này là một cô gái người Trung Quốc nên đặc biệt đến đây.

Buổi biểu diễn vẫn chưa bắt đầu mà những người trong hội trường đã bàn luận về loại nhạc cụ phương Đông kỳ diệu và cô gái Trung Quốc xinh đẹp sử dụng nó để biểu diễn.

Hàn Âm Ái ngồi hàng ghế đầu, mỉm cười nhìn hội trường náo nhiệt. Hiểu Tranh đã chuẩn bị sẵn sàng. Hôm nay cô sẽ giống như mọi người ở đây, là một khán giả thuần túy, thưởng thức tiếng đàn của Hiểu Tranh.

Trợ lý ban tổ chức mời hai người châu Á ngồi ở hàng ghế đầu cùng với Hàn Âm Ái. Trong đó một người đàn ông trung niên đeo kính râm đã gây chú ý với cô. Khuôn mặt của người này rất quen nhưng Hàn Âm Ái không thể nhớ ra đó là ai.

Buổi biểu diễn bắt đầu.

Sau lời giới thiệu của người dẫn chương trình và tràng pháo tay của khán giả, Hiểu Tranh trong chiếc váy lụa màu xanh nhạt chậm rãi bước ra sân khấu.

Tất cả mọi người đều yên lặng, chăm chú ngắm nhìn cô gái phương Đông xinh đẹp.

Hiểu Tranh mỉm cười cúi chào mọi người rồi nói: “Cảm ơn tất cả các quý vị có mặt ở đây đã cho tôi cơ hội biểu diễn riêng. Tôi cảm thấy vô cùng vui mừng và vinh dự. Không chỉ vì tôi có cơ hội đứng trên sân khấu quốc tế này, quan trọng hơn tôi có thể thể hiện được sức hấp dẫn đặc biệt của đàn tranh – loại nhạc cụ dân tộc truyền thống của Trung Quốc...”. Những lời nói ngắn gọn nhưng súc tích của Hiểu Tranh khiến tất cả mọi người quý mến và khâm phục cô hơn. Chính nhờ tình yêu sâu sắc với nghệ thuật dân tộc mà cô gái nhỏ tuổi này mới gặt hái được thành công lớn như vậy...

Buổi biểu diễn của Hiểu Tranh bắt đầu bằng bản nhạc Xuân giang hoa nguyệt dạ như thơ như họa... Tiếng đàn tao nhã, diễm lệ, tài nghệ uyên thâm của Hiểu Tranh và phong thái phương Đông nồng nàn khiến tất cả người nghe đắm say...

Cuối cùng, một tiếng biểu diễn cũng kết thúc. Buổi biểu diễn của Hiểu Tranh thành công vang dội. Trong tràng pháo tay nồng nhiệt và hò reo của khán giả, Hiểu Tranh biểu diễn thêm hai tiết mục...

Buổi biểu diễn sắp kết thúc, chỉ còn lại một tiết mục cuối cùng. Hiểu Tranh đứng dậy, cô muốn nói lời cảm ơn tới tất cả khán giả. Mọi người đều yên lặng, giọng nói trong trẻo của cô vang lên: “Tiếp theo tôi xin biểu diễn bản nhạc do chính mình phổ nhạc với nhan đề Adeline bên sợi dây đàn để gửi gắm nỗi nhớ về người yêu phương xa. Cảm ơn mọi người”.

Tiếng đàn trầm lắng, trang nhã vang lên dưới những ngón tay uyển chuyển của Hiểu Tranh. Nỗi nhớ mong sâu lắng lan tỏa trong không trung. Đắm mình trong tiếng đàn ấy, dường như bạn có thể nhìn thấy rừng trúc tươi xanh, một cô gái áo trắng, mái tóc dài bay bay trong gió đang nhẹ lướt dây đàn, chờ đợi người yêu đi xa. Mưa đêm lất phất, cô gái bắt đầu lo lắng. Đôi mắt đẹp ẩn chứa nỗi mong nhớ chứa chan. Cơ thể mảnh dẻ run rẩy trong gió đông nhưng vẫn hiên ngang trước giông bão chỉ để người yêu của mình có thể nghe thấy tiếng đàn du dương của mình khi chàng vừa mới trở về.

Dần dần, dần dần, trong màn mưa bụi mù xuất hiện một âm thanh mờ ảo. Cô gái xinh đẹp vui mừng đứng dậy, thầm nghĩ chắc chắn người yêu của mình đã trở về... nhưng đến khi người đó lại gần mới biết thì ra chỉ là một người qua đường.

Bản nhạc biến đổi cùng với những xúc cảm tinh tế. Tất cả mọi người đều đắm chìm trong tiếng nhạc, nức lòng theo những biến đổi tâm trạng của cô gái.

Khi nốt nhạc cuối cùng nhạt dần, nhà hát với ánh đèn rực rỡ bỗng nhiên chìm trong bóng tối.

“Ồ, đã xảy ra chuyện gì vậy?”.

“Vi sao lại như thế được? Mắt điện sao?”.

...

Khán giả bắt đầu bàn tán xôn xao, Hiểu Tranh lúng túng đứng trên sân khấu, không biết phải làm gì.

Trong bóng tối, một hình bóng như đã từng quen từ từ đi về phía Hiểu Tranh. Đột nhiên Hiểu Tranh như chợt nhận ra điều gì đó, cô lặng lẽ đứng ở sân khấu rộng lớn.

Trong bóng tối tĩnh lặng, một luồng không khí thân thuộc từ từ lại gần...

Hiểu Tranh bỗng thấy toàn thân run rẩy! Hơi thở thật thân thuộc, dường như là...

Một cánh tay vòng qua chiếc eo mảnh dẻ, bờ môi có cảm giác nóng ấm, cảm giác rất quen thuộc, khắc cốt ghi tâm, chưa bao giờ quên!

Là anh! Cuối cùng cô đã chắc chắn người đó chính là anh!

Không gì có thể diễn tả hết niềm vui trong lòng cô. Hiểu Tranh lao vào vòng tay quen thuộc ấy, đáp lại nụ hôn nồng nàn, quen thuộc.

Ánh đèn trong nhà hát lại vụt sáng. Trên sân khấu, một đôi trai gái đang ôm hôn thắm thiết...

“Ôi! Lãng mạn quá!”.

“Một khúc nhạc nền tuyệt diệu!”.

...

Có lẽ nỗi nhớ nhung da diết mà Hiểu Tranh biểu đạt trong bài diễn tấu của mình và niềm vui mừng hiện tại xua đi nỗi u buồn trên khuôn mặt của cô khiến những khán giả Pháp vốn yêu thích sự lãng mạn đã nhớ đến một bài hát tình yêu lãng mạn – hai người xa nhau cuối cùng đã gặp lại, cả nhà hát náo nhiệt hẳn lên. Tiếng cười và những tràng pháo tay nồng nhiệt rộn vang...

VOL 10-4

Bầu trời đêm xanh thẫm, vàng trắng treo lơ lửng trên bầu trời, thỉnh thoảng còn có vài đám mây lướt qua.

Trên quảng trường phía trước nhà hát, cây ngô đồng cao lớn đã nở những đóa hoa xinh đẹp, tinh khiết. Một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, bông hoa trắng muốt mang theo hương thơm ngọt ngào từ từ rơi xuống mặt đất, đậu trên người Hiểu Tranh và Joon Ho.

Hiểu Tranh ngả vào lòng Joon Ho, vẫn cảm giác như mình đang ở trong giấc mơ.

“Em tưởng rằng... em tưởng rằng sẽ không được gặp anh nữa. Nhưng... bây giờ anh lại xuất hiện thần kỳ như thế này. Trời ơi! Có phải em đang nằm mơ không?” Hiểu Tranh ngẩng đầu, ngáy người nhìn khuôn mặt tuần tú, rạng ngời của Joon Ho.

Joon Ho cúi đầu, hôn cô một cái thật dịu dàng, sau đó nhìn cô trìu mến: “Tình yêu có thể làm nên kỳ tích, chẳng phải sao?”.

Tình yêu có thể làm nên kỳ tích? Đây chẳng phải là câu nói của “Nỗi nhớ phương xa” sao? Hiểu Tranh tròn mắt nhìn khuôn mặt như cười mà không phải là cười của Joon Ho. Vậy thì... vậy thì... anh chính là...

“Bây giờ chẳng phải kỳ tích đã xuất hiện rồi sao?”. Joon Ho nháy mắt, mỉm cười.

“Anh là... Nỗi nhớ phương xa?”. Hiểu Tranh ngạc nhiên nhìn anh.

Joon Ho mỉm cười.

Qua lời kể của Joon Ho, cuối cùng Hiểu Tranh đã biết thì ra anh luôn liên lạc với Da Woo để biết thông tin của mình và hóa thân thành “Nỗi nhớ phương xa” để khích lệ, an ủi mình...

Nỗi nhớ phương xa! Hiểu Tranh không kim được thở dài: Mình nên sớm đoán ra mới phải.

“Vi sao lại là “Nỗi nhớ phương xa”?”. Hiểu Tranh nhìn anh. Tuy câu trả lời rõ ràng như thế nhưng vẫn muốn nghe chính anh nói.

Joon Ho mỉm cười thờ dãi. Sao anh lại không hiểu tâm trạng của Hiểu Tranh cơ chứ?

“Hiểu Tranh, anh luôn nhớ tới em”. Ánh mắt của Joon Ho ẩn chứa tình cảm chứa chan: “Anh luôn yêu em, chưa bao giờ thay đổi. Bản nhạc Adeline bên sợi dây đàn chẳng phải cũng biểu đạt sức mạnh tình yêu sao? Nếu em coi Adeline là kỳ tích của tình yêu, vậy thì Hiểu Tranh, em biết không em chính là Adeline của anh”. Không muốn hai người có bất kỳ hiểu lầm nào nữa vì thế anh bày tỏ hết những tâm tư của mình.

Cảm giác ngây ngất kỳ diệu trào dâng trong lòng. Hiểu Tranh mỉm cười, ngả vào lòng anh, lắng nghe nhịp đập trái tim anh.

“Hiểu Tranh, em có yêu anh không?”. Joon Ho nhìn cô trêu mếu, nói lời mà bấy lâu nay anh đã ấp ủ trong lòng. Chỉ có điều... lần này dù câu trả lời của Hiểu Tranh là gì thì anh cũng sẽ không từ bỏ.

Hiểu Tranh nhìn anh, hai mắt cô sáng long lanh: “Thực sự lúc đầu em không biết, nhưng sau khi anh đi em bắt đầu cảm thấy hụt hẫng, cảm thấy đau khổ. Trái tim em như tan nát. Cuối cùng em đã hiểu được trái tim của mình”. Cô hít một hơi thật sâu rồi kiên định nói: “Em yêu anh! Em yêu anh thật sự! Không phải vì hiểu lầm anh là người tài trợ của mình nên mới hẹn hò với anh. Em yêu anh nên mới hẹn hò với anh”.

Trời ơi! Còn lời nói nào hay hơn thế này không? Niềm hạnh phúc ngọt ngào trào dâng trong lòng Joon Ho. Anh siết chặt vòng tay, ôm cô vào lòng, trao cho cô nụ hôn bằng tất cả trái tim...

Trên bầu trời, vầng trăng đã chạy trốn, lấp sau đám mây, những ngôi sao nghịch ngợm cũng chớp mắt mỉm cười...

Hàn Âm Ái ngắm nhìn hai người ôm nhau hạnh phúc từ phía xa, khuôn mặt nở nụ cười rạng rỡ. Tình yêu của hai người thật ngọt ngào và đẹp đẽ khiến mình như được trở lại với hồi còn trẻ. Lúc ấy mình cũng từng có tình yêu lãng mạn như thế này...

Quả thực không ngờ làm phiền giây phút ngọt ngào của đôi tình nhân này, nhưng vẫn còn có chuyện hạnh phúc hơn đang chờ Hiểu Tranh...

Cảm nhận được sự xuất hiện của giáo sư Hàn, Hiểu Tranh thẹn thùng rời xa vòng tay của Joon Ho, nhưng Joon Ho vẫn nắm chặt tay cô không rời.

Hàn Âm Ái vờ như không nhìn thấy cái nắm tay ấy. Cô nhìn Hiểu Tranh và Joon Ho, mỉm cười nói: “Bây giờ đang rất hạnh phúc đúng không? Nhưng cô muốn nói cho hai em biết một chuyện hạnh phúc hơn”.

Hiểu Tranh ngạc nhiên nhìn cô giáo. Thời gian này có quá nhiều may mắn đến với Hiểu Tranh. Quả thực cô không thể nghĩ ra còn có chuyện gì hạnh phúc hơn nữa.

“Trong số những người nghe em biểu diễn có mấy người là giáo sư Học viện Âm nhạc trung ương Trung Quốc. Sau khi nghe Hiểu Tranh biểu diễn, họ thấy Hiểu Tranh rất có triển vọng nên quyết định đợi sau khi Hiểu Tranh về nước sẽ cử đi học ở Học viện Âm nhạc trung ương, hơn nữa miễn toàn bộ học phí”.

Hiểu Tranh không thể tin được là mình lại may mắn như vậy. Quá nhiều nỗi ngạc nhiên vui mừng cùng đến một lúc khiến trái tim của cô không chứa hết được...

Joon Ho nhìn Hiểu Tranh. Dĩ nhiên anh cũng rất vui mừng. Chỉ có điều, Hiểu Tranh sắp phải về Trung Quốc sao? Vừa mới gặp nhau, giờ lại phải xa cách!

Hiểu Tranh cảm nhận được ánh mắt của Joon Ho, hiểu tâm sự của anh. Nỗi buồn thương khi phải chia ly trào dâng trong lòng.

“Xa nhau chỉ là tạm thời thôi, sau này sẽ gặp lại, chẳng phải sao? Nhưng cơ hội này chỉ có một”. Giáo sư Hàn nghiêm túc nói.

“Anh sẽ ở Hàn Quốc đợi em”, Joon Ho hít một hơi thật sâu, mỉm cười nói, “sau này, dù em biểu diễn ở sân khấu nào trên thế giới thì anh vẫn sẽ mãi chờ đợi em”. Hiểu Tranh vốn thuộc về sân khấu, chẳng phải sao? Nhưng không sao, anh sẽ chờ đợi cô mãi mãi.

Hiểu Tranh nắm tay Joon Ho, những giọt nước mắt hạnh phúc dâng trên khóe mi. Những lời nói sâu đậm như thế làm sao mà không cảm động được chứ?

Joon Ho khẽ ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc cô...

Giáo sư Hàn đã rời đi. Dưới gốc cây ngô đồng ngát hương, chỉ có hai người đang ôm nhau da diết...

Hồi kết

Nghĩa trang Thiên Đường.

Mưa bụi bay bay, kết thành những giọt sương nhỏ bé trên lá cây, nhánh cỏ. Những giọt sương nhỏ bé dần dần tích tụ lại với nhau, đến khi lá cây không thể chứa đựng hết được thì rơi xuống mặt đất, tan chảy, trở về với đất mẹ bao la.

Trên con đường buổi sớm, chốc chốc lại có tốp người đi tảo mộ.

Hiểu Tranh và Joon Ho che chung một chiếc ô. Đây là việc đầu tiên hai người muốn làm sau khi trở về Hàn Quốc. Họ muốn đến chỗ Joon Ha, kể cho anh nghe tất cả mọi chuyện và niềm hạnh phúc hiện tại của họ.

Hiểu Tranh cúi người xúc động.

Cô không ngờ rằng chuyến đi Hàn Quốc này lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Cuối cùng đã tìm thấy người tài trợ của mình, nhưng lại phát hiện ân nhân đã không còn trên cõi đời này. Theo học đàn tranh của giáo sư nổi tiếng, được tham gia rất nhiều cuộc thi, thậm chí còn được giới âm nhạc quốc tế công nhận. Gặp được rất nhiều người bạn chân thành, Da Woo, Chul Kang và người yêu của mình... Nghĩ đến đây, Hiểu Tranh lại quay sang nhìn Joon Ho.

Joon Ho cảm nhận được ánh mắt của cô, lặng lẽ nhìn cô rồi nắm chặt tay như muốn an ủi cô. Hiểu Tranh mỉm cười giống như giọt sương thuần khiết nhất của buổi sớm ban mai. Cô đang nói với Joon Ho mình không sao cả.

Hiểu Tranh và Joon Ho nắm tay nhau đứng trước mộ của Joon Ha. Trên tấm bia mộ, hình ảnh Joon Ha nho nhá, cao quý mỉm cười nhìn họ.

“Anh Joon Ha, chúng em đến thăm anh đây. Anh vẫn nhớ cô ấy chứ, cô gái mà anh đã tài trợ ấy. Bây giờ cô ấy đến Hàn Quốc rồi, hơn nữa đã trở thành bạn gái của em. Anh, gần đây đã xảy ra rất nhiều chuyện. Trước đây anh đã nói với em, ‘Joon Ho, thế giới này rất tuyệt vời. Mỗi người sẽ tìm thấy vị trí của mình và người mà mình yêu. Chắc chắn em cũng vậy’. Cuối cùng em đã tìm thấy rồi. Anh, tuy sự bướng bỉnh của em đã khiến anh phải lên thiên đường, nhưng anh sẽ tha thứ cho em, đúng không? Thực ra em luôn biết rằng anh là người anh trai tốt nhất thế gian”, Joon Ho nghẹn ngào nói.

Hiểu Tranh đặt bó hoa bách hợp trước mộ Joon Ha, “Anh Joon Ha, em là Hiểu Tranh. Từ trước tới nay em đều muốn tìm người đã tài trợ cho mình. Không ngờ chúng ta đã biết nhau từ rất lâu rồi. Cảm ơn anh! Anh Joon Ha, chính sự tốt bụng của anh đã giúp em có thể tiếp tục chơi đàn tranh. Tuy anh đã lên thiên đường rồi nhưng em sẽ tiếp tục con đường âm nhạc của mình. Anh Joon Ha, anh hãy ở trên trời dõi theo em nhé!”. Hiểu Tranh khẽ nói. Tuy chưa bao giờ chính thức gặp mặt Joon Ha nhưng trong lòng Hiểu Tranh, anh ấy chính là anh trai của mình, là người anh mà mình có thể nương tựa.

Hiểu Tranh nói mãi nói mãi, hai mắt bắt đầu đỏ hoe. Joon Ho nắm tay Hiểu Tranh, lặng lẽ khích lệ và ủng hộ cô.

Hiểu Tranh cúi đầu, một lúc sau cô ngẩng đầu lên, nụ cười cùng với giọt nước mắt nở trên môi cô.

Đột nhiên, cô vui mừng nói, “Joon Ho, tạnh mưa rồi”.

Joon Ho cụp ô xuống. Mưa đã tạnh, không khí thật trong lành, tươi mát. Chim chóc rộn ràng hát ca. Hai người đứng trên đỉnh núi nhìn mặt trời lấp ló sau rặng núi. Ánh mặt trời vàng óng chiếu rọi xuống mặt đất, mọi thứ thật rực rỡ, tràn đầy sức sống bất tận.

Hiểu Tranh quay đầu, hướng ánh nhìn về phía Joon Ho đang mỉm cười đợi mình.

“Chúng mình xuống núi thôi”.

“Ừ”, Joon Ho nhìn khuôn mặt thanh tú của Hiểu Tranh.

Đột nhiên anh nói: “Anh yêu em!”.

Hiểu Tranh dừng bước, nhìn khuôn mặt rạng rỡ trong ánh mặt trời của Joon Ho rồi mỉm cười: “Em cũng yêu anh”. Joon Ho không kìm nén được, nhẹ nhàng hôn lên bờ môi gọi cảm của Hiểu Tranh.

Hiểu Tranh khẽ thở dài, nhắm mắt, cảm nhận nụ hôn chất chứa tình yêu nồng cháy.

Trên sân bay rộng lớn, chiếc máy bay bay về Bắc Kinh cất cánh bay lên bầu trời...

Nó đưa Hiểu Tranh cùng với giấc mơ của cô về quê hương – đất nước Trung Quốc xinh đẹp.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Adeline bên sợi dây đàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.